

Thằng Nhỏ Ngốc

Contents

Thằng Nhỏ Ngốc	2
1. Chương 1: Tôi Cảm Thấy Tốt Lắm, Có Thể Giúp Người Khác Rất Tốt	2
2. Chương 2: Kể Diên Thua Trong Tay Một Đứa Ngốc, Đời Này Của Y Cũng Không Coi Là Thua Lỗ	6
3. Chương 3: Trong Kí Ức Đã Thật Lâu Chưa Có Ai Nói Chuyện Với Cậu Dịu Dàng Đến Thế	10
4. Chương 4: Một Đứa Ngốc, Một Tên Mặc Bệnh Ho Lao Cả Đời Nửa Sống Nửa Chết Và Một Người Chết	14
5. Chương 5: Nói Là Nhà, Thực Ra Chỉ Là Một Tòa Ký Túc Xá Cũ Kỹ Đồ Nát	18
6. Chương 6: Tôi Cũng Muốn Làm Bạn Tốt Của Cậu	22
7. Chương 7: Tôi Bệnh Một Trận, Chợt Nghĩ Thấu Rất Nhiều Chuyện	28
8. Chương 8: Tôi Bị Ốm, Rất Khó Chịu, Phải Uống Rất Nhiều Rất Nhiều Thuốc	33
9. Chương 9: Đường Như Là Vực Hứng Thú Với Mọi Chuyện Của Hiểu Quả	37
10. Chương 10: La Vực Chưa Bao Giờ Cần Kể Nào Hiểu	42
11. Chương 11: Hiểu Quả Chạy Tới Nhà La Vực Muốn Nói Cho Y Biết Cậu Sẽ Mua Quà Tặng Y, Kết Quả Lại Thất Vọng Quay Về	46
12. Chương 12: Mẹ Nói, Không Được Khóc	50
13. Chương 13: Thật Đáng Thương	54
14. Chương 14: Đừng Nổi Giận, Không Có Chuyện Gì Đáng Để Chúng Ta Nổi Giận Cả	58
15. Chương 15: Một Đóa Hoa Hướng Dương Bé Nhỏ	62
16. Chương 16: Chết Không Được, Cho Nên Sống Sốt	67
17. Chương 17: Mãi Mãi Sống Bên Nhau	72
18. Chương 18: Cậu Còn Nhớ Không?	76
19. Chương 19: Thậm Chí Còn Nhặt Một Thằng Ngốc Về Nuôi Chơi	82
20. Chương 20: Tôi Đau Quá	86
21. Chương 21: La Vực Chưa Bao Giờ Thích Người Thông Minh, Bởi Chính Y Đã Rất Thông Minh Rồi	91
22. Chương 22: ách Y Đối Xử Với Thằng Ngốc Kìa, Không Ngờ Thật Đúng Là Không Bình Thường	95
23. Chương 23: Cậu Đúng Là Con Chuột Nhắt	100
24. Chương 24: Như Vậy Tôi Sẽ Mãi Mãi Thích Cậu	104
25. Chương 25: Xin Lỗi Nhé	108
26. Chương 26: Về Sau Cậu Cũng Chờ Tôi Được Không?	112
27. Chương 27: Nếu Cậu Không Làm Được, Tôi Sẽ Cười Cậu Cả Đời	117
28. Chương 28-1	122
29. Chương 28-2	127
30. Chương 28-3	131
31. Chương 29: Cậu Thích Ai Nhất?	137
32. Chương 30: Nói Cho Tôi Biết, Cậu Không Đùa Giỡn Đi	142
33. Chương 31: Ai Làm?	148
34. Chương 32	152
35. Chương 33: Biểu Hiện Chân Thực Của Hiểu Quả	160
36. Chương 34: Bức Ảnh Gia Đình Hải Hòa Đẹp Đẹp	164

37. Chương 35: Không Lấy Được Thì Tâm Tâm Niệm Niệm, Lấy Được Rồi Lại Thấp Thỏm Lo Âu	169
38. Chương 36: Nhà Ở Nơi Nào?	173
39. Chương 37: Qua Lại Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục	180
40. Chương 38: Trở Về Sẽ Mang Quà Về Cho Cậu	184
41. Chương 39: Vô Tình Nhìn Thấy La Vực	190

Thằng Nhỏ Ngốc

Giới thiệu

Tên gốc: Edit : tÁoThể loại: đam mỹ hiện đại, ăm áp. . . Nhân vật chính của truyện là La đại thiếu gia La Vực với tính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-nho-ngoc>

1. Chương 1: Tôi Cảm Thấy Tốt Lắm, Có Thể Giúp Người Khác Rất Tốt

Quản lý Dư của vườn sinh thái Lục Dã (đồng cỏ xanh) nhận được cú điện thoại thứ N trong ngày của sếp lớn.

Quản lý Dư kiên nhẫn đáp lời, “Tổng giám đốc Dương, tôi đang trên đường đến khu biệt thự rồi, vừa này tôi cũng đã nhắn tin cho thầy Phương, bọn họ đã bài trí và sắp xếp căn nhà đó đi đi lại lại nhiều lần, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì đâu... Tôi hiểu ý ngài, mong ngài yên tâm...”

“Lão Dư à, đương nhiên tôi tin anh, nhưng với tính tình của người họ La thì không tới cuối cùng không thể nói trước được...” Lời của ông chủ qua điện thoại có vẻ khổ cực khôn kể, nói tới một nửa ông lại thấy mình nói quá xúi quẩy, liền chuyển sang câu khác, “Tóm lại, nếu bọn họ có bất cứ yêu cầu gì chúng ta đều phải tận lực thỏa mãn, gắng hết sức để thỏa mãn họ. Có chuyện gì không thể tự xử lý phải gọi điện cho tôi, tôi sẽ đến nói chuyện cẩn thận với La tiên sinh. Haiz, nếu hôm nay mà không có cuộc họp bắt buộc phải tham gia thì tôi đã có mặt ở đó rồi...”

“Tôi hiểu tôi hiểu...” Quản lý Dư không ngừng cam đoan.

Vài năm nay vườn sinh thái của bọn họ đã ký rất nhiều hạng mục móc nối với công ty đối phương, vì vậy ngàn vạn lần không thể đắc tội vị khách hàng này. Từ khi hợp đồng nhà ở được ký kết, tổng giám đốc đã nhắc đi nhắc lại hơn tám trăm lần, mà thứ ông nói nhiều nhất chính là khả năng làm khó người khác của nhà họ La, làm hại quản lý Dư cũng chịu áp lực suốt bao lâu. Tuy nhiên trải qua giai đoạn chuẩn bị, không biết có phải nghiệp vụ của anh hợp ý khách hàng hay lời đồn hơi quá mà quản lý Dư cũng không gặp khó khăn gì lớn, công việc thuận lợi, hợp tác vui vẻ.

Quản lý Dư cúp máy, tự nói với bản thân, tuy sếp nói quá cẩn thận, nhưng anh cũng không thể xem nhẹ lời nhắc nhở của ông được.

Còn đang suy nghĩ, ô tô anh đang ngồi ngừng lại, quản lý Dư nhìn ra bên ngoài, thì ra các ô tô khác đều tập trung ở ngã rẽ này khiến đường bị tắc lại. Vườn sinh thái thường ngày vô cùng yên tĩnh, đặc biệt là ở khu biệt thự, hôm nay bỗng có nhiều khách vào cùng một lúc như vậy, nhất thời có chút không quen. Anh nhìn nhìn đội ngũ phía trước, có lẽ họ cũng có cùng mục đích với anh.

Bấm còi không có tác dụng, chủ xe kia ngồi không yên, hạ cửa kính xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn, xem chừng khoảng độ hai mươi, chửi một đồng tử ngữ thô tục.

“Đ*t mẹ mày có đi nhanh lên không?! Xe đưa ma cũng đi nhanh hơn bọn mày! Muốn chết hả!”

Gã nói đến khó nghe, lại không thấy ai lên tiếng phản bác gã, thậm chí chủ xe bên cạnh còn hạ cửa kính kêu một câu “Thiếu gia” hai câu “Thiếu gia”, phụ họa gã mắng đôi câu.

Ở ghế phó lái trong chiếc siêu xe màu bạc là một người phụ nữ ăn mặc hợp mốt, lớn tuổi hơn vị “Tiểu thiếu gia” kia một chút, cô ta vẫn luôn cúi đầu nhìn điện thoại, song bên cạnh quá âm ỉ, cô ta đành bất đắc dĩ mở miệng.

“Bảo Phàm, đừng âm ỉ nữa, xe trước sắp đi rồi.”

Chàng trai tên Bảo Phàm không thèm để ý, vẫn hùng hổ như trước.

Mắt thấy gã âm ỉ chuẩn bị mở đài, quản lý Dư ngồi không yên. Chỗ này gần khu biệt thự, không thể ồn ào được, chẳng may quấy rầy đến các gia đình khác thì sẽ rất khó giải quyết. Hắn vội vàng bước xuống xe, đưa tay ra hiệu mọi người bình tĩnh, chớ nổi nóng, sau đó bước nhanh về phía trước, giúp đỡ nhân viên công tác giải quyết tình trạng ùn tắc giao thông.

Chờ tới khi xử lý xong tắc nghẽn ở đây, quản lý Dư chạy tới số 3 khu biệt thự, thấy nhóm xe ban nãy đã có mặt, chen hết chỗ đậu xe trước cửa. Chàng trai nổi giận ban nãy cũng ở đây, đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên. Quản lý Dư nhìn thấy, yên lặng lùi qua một bên.

Người đàn ông trung niên có thân hình cao lớn, khuôn mặt dài gầy, da hơi đen, nuôi một hàng râu vòng quanh miệng, ánh mắt sáng ngời hữu thần.

“Cái chỗ rách nát gì đây! Để người ở được hả?!”

Quản lý Dư nghe thấy tiếng chàng trai kia tỏ vẻ khó chịu âm ỉ với người trung niên, tuy nhiên gã lập tức bị người phụ nữ bên cạnh ngăn lại.

“Thầy Phương, La Vực đã tỉnh lại chưa?” Cô ta hỏi người trung niên, thái độ khách khí. Cô ta trông rất giống chàng trai kia, có lẽ là hai chị em.

Người đàn ông được gọi là thầy Phương gật đầu, liếc chàng trai nói, “La tiên sinh đã tỉnh rồi, cậu ấy nói Bảo Phàm tiên sinh và Bảo Điệp tiểu thư có thể vào gặp.”

Có lẽ hai người không ngờ sẽ dễ dàng như thế, liếc nhau, do dự vào cửa.

Nhìn thấy hai người rời đi, quản lý Dư mới bước lên.

“Chào thầy Phương, tôi là quản lý của vườn sinh thái Lục Dã, chúng ta đã trao đổi qua điện thoại vài lần rồi. Không biết La tiên sinh đã quen với nhà của vườn chúng tôi chưa? Nếu các vị có yêu cầu gì khác có thể nói cho tôi.”

Thầy Phương bắt tay hắn, “La tiên sinh rất vừa lòng, không thì anh cũng lên lầu tán gẫu chút đi.”

Thầy Phương nói xong đang định vào nhà, lại bị người đằng sau ngăn cản.

Một đám người vừa chuyển đủ loại quà cáp tinh xảo đắt tiền vừa mỉm cười miệng cười tỏ vẻ quan tâm.

“Thầy Phương, La tiên sinh đã ổn hơn chút nào chưa?”

“Thầy Phương, tôi có chút quà mọn, không đáng bao nhiêu, biếu cho La tiên sinh bồi bổ thân thể.”

“Thầy Phương, La Vực...”

“Thầy Phương...”

Đủ tiếng kêu tiếng gọi khiến quản lý Dư đứng cạnh cũng ù cả tai, song chỉ cần một câu nhẹ nhàng của thầy Phương đã đủ đánh bay tất cả.

Phương Tử nói, “Mọi người đến đông thế này là muốn La tiên sinh có thể nghỉ ngơi cho tốt hay không muốn để cậu ấy nghỉ ngơi đây, mấy người muốn cậu ấy tiếp chuyện từng người từng người để kể cho mấy người nghe tình hình của cậu ấy hả?” Nói xong hắn cũng không cần chờ trả lời, dứt khoát phất tay để đám người đứng ngoài cửa.

Phương Tử nhận cái khay dĩa phòng bếp bưng tới, ra hiệu cho quản lý Dư đi theo mình.

Quản lý Dư vừa đi vừa chú ý đến cách trang hoàng bài trí trong nhà, nhà có ba tầng, bố cục đơn giản sáng sủa, vừa tinh tế lại vừa thanh lịch, khiến hắn không khỏi vừa lòng.

Có thể không vừa lòng sao, tốn công tốn sức suốt mấy tháng để trang hoàng căn nhà này, ngay đến từng gốc cây gốc hoa trong vườn nhà cũng là do chính tay anh thiết kế trù tính, chỉ sợ còn chu đáo cẩn thận hơn lúc đón mẹ vợ sắp.

Tới khi đến ngoài cửa phòng ở lầu hai, anh lại gặp hai chị em kia. Hai người họ vào nhà trước anh một lúc lâu, có sao giờ còn chưa vào phòng mà vẫn đứng ngoài cửa?

Quản lý Dư để ý thấy chàng trai kia tựa vào tường, nôn nóng rung chân, còn người phụ nữ thì nhìn chăm chăm cầu thang, thấy thầy Phương lên liền thở phào nhẹ nhõm.

“Sao còn chưa vào?” Phương Tử hỏi.

Người phụ nữ xấu hổ cười cười, quản lý Dư cảm giác được khuôn mặt cô ta như vì khấn trương mà cứng đờ cả lại.

Thầy Phương đẩy cửa vào, không gian rộng rãi của căn phòng hiện ra ngay trước mắt, phòng lịch sự tào nhã, lại không mất đi sự thoải mái, ban công rộng rãi thoáng mát, tầm nhìn đẹp, buông mắt nhìn ra xa có thể ngắm nhìn một trong những khung cảnh đẹp nhất của vườn sinh thái. Ở ban công có kê một chiếc ghế mây, giờ trên ghế đang có một người ngồi dựa lưng về phía họ, một người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mặt y, tay cầm văn kiện báo cáo gì đó.

Nghe được động tĩnh phía sau, người ngồi trên ghế quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt anh tuấn. Y đeo một cặp kính viền bạc, khuôn mặt sau lớp kính ôn hòa dịu dàng, càng tôn lên ý cười khẽ bên môi, thoạt nhìn y còn rất trẻ, nhưng lại toát lên cảm giác thành thục chín chắn, khiến người ta khó mà đoán được tuổi của y.

Thấy bọn họ, người nọ nở nụ cười, “Bảo Diệp Bảo Phàm tới đó à.”

Phương Tử đặt cái khay xuống, bưng bát đến ban công, “Bọn họ đã tới từ lâu, nhưng chỉ đứng ở ngoài cửa không vào.”

“Bọn, bọn tôi sợ quấy rầy La Vực làm việc.” Bị Phương Tử nói xấu hổ, người phụ nữ lập tức giải thích, còn đẩy đẩy người bên cạnh, nhắc gã chào hỏi.

Bảo Phàm ngừng một lát mới kêu một tiếng, “Anh.”

Giờ quản lý Dư có thể xác định, hai người này chính là hai chị em khác của nhà họ La, tên là La Bảo Diệp và La Bảo Phàm.

“Không phải việc gì quan trọng, chút chuyện nhỏ thôi.” La Vực cầm lấy bát điểm tâm Phương Tử chuyển đến. Ngữ điệu của y nhẹ nhàng mềm mại, âm sắc lại mang chút gì đó lạnh lạnh, hòa trộn vào tạo cảm giác hết sức dễ nghe, tức thì khiến quản lý Dư nghĩ tới một câu.

Gió xuân hóa mưa, lẳng lặng thấm ướt vạn vật.

“Ừa? Sao mọi người còn đứng vậy, mau ngồi đi.” La Vực thấy hai chị em không nhúc nhích, vươn tay chỉ sofa trước mặt, “Bảo Phàm, nào, ngồi kia đi.”

La Bảo Phàm từ khi đến cứ liên tục chống hết chân trái đến chân phải, làm người ta cảm thấy gã đang không yên lòng, giờ nghe La Vực gọi tên mình, gã ngẩn ra, như thể đã bị cái gì dọa sợ.

“Ngồi đi chứ...” La Vực lặp lại lần nữa, cười nhìn gã.

La Bảo Phàm thẳng tắp sống lưng, nghẹn ra một câu, “Em...Không mỗi chân, đứng là được rồi.”

Quản lý Dư ban nãy thấy thiếu gia nhà họ La như con linh cẩu vô giáo dục, giờ lại giống con chuột nhát gan hèn yếu, nào còn vẻ kiêu ngạo ngang ngược ban nãy.

La Vực cũng không ép, cúi đầu đảo chè hạt sen trong bát. Vị thanh đậm của hạt sen vô cùng thích hợp để giải nhiệt trong ngày hè chói chang thế này.

Quản lý Dư nhìn bàn tay trắng đến gần như trong suốt đang cầm chiếc thìa của y, dưới làn da mỏng có thể thấy rõ từng mạch máu, chưa kể còn vô số vết xanh tím và vết kim châm trải rộng, chỉ thoáng nhìn thôi cũng đủ ghê người. Tiết trời đang giữa tháng tám, trong phòng không mở điều hòa, nhiệt độ cũng không

mát hơn bên ngoài bao nhiêu, thế nhưng vị La thiếu gia này vẫn mặc áo sơ mi dài tay và quần dài, lại không hề đổ mồ hôi.

“Hai người đã ăn cơm trưa chưa?” La Vực uống một ngụm canh, quan tâm hỏi.

La Bảo Diệp vội vàng gật đầu, “Bọn tôi mới ăn rồi.”

“Có muốn ăn thêm một bát điểm tâm nữa không? Dì nhà làm, bổ dưỡng lắm.”

“Không, không cần đâu... Cậu mới là người cần bồi bổ.” La Bảo Diệp nói xong, tự thấy lời này của mình không ổn, sợ La Vực nghĩ nhiều, cô ta vội vã giải thích, “Ừm, ý tôi là...”

La Vực lại không để tâm, rút một tờ giấy đưa về phía La Bảo Phàm đang ngơ ngác như đi vào cõi thần tiên, “Lau mồ hôi đi, sao lại nóng đến ra thế.”

Chiếc áo phong hơi mỏng của La Bảo Phàm ướt nhệt, bám dính vào người, tóc mái trên trán cũng bị mồ hôi thấm ướt, mồ hôi chảy ròng ròng dọc hai thái dương.

Vậy nhưng gã chỉ nhìn chằm chằm khăn giấy trước mặt, không nhúc nhích, trên mặt thậm chí còn xuất hiện vẻ kinh hãi hoảng sợ.

La Vực gơ tay một lát đã mỏi, hẩn nhìn La Bảo Diệp cứng ngắc ngồi đó không xa, chậm chậm thu giấy về, dùng nó lau miệng, cuối cùng mới chuyển tầm mắt tới quản lý Dư.

Quản lý Dư lập tức tiến lên tự giới thiệu.

La Vực gật đầu với anh, “Xin chào, thời gian gần đây đã làm các anh vất vả rồi.”

Quản lý Dư vội vàng nói không.

La Vực, “Tôi sẽ ở đây một thời gian, về sau sợ sẽ phải phiền mấy người nhiều, tôi rất hứng thú với vườn sinh thái này, quản lý có thể giới thiệu cho tôi một chút được không?”

Giọng điệu lễ độ khách khí khiến quản lý Dư có chút thụ sủng nhược kinh, anh lập tức giới thiệu cho y, La Vực nghe vô cùng nghiêm túc, khi quản lý Dư nói tới đoạn “Vườn sinh thái Đồng Dã luôn cấm cò đi đầu cả nước, là một trong những địa điểm nghỉ dưỡng trong thời gian dài thích hợp nhất hiện nay”, dưới lầu bỗng vang lên tiếng động rất lớn, cắt ngang lời anh.

Mọi người đều nhìn ra ngoài, thấy một chiếc xe phun nước tới cây loại nhỏ không cẩn thận đâm vào thùng rác bên đường, khiến rác rưởi đổ tung tóe.

Người lái xe vội vàng chạy tới xử lý, nhưng không biết là vì cậu quá vội vàng hay thao tác không thuần thục mà không thể tắt được thiết bị phun nước, trái lại còn làm cả người ướt sũng, cậu đứng trong đống rác bừa bộn, quả thật trông vô cùng chật vật.

“Ha ha...” Bảo Phàm vẫn luôn trầm mặc không nhận được phá lên cười, bật thốt, “Chẳng lẽ đây chính là ‘Cấm cò đi trước’ của mấy người?”

Quản lý Dư có hơi xấu hổ, song khi thấy chiếc áo gile bảo hộ xanh lam của nhân viên chăm sóc kia, anh giải thích, “Vườn sinh thái của chúng tôi là khu hướng dẫn bảo vệ môi trường có hợp tác với chính phủ và các trung tâm phúc lợi, cũng là một trong những đơn vị tiếp nhận người khuyết tật vào làm, họ sẽ được giao những công việc tương đối đơn giản, không cần tiếp xúc với quá nhiều người, mong mọi người có thể hiểu.”

“Ồ, vậy chẳng phải ở đây sẽ có rất nhiều bọn ngốc với què quặt chạy khắp nơi hả?” Về mặt La Bảo Phàm không thể tin nổi.

Gã nói xong lập tức nhìn về phía La Vực, La Vực vẫn giữ nụ cười trên môi, khuôn mặt cũng không có biểu cảm khác lạ gì, nhưng y chỉ liếc một cái đã làm La Bảo Phàm lập tức cảm miệng, chỉ thiếu chưa cắn vào lưỡi.

Quản lý Dư nói tiếp, “Bọn họ có vị trí công tác của riêng mình, không hay tiếp xúc với khách hàng, cũng không gây phiền toái cho người khác, La tiên sinh có thể yên tâm.”

“Không sao, vậy tốt lắm.” La Vực gật đầu, như để nhấn mạnh suy nghĩ của mình, y cảm thán nhắc lại lần nữa, “Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, có thể giúp đỡ người khác thì tốt vô cùng, năm nay công ty chúng tôi cũng sẽ hợp tác với một số tổ chức từ thiện, vườn sinh thái đã cho chúng tôi một tấm gương lớn để học hỏi. Phải không, Tiểu Tiểu?” Y cười hỏi trợ lý đứng bên.

Trợ lý trẻ tuổi phối hợp gật đầu.

Vậy nhưng La Bảo Diệp và La Bảo Phàm đứng sau lại trộm trao đổi ánh mắt, cả hai đều nhìn thấy vẻ kinh hoàng như thấy quỷ của đối phương.

2. Chương 2: Kẻ Điên Thua Trong Tay Một Đứa Ngốc, Đời Này Của Y Cũng Không Coi Là Thua Lẽ

“Mẹ nó!”

Vừa ra khỏi cổng, La Bảo Phàm đã không nhịn được đập vào cột đèn bên đường, cắn răng chửi rủa.

La Bảo Diệp vội vàng túm gã, khẩn trương nhìn biệt thự đằng sau, kéo người vào xe, “Em nói nhỏ thôi, đừng để người khác nghe thấy, có việc gì về nhà nói!”

La Bảo Phàm nhanh chóng ngồi vào xe thể thao, nhấn mạnh chân ga, xe chạy được một đoạn dài mới dám thở phào.

“La Vực tao X mẹ mày!” La Bảo Phàm hét lớn một tiếng, sau đó oán hận hỏi La Bảo Diệp, “Thực ra anh ta bị bệnh ở đâu đúng không? Vừa rồi mới thấy cái quỷ gì thế?! Hay lại nghĩ ra cách khác chọc ghẹo chúng ta?”

“Chị cũng thấy lạ.” La Bảo Diệp trấn định hơn gã, nhưng cô ta cũng không hiểu La Vực làm vậy là có ý gì, “Kể từ khi ra nước ngoài chữa bệnh năm ngoái cậu ta đã vậy rồi, nhưng lúc ấy chị không coi là thật...”

“Mẹ nó coi người khác mất mủ cả rồi chắc! Thà tin trái đất hình vuông còn hơn tin mấy lời chó má La Vực nói! Nghe mấy chuyện quái quỷ gì kia! Làm từ thiện? Ha ha ha ha ha, anh ta mà chết mới chính là món từ thiện tuyệt vời nhất cho tất cả mọi người!” La Bảo Phàm tức giận rút một điều thuốc, châm lửa rồi rít sâu một hơi, mắt long sòng sọc, “Ung thư phổi còn không làm anh ta chết được, mạng thằng này sao lại dai thế không biết.”

“Nhất định em không được nói câu này trước mặt cậu ta.” La Bảo Diệp khẩn trương, “Cũng không được để người trong công ty nghe thấy.”

“Tôi không ngu thế đâu! Hơn nữa, người trong công ty muốn anh ta chết còn ít sao.” La Bảo Phàm khinh thường nói, càng nghĩ càng giận, “Đáng ra hôm nay chúng ta không nên tới đây, tháng trước anh ta xuất viện chúng ta cũng đến đón, giờ chẳng qua chỉ chuyển qua một nơi an dưỡng khác, chúng ta chạy đến xem làm gì! Chú hai chú ba còn chẳng thấy bóng dáng đâu kia kia.” Vô duyên vô cớ bị kinh hoàng một trận, giờ mồ hôi hột sau lưng La Bảo Phàm còn chưa kịp khô.

La Bảo Diệp bắt đắc dĩ, “Mấy người em nói muốn thấy cậu ta chết hôm nay đều cuống quýt vui vẻ chạy tới đây, chẳng qua bị Phương Tử không cho vào thôi. La Vực có nhiều tâm tư như vậy, nếu để cậu ta biết ai cũng tới trình diện, chỉ thiếu chúng ta, vậy có hủy xương cốt của em vẫn còn là nhẹ! Hơn nữa em nghĩ chú hai chú ba không muốn đến à, bọn họ không dám đến mới đúng!”

La Bảo Diệp ngữ điệu nhẹ nhàng, như thể không có chút cấu kính nào, nhưng từng câu từng câu đều nhấn mạnh đúng điểm mấu chốt.

La Bảo Phàm nhớ tới những thủ đoạn trước kia của La Vực, không khỏi rùng mình.

“Vậy...Chúng ta phải làm sao đây?”

La Bảo Diệp thở dài, “La Vực nóng tính thế nào em còn chưa biết sao...”

La Bảo Phàm không đồng ý, “Anh ta nóng tính? Anh ta chính là tên thần kinh! Muốn gì làm đấy, tôi sống hai mươi năm vẫn chưa thấy thằng nào bệnh hơn anh ta!”

“Haiz, ý của chị là, bất luận cậu ta nóng tính thế nào, muốn làm gì, nếu chúng ta muốn có thể tiếp tục sống yên lành, nhất định phải nghe theo cậu ta, mấy năm nay đã nhẫn nhịn tới thế rồi, còn so đo chút thời gian con con này sao. Cũng may La Vực sẽ sống ở đây non nửa năm, ít nhất trước khi cậu ta có thể hoàn toàn bình phục, chúng ta có thể hòa hoãn một thời gian.”

La Bảo Phàm đã lái xe tới cổng lớn, gã liếc bảng hiệu “Vườn sinh thái Lục Dã” to lớn sáng ngời lần cuối, ngoan lệ nguyên rửa, “La Vực gặp được đứa ngốc nào đó trong này rồi bị nó tha xuống nước là tốt nhất. Kể diên thua trong tay một đứa ngốc, đời này của y cũng không xem như thua thiệt.”

La Bảo Diệp không để ý đến lời khùng điên của gã, lẳng lặng suy tư một lát, nghiêm túc hỏi, “Có một câu thế này: ‘Con người sắp chết, nói lời tốt lành’, La Vực bị bệnh, có lẽ nào... Thật sự trở thành người tốt rồi?”

La Bảo Phàm ngó ra nhìn chị mình, trong xe nhất thời chìm trong tĩnh mịch. Một lúc lâu sau, hai người đều như nghe được chuyện cười thế kỷ, bật cười ha hả. Thậm chí La Bảo Phàm còn cười đến vẹo cả cổ, suýt nữa giẫm chân ga đâm xe vào hàng rào chắn.

Phòng bệnh ICU chiều nay có vẻ tối tăm kì lạ, xuyên qua lớp cửa thủy tinh thật dày, một đứa bé đang nằm trên giường như bị bóng ma bao phủ, nó đeo mặt nạ đường khí, tay chân sưng phù, hàng mi thật dày vô lực rũ xuống, dụng cụ y tế bên cạnh thể hiện nhịp tim đập mỏng manh của nó.

Bác sĩ đến kiểm tra phòng, nhìn các chỉ số y tá ghi chép, mày nhăn lại càng sâu. Đã sử dụng không ít thuốc, song tình hình ứ nước ở phổi vẫn không có dấu hiệu cải thiện.

“...Có cần tiến hành phẫu thuật thêm không?” Y tá cẩn thận hỏi.

Bác sĩ do dự, “Người nhà cậu bé đã đến chưa?”

Y tá lắc đầu, khuôn mặt thoáng vẻ khổ sở.

Bác sĩ suy nghĩ, “Cứ quan sát thêm một ngày nữa đi, nếu mai tình hình vẫn không khởi sắc, có lẽ sẽ phải tái phẫu thuật...”

Nói xong lời này, bác sĩ giao lại tư liệu cho y tá định rời đi, nhưng anh vừa xoay người, thiết bị theo dõi bên giường tức thì vang lên tiếng cảnh báo chói tai, huyết áp và độ bão hòa oxy trong máu đều giảm mạnh, hô hấp đột nhiên ngừng lại!

Sau đó quá trình cấp cứu phút chốc biến thành một bộ phim cảm động hỗn loạn, chỉ thấy động tác lo lắng gấp rút của y tá và bác sĩ, lại không thể nghe được tiếng kêu to của bọn họ.

Dọc đường bị đẩy vào phòng cấp cứu, giường bệnh vẫn không ngừng lay động, góc nhìn như Thượng đế rơi xuống đứa nhỏ kia bỗng chốc bị biến đổi, bác sĩ chợt đứng ngay trước mặt, tất cả đều mang vẻ lạnh lùng, tay cầm dụng cụ chữa bệnh chậm rãi xúm lại, ánh đèn phẫu thuật chói mắt chia ngay đỉnh đầu...

La Vực giật mình, mở bừng mắt.

Y mợ.

Tivi và đầu đĩa trong phòng vẫn chạy, trùng hợp cũng đang phát cảnh tượng trong phòng phẫu thuật. Bác sĩ mặc áo xanh cầm dao mổ sắc bén chuẩn bị rạch khí quản bệnh nhân, góc quay cố ý chỉnh sát gần, miêu tả chân thật mà rõ ràng quá trình làn da kia bị rạch mổ.

La Vực chăm chú nhìn một lát, rồi chậm rãi quay đầu nhìn Phương Tử không biết đã đứng bên giường từ lúc nào.

Phương Tử cầm một ly nước trong tay, giải thích, “Xin lỗi vì đã đánh thức cậu, La tiên sinh.”

La Vực xoa trán, “Mấy giờ rồi?”

“Sắp mười giờ.” Hấn đưa thuốc và nước trong tay cho La Vực.

La Vực nhìn đồ trong lòng bàn tay hấn, đúng lúc Phương Tỉ lo y lại tỏ thái độ bài xích, La Vực vươn tay nhận thuốc, y chia nhỏ từng loại trong đám thuốc đủ sắc màu kia, bỏ từng viên từng viên vào miệng.

Phương Tỉ thấy y phối hợp uống thuốc mới dám yên lòng.

“La tiên sinh cần sớm đi nghỉ ngơi.” Tuy biết lắm miệng, nhưng trước khi đi Phương Tỉ vẫn không nhịn được nhắc nhở.

La Vực không ngại hấn phiền, còn cười gật đầu, song ánh mắt vẫn không hề rời khỏi màn hình tivi.

“Tôi ngủ ngay đây.”

Phương Tỉ đành lảng lạng lui ra, trước khi đóng cửa, hấn thoáng nhìn màn hình, cảnh tượng phẫu thuật còn chưa kết thúc, sắc thái rực lửa utor át kia như nhuộm màu đỏ tươi quý dị cho cả căn phòng.

Mà đây cũng chẳng phải là một cảnh trong phim.

Vườn sinh thái Lục Dã nằm ở ngoại thành thành phố A, có diện tích khoảng 30 km vuông, bên trong có nông trường sinh thái, vườn ăn quả và các công trình hỗ trợ trải nghiệm cuộc sống, 90% diện tích đều được phủ xanh, trong đó có hàng trăm loài thực vật quý hiếm, cây xanh râm mát, hoa tỏa hương khoe sắc, chim hót líu lo, khung cảnh tươi đẹp hợp lòng người, có thể nói là một ‘Khu rừng thiên nhiên trong thành phố’. Không chỉ vậy, trong vườn sinh thái còn có một khu nhà yên tĩnh để các hộ gia đình có thể ở đây nghỉ dưỡng trong thời gian dài, không mở cửa cho khách tham quan.

Sau khi kí hợp đồng, vườn sinh thái sẽ dựa theo sở thích của khách hàng để trang trí lại nhà và chuẩn bị thực đơn ngày ba bữa, thức ăn tươi mới đảm bảo vệ sinh, môi trường trong lành mát mẻ, chính vì vậy vườn rất nổi tiếng trong giới thượng lưu, đặc biệt được nhiều quý ông quý bà thường xuyên phải đối mặt với áp lực công việc yêu thích, mấy năm gần đây càng ngày càng khó đặt nhà ở đây, chi nhiều tiền chưa chắc đã xếp được chỗ.

Tuy nhiên nơi nào có núi cao ắt sẽ có thung lũng, núi cao trong vườn sinh thái chỉ có vài ngọn, nhưng thung lũng lại khá nhiều, thậm chí có nơi còn hóa thành vùng nước trũng, Nguyễn Hiểu Quả đại khái chính là một người sống trong vùng nước trũng như vậy.

Cậu làm việc ở vườn trái cây hữu cơ, công việc bình thường đều gắn với trái cây, hái quả, rửa quả, vận chuyển nước quả, quả thực phù hợp hết chỗ chê với cái tên của cậu, như thể từ nhỏ cậu đã nên đi làm công việc này rồi. Điểm đặc biệt nhất chính là thân phận của Hiểu Quả, cậu mặc áo gile màu xanh, tức, cậu chính là một trong những đối tượng cần được đặc biệt quan tâm theo lời quản lý Dư.

Cuộc sống của Hiểu Quả rất có quy luật, sáng dậy lúc bảy giờ, tốn hai nguyên tiền ngồi xe bus đến vườn sinh thái, đi bộ mười lăm phút tới vườn trái cây hữu cơ, làm việc tới trưa, đúng mười hai giờ ăn cơm, sau đó tiếp tục làm công việc buổi chiều, năm rưỡi tan làm, lại chi hai nguyên tiền ngồi xe bus về nhà, ngày qua ngày cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Một ngày của cậu chỉ có sự thay đổi vào khoảng thời gian sau bữa trưa. Giờ nghỉ trưa ở vườn sinh thái khá dài, độ một tiếng rưỡi, nếu không ngủ trưa Hiểu Quả sẽ chạy tới chỗ Béo Bự chơi.

Béo Bự làm ở trung tâm chăm sóc, hấn là nhân viên chăm sóc trùng tu khu rừng cây, công việc của hấn phức tạp hơn Hiểu Quả nhiều, vì thế Béo Bự lúc nào cũng phàn nàn với Hiểu Quả là hấn mệt muốn chết, nhưng vì kiếm tiền nên hấn không còn cách nào khác, đôi khi Hiểu Quả thấy Béo Bự thật đáng thương.

Hôm nay cũng vậy, vừa ăn cơm rửa tay sạch sẽ xong, Hiểu Quả lại chạy ra ngoài.

Chị Triệu tổ trưởng của Hiểu Quả gọi cậu lại, “Trời đang nóng như vậy còn chạy tới viện chăm sóc à?”

Hiểu Quả gật đầu, “Béo Bự bảo, bảo em tới đó chơi.” Cậu nói rất chậm, cách ngắt nghỉ cũng kì lạ, làm cho người ta cảm giác không được trôi chảy lưu loát lắm, song được cái cậu nói khá rõ ràng rành mạch.

“Em bảo cậu ta bận nhiều việc cơ mà? Lấy đâu thời gian để chơi với em.” Lời chị Triệu nói ẩn giấu ý sâu xa.

Hiệu Quả lại gạt đầu phụ họa, “Vâng, cậu ấy bận lắm.”

“A, cậu ta vứt hết việc cho em làm rồi sao còn bận thế?” Chị Triệu cười lạnh.

Hiệu Quả ngẩn ra, mờ mịt nhìn chị.

Chị Triệu bắt đắc dĩ, “Được rồi được rồi, đi mau về mau, buổi chiều nhớ quay về sớm, chị còn hàng hóa cần em gói đó.”

“Dạ.” Nguyễn Hiệu Quả đồng ý, vui vẻ đi ra ngoài.

Vườn trái cây không gần viện chăm sóc lắm, Hiệu Quả đội mặt trời đi đến chỗ Béo Bự, trán ướt đầm mồ hôi, cậu dùng tay áo lau đi, không khỏi cảm thấy khát.

“Béo Bự...” Hiệu Quả khẽ gọi bạn tốt, hỏi hần có thể cho mình ngụm nước được không.

Không ngờ Béo Bự hôm nào cũng ngủ trưa giờ lại đứng trước cửa, vừa thấy cậu đã sảng giọng hỏi, “Nguyễn Hiệu Quả, cậu lúc nào cũng muốn gây rắc rối cho tôi thế hả!”

Béo Bự thực sự rất béo, da vừa đen vừa sần sùi, nhìn độ khoảng ba mươi, dáng người khá khỏe mạnh, chỉ tội không được cao lắm.

Hiệu Quả không hiểu, mơ hồ nhìn hần.

Một nhân viên chăm sóc khác nói, “Hôm nay quản lý của bọn tôi tìm Tiểu Mã, trừ tiền lương của cậu ấy.” Tiểu Mã chính là Béo Bự, tên thật của hần là Mã Lỗi.

Béo Bự thấy Hiệu Quả vẫn mang vẻ mặt vô tội, cơn tức vốn định nén lại thoáng cái bốc ngập đầu, “Mấy hôm trước cậu lái xe phun nước ra ngoài làm gì? Sao còn bị quản lý bắt được?” Lại còn là quản lý cấp cao nhất nữa chứ.

Nhắc tới đây, hình như Hiệu Quả đã nhớ ra, cậu giúp Béo Bự lái xe phun nước ra ngoài tưới cây, chẳng may đâm vào một thùng rác ven đường.

“Mình đã nhặt hết, rác, lên rồi...” Hiệu Quả giải thích, cậu chắc chắn đường sạch sẽ không còn rác mới lái xe đi, vì thế mà hôm đó cậu còn về vườn trái cây muộn, nhưng may chị Triệu không trách cậu.

“Trước khi ra khỏi viện chăm sóc cậu đã cam đoan với tôi là mình biết lái xe phun nước, thế nên tôi mới cho cậu thay tôi lái đi, kết quả thì sao hả?!” Mã Lỗi nhớ tới ngày đó phải dạy đi dạy lại thẳng ngu này, không được gì thì thôi còn bị phạt ba trăm khối, về mặt hần ngày càng thâm trầm, đám nhân viên thấy không khí không ổn đều tới khuyên, “Bỏ đi bỏ đi, Hiệu Quả cũng không cố ý, bình thường cậu ấy đều giúp cậu nhiều việc như vậy, đừng so đo với cậu ấy nữa.”

Mã Lỗi không thích nghe lời này chút nào, “Nguyễn Hiệu Quả cậu xem xem, tất cả mọi người đều nghĩ tôi hẹp hòi nhỏ mọn với cậu, tự cậu nói xem bình thường tôi có chăm sóc để ý cậu không, chẳng lẽ tôi không giúp cậu việc ở vườn trái cây? Tôi có bê đồ gì giúp cậu không?”

Hiệu Quả không nghe kịp tốc độ nói của hần, mãi tới khi Mã Lỗi lặp lại câu hỏi cuối cùng một lần nữa, cậu mới mơ hồ trả lời.

“Chuyển, nho.” Hiệu Quả nhớ, số nho ấy là do mấy tháng trước chị Triệu đi du lịch mang về tặng cậu, không phải sản phẩm của vườn trái cây hữu cơ, Béo Bự bảo chuyển thay cậu, cuối cùng...

“Nho không...”

Hiệu Quả muốn nói nho không thấy đâu nữa, nhưng chưa kịp nói xong đã bị Mã Lỗi cắt lời.

“Thấy chưa.” Mã Lỗi đắc ý nhìn mấy người xung quanh, một bộ “Cho các người xen vào việc của người khác này”.

Nhân viên viện chăm sóc tất nhiên cũng hiểu rõ Mã Lỗi nghĩ gì, đây không phải lần đầu tiên Mã Lỗi làm thế với Hiệu Quả, việc của mình không muốn làm lại đổ lên đầu một người chưa làm việc đó bao giờ, muốn nhân hạ lưỡi biếng không chịu làm việc, đến lúc có chuyện còn đi trách người ta. Trên đời chính là có những người thiếu đạo đức như thế, đến người khuyết tật kém may mắn cũng không chịu để yên, nhưng họ có

muốn xen vào cũng chẳng thể quản được mọi lúc mọi nơi, lại không phải vấn đề lớn, nhìn cậu bị chịu chút thiệt thòi bọn họ cũng chỉ có thể lảng lạng nhìn vài cái.

Đám nhân công bắt đầu dần dần tản đi.

Đội bọn họ đi rồi, Mã Lỗi đột nhiên quay ngược lại, chìa tay về phía Nguyễn Hiểu Quả.

“Cậu mới là người phải bị trừ tiền, cậu làm sai chuyện, thế nên phải nghĩ cách trả lại tiền cho tôi!”

Hiểu Quả chậm chạp sờ túi, “Tôi không, mang tiền.”

“Vậy mai cậu phải đưa cho tôi!” Mã Lỗi trộm trườn cậu một cái, đi về phía trước đôi bước lại nhớ ra cái gì, “Thế hôm nay cậu định bồi thường tôi kiểu gì?”

Đội một lúc không thấy cậu phản ứng gì, Mã Lỗi tự mình nói, “Thế này đi, tôi không so đo với cậu, mấy cây hải đồng chỗ khu biệt thự còn chưa cắt tỉa, cậu còn một tiếng nghỉ trưa đúng không, đi cắt giúp tôi đi, tới ngày mai thì đưa tiền trả tôi, coi như chúng ta giải quyết xong chuyện này, được chưa?”

Hiểu Quả thấy hần nỡ nộ cười hòa ái, tự hỏi một lúc lâu, sau đó phối hợp gật đầu.

3. Chương 3: Trong Kí Ức Đã Thật Lâu Chưa Có Ai Nói Chuyện Với Cậu Dịu Dàng Đến Thế

Hiểu Quả rất thích vườn sinh thái, nơi này có hoa có quả, có chim non và cả các loài thú nhỏ khác nữa. Dù đang phải vác một cái kéo tỉa cây rất nặng, mặt trời chói chang chiếu thẳng đỉnh đầu, Hiểu Quả vẫn vui vẻ không thôi.

Cậu vẫn luôn vui vẻ như vậy, như thể không điều gì có thể khiến cậu buồn phiền ỉu rĩ. Tiếng ve kêu râm rân âm ỉ làm người khác bức mình chán ghét, với cậu mà nói lại như giai điệu vui tươi rộn ràng, thậm chí cậu còn hứng khởi ngâm nga theo tiếng ve. Hiểu Quả không hát ca khúc nào cụ thể, nếu lắng nghe cẩn thận sẽ nhận ra đó là những ca từ và giai điệu vụn vặt hợp lại, nhưng Hiểu Quả lại thấy mình rất lợi hại, chiếc kéo to ăn ý mở ra đóng vào theo nhịp điệu, xoẹt xoẹt xoẹt cắt lá hải đồng rơi xuống đất.

“Soạt soạt soạt...”

Hiệu Quả ghép động tác của mình trùng với tiếng nhạc, hai chân hoạt bát nhún nhảy.

Có lẽ do chân nhún sai nhịp, hoặc tiết tấu ca khúc có vấn đề, nói tóm lại cuối cùng Hiểu Quả không cẩn thận chệch tay, khóm cây hải đồng tròn xoè xoẹt một vết lõm sâu hình gợn sóng!

Hiểu Quả ngừng bật, cúi đầu nhìn hiện trường chính tay mình gây ra, dường như đã nhận ra có điều không ổn.

“Trời ơi!”

Đúng vào lúc này, một người phụ nữ trung niên đứng sau hàng rào kêu to, lo lắng nhìn tình cảnh trước mặt.

“Cậu, có phải cậu cắt hỏng hoa hải đường của chúng tôi không!”

Hiểu Quả nhìn theo ngón tay người phụ nữ, liền thấy có vài đóa hoa cũng bị cắt rụng theo nhát kéo với lá hải đồng, hoa thê thảm rơi xuống đất, chỉ chừa lại mấy cái cành trụi lủi.

Hiểu Quả theo phản xạ kéo kéo cái kéo trong tay.

Thì ra ngay cạnh là vườn sau của một căn biệt thự, trong vườn hoa hải đường là nở đẹp đẽ rực rỡ nhất, từng đóa từng đóa tươi tốt vươn mình quá hàng rào, kề sát với lùm cây hải đồng bên cạnh, không may, bọn nó đã bị Hiểu Quả vừa thiếu kinh nghiệm vừa bất cẩn tàn nhẫn một nhát tiêu diệt.

“Cậu có biết hoa này bao nhiêu tiền không! Cả cậu và tôi đều không bồi thường nổi đâu!” Người phụ nữ sợ hãi, giọng nói cũng vì vậy trở nên the thé chói tai.

Ngay khi bà ta muốn qua nói chuyện tử tế với Hiểu Quả, còn người đối diện lại chỉ biết đờ cái mặt ngốc không đáp câu nào, cửa sau mở rộng, một người đàn ông bước ra.

“Dì Chu? Sao lại hô to gọi nhỏ thế? La tiên sinh còn đang nghỉ ngơi.”

Người phụ nữ được gọi là dì Chu cả kinh nhìn hẩn, ngập ngừng nói, “Thầy, thầy Phương...Cái kia... Cậu ta...”

Phương Tử quét mắt ra ngoài, thoáng cái đã hiểu rõ ngọn nguồn.

“Gọi điện cho quản lý đi, anh ta đến đây khắc biết xử lý thế nào, về sau xảy ra chuyện tương tự cứ làm vậy là được.” Giọng hẩn rất lạnh đậm, thậm chí hẩn còn không nhìn người đứng bên ngoài.

Dì Chu ngượng ngùng liếc Nguyễn Hiểu Quả, đứa bé này nhìn còn nhỏ tuổi, có lẽ là nhân viên mới tới, nếu giờ trực tiếp gọi cho quản lý, chỉ sợ cậu ấy sẽ mất việc. Nhưng bà không có cách nào khác, Phương Tử đã nói thì bọn họ hết đường xen lời vào.

Dì Chu chuẩn bị vào nhà gọi điện, bỗng một giọng nam ôn nhu vang lên.

“Vừa rồi cậu hát bài gì vậy?”

Mọi người đều ngẩng đầu lên, Nguyễn Hiểu Quả nghiêng trái nghiêng phải, ngó ngó một lúc mới phát hiện ra người đứng bên cửa sổ ở lầu hai biệt thự. Người kia đang chống cằm đứng dựa vào lan can, hứng thú nhìn xuống cậu.

“A?” Hiểu Quả mờ mịt.

La Vực kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

“Cậu hát bài gì vậy?”

Hiểu Quả đáp, “Xoẹt xoẹt xoẹt.”

La Vực suy tư một lát, “Tôi chưa nghe thấy bài hát này bao giờ.”

Hiểu Quả tự hào cười, “Tôi mới, nghĩ ra đó!”

La Vực cũng cười theo, khuôn mặt tuấn tú nổi bật dưới ánh mặt trời, “Thú vị lắm.”

Lời này vừa thốt lên, Phương Tử lặng lẽ kéo dì Chu vào nhà.

Khuôn mặt Nguyễn Hiểu Quả cũng bị mặt trời chiếu đỏ ửng lên, mồ hôi đầm đìa, tích trên trán lờ lờ sáng.

La Vực nhìn cậu từ trên xuống dưới, dường như có chút đồng tình hỏi, “Trời nắng lắm, cậu có muốn vào nhà tôi làm khách, thuận tiện nghỉ ngơi một chút không?”

Nguyễn Hiểu Quả lắc đầu, “Tôi còn, đang làm việc.”

“Chỉ một lát sẽ không sao đâu.” La Vực dễ dàng, “Tôi mời cậu ăn dưa hấu được không?”

“Dưa hấu! Tôi thích ăn, dưa hấu nhất!” Nguyễn Hiểu Quả quả nhiên rất hứng thú với dưa hấu, hai mắt sáng bừng lên, hơn nữa từ trưa đến giờ cậu chưa uống ngụm nước nào, thực sự khát muốn chết, thế nhưng Hiểu Quả nhấp nhấp cái miệng khô khốc, vẫn nói, “Nhưng mà tôi, phải làm việc, Béo Bự sẽ mất hứng, về sau, sẽ ăn, dưa hấu bự.” Cậu vừa nói vừa không kìm được nuốt nước miếng.

Bị từ chối hai lần, trong mắt La Vực xoẹt qua tia trầm tối mơ hồ, vậy mà khi Hiểu Quả nhìn, y lại là người có khuôn mặt tươi cười dễ mến như trước.

“Thôi được, tôi sẽ không quấy rầy cậu làm việc nữa, nhưng cậu đợi một chút...” Y đưa mắt nhìn dì Chu.

Dì Chu hiểu rõ, vào phòng bếp, chẳng lâu sau đã mang một cái túi nhỏ ra đưa cho Hiểu Quả.

Nguyễn Hiểu Quả mơ hồ bị một bàn tay xuyên qua hàng rào nhét túi vào ngực, cậu cúi đầu nhìn, thấy trong túi kia có một bát thủy tinh thật dày, trong bát có đầy ruột dưa hấu đỏ tươi mát rượi.

“Ổ chỗ này không có thời gian ăn, vậy mang về ăn đi.” La Vực nói.

Hiếu Quả không hiểu gì, thấy La Vực vẫy tay với cậu, cậu cũng lễ phép vẫy vẫy lại.

“Không cảm ơn tôi sao?” La Vực hỏi.

Hiếu Quả lập tức nói, “Cảm ơn anh.”

“Cậu tên là gì?”

Hiếu Quả đáp, “Tôi là Nguyễn Hiếu Quả!”

“Hiếu Quả? Hiếu gì?”

Nguyễn Hiếu Quả ngẫm nghĩ, “ ‘Hiếu’ trong Hiếu Quả!”

La Vực nhìn đôi mắt đen láy của cậu, cười vuốt cằm, “À... Thì ra là chữ này, tôi biết rồi.” (Thực ra lời giải thích của bé Quả không có nghĩa gì hết, vì em không biết từ Hiếu trong tên mình lấy từ từ nào, em chỉ nói lại tên của mình ra thôi)

Tuy cũng có rất nhiều người đối tốt với Hiếu Quả, nhưng trong kí ức của cậu đã thật lâu chưa có ai nói chuyện dịu dàng với cậu đến thế, giọng nói dịu dàng, cười cũng dịu dàng, khiến cậu không khỏi nhớ tới một người.

Thấy thiếu niên dưới lầu kinh ngạc nhìn mình, La Vực nhắc nhở, “Còn chưa đi à? Công việc bị muộn rồi đó.”

Nguyễn Hiếu Quả hoàn hồn, giật nảy mình, miệng lẩm bẩm “Béo bụng” “Chị Triệu” các loại, một tay cầm kéo, tay kia cầm túi dưa bạch bạch bạch chạy đi.

Phương Tỉ thấy La Vực mãi nhìn theo bóng thiếu niên kia, nụ cười trên môi vẫn không biến mất, như thể y thực sự cảm thấy rất thú vị, mãi mới quay về phòng.

Dì Chu đứng dưới lầu, thấy ở cửa sổ không còn ai nữa mới dám cẩn thận hỏi Phương Tỉ.

“Thầy Phương, hoa này...” Dì Chu đã làm việc ở nhà họ La nhiều năm, bà biết từ trước tới nay La Vực chỉ thích độc mỗi hoa hải đường, dù là trước kia hay bây giờ, hoa hải đường trong nhà đều do các nhà làm vườn được chọn lựa cẩn thận tới trồng, trước kia đừng nói tới cắt trụi, chỉ muốn chạm nhẹ vào thôi có khi cũng bị chặt ngón tay làm phân bón, chứ bà chưa bao giờ gặp tình huống thế này cả.

Phương Tỉ nói, “Bảo người của vườn sinh thái tới sửa lại đi.”

“Vậy có cần...”

Phương Tỉ hiểu dì Chu muốn hỏi việc có cần gọi điện phàn nàn với quản lý nữa không, hần suy tư nói, “Tạm thời không cần.” Không phải Phương Tỉ tốt bụng lương thiện gì, chẳng qua hần không rõ suy nghĩ của La Vực hiện giờ, thích hay chán ghét, tất cả cảm xúc của y đều khó mà nắm bắt.

Dù Hiếu Quả đã cố chạy thật nhanh, nhưng khi quay về viện chăm sóc cậu vẫn bị muộn nửa tiếng, lái xe phun nước và tưới cây đều là những việc cậu chưa được đào tạo, tất cả đều phải tự tìm hiểu, đối với Hiếu Quả mà nói quả thực có hơi khó khăn.

Thế nhưng Mã Lỗi vẫn không hài lòng, hần ghét bỏ Hiếu Quả chậm chạp lè mề, không chỉ mở mồm oán giận mà còn muốn cướp cái túi đẹp để cậu ôm trong lòng. Hiếu Quả không đề phòng bị hần cướp mất túi.

Hần mở ra liền thấy bát dưa hấu đỏ au, thịt quả đầy ắp lại chẳng thấy cái hạt nào.

Hần làm ở bộ phận chăm sóc tu bổ cho nên không tiếp xúc nhiều với cây trái, nhưng vì Hiếu Quả làm ở vườn trái cây, cho nên Mã Lỗi cũng biết chút ít. Đây chẳng phải chính là giống dưa hấu hữu cơ không dùng phân hóa học, được làm cỏ diệt sâu bằng thủ công, một quả cũng hơn cả tháng lương của hần sao? Cái giá kia.... Chỉ sợ là kim cương cũng không đắt bằng.

“Này, thằng nhãi cậu...” Mã Lỗi kinh ngạc, “Nhìn không ra đấy, rõ ràng lần trước cậu không cho tôi lấy, giờ lại không nhịn được đi ăn trộm.”

Hiếu Quả kéo cánh tay đang chặn túi của Mã Lỗi muốn lấy bát lại, nghe hắn nói liền sút ruột phủ nhận, “Không trộm, tôi không đi, ăn trộm!”

“Vậy cái này ở đâu ra? Đừng bảo dưa hấu tự mình bay tới đây.”

Nguyễn Hiếu Quả cũng không nói rõ được bát dưa hấu này từ đâu ra, cậu cố gắng sắp xếp ngôn từ, “Dì, trong nhà lớn... Cho tôi ăn...”

“Nhà lớn nào? Chẳng lẽ là khu biệt thự?” Mã Lỗi như nghe được chuyện nghìn lẻ một đêm, cười nói, “Cậu có bệnh hay bọn họ có bệnh thế? Người ở khu đó sao lại tốt bụng tặng đồ cho cậu, cậu có biết mấy người sống ở khu biệt thự là ai không?” Mã Lỗi hẳn đã làm việc ở khu đó ít nhất gần một năm, chỗ đó xe đến xe đưa, thỉnh thoảng mới thấy mấy bóng ma thoáng qua sân nhà, thấy được bọn họ là đã kì lạ lắm rồi, nói gì đến việc người ta tặng đồ cho. Haiz, đồ ngốc lúc nào cũng nói lời ngu ngốc.

“Được rồi được rồi, đi mau đi, mấy giờ rồi, cậu không cần làm việc à? Lát nữa bà cô Triệu kia lại đến trách tôi, rõ ràng là tôi chỉ muốn tốt cho cậu.” Mã Lỗi không để tâm lời giải thích của Hiếu Quả, đẩy cậu ra khỏi viện chăm sóc, đóng cửa lại, để bát lên nóc tủ, đợi lát đi đánh một giấc xong sẽ quay về ăn.

Còn Hiếu Quả bị đuổi ra ngoài chỉ biết cúi đầu nhìn hai tay trống trơn của mình, chậm rãi quay về vườn trái cây.

Mùi vị của dưa hấu kia, thế nào nhỉ... Hiếu Quả nhịn không được suy nghĩ.

Buổi chiều tiếp tục làm việc, Hiếu Quả ngồi bên chậu nước đeo găng tay nilon rửa ớt cùng mọi người. Các dì các cô rôm rả trò chuyện với nhau nhà tôi dài ngắn thế nào, than thở ông chồng nhà tôi tiền lương ít bao nhiêu, phàn nàn đứa con học hành kém cỏi ra sao.

“Tôi cũng không nhớ thằng nhãi nhà tôi đứng bết lớp bao nhiêu lần rồi, thầy giáo dạy tiếng Anh của nó còn bảo tôi đưa nó đi kiểm tra IQ, mấy người nói xem ý ông ấy là con tôi là thằng ngốc à?!” Một thím lòng đầy căm phẫn nói, đang định nói tiếp đã thấy mọi người ra hiệu cho bác nói nhỏ một chút, bác liền nhìn về phía Hiếu Quả.

Thím đó chột dạ, “Không sao đâu, cậu ấy... Chắc không hiểu đâu.”

Tuy nói vậy, nhưng thím vẫn cười nói với Hiếu Quả, “Quả Nhi hồi xưa học giỏi nhất khóa đúng không?” Ngốc cũng chia thành nhiều mức độ, Hiếu Quả thế này tính ra đã khá hơn những người kém phát triển khác rất nhiều rồi.

Quả nhiên, Hiếu Quả suy nghĩ một lúc rồi đưa ra câu trả lời khẳng định, “Cháu thi, được một trăm điểm!”

“Lợi hại vậy sao...”

Các thím các dì cổ vũ khen ngợi cậu, thấy cậu không giận liền không bận tâm nữa, tiếp tục tán gẫu mấy chuyện dưa hành cà muối của mình, câu “Trong trường, chỉ có, mình cháu.” sau câu kiêu ngạo kia của Hiếu Quả cũng bị che lấp bởi lời tới lời đưa của họ.

Tối giờ về, mọi người lục tục rời đi, Hiếu Quả không theo mọi người đi đến trạm xe mà lại xách một cái xô nhôm con con chạy tới cổng sau. Ở đó có một vườn hoa nho nhỏ, trước kia chỗ này dùng để trồng cây trái, nhưng miếng đất này về sau bị thuốc trừ sâu ô nhiễm nên không được sử dụng nữa, giờ mọc đầy các loại hoa dại cỏ dại vô danh, mọc lung tung lòa xòa, thế nhưng vẫn rất đẹp, ít nhất thì có Hiếu Quả cho là như thế.

Cậu đi vòng vòng quanh vườn hoa mấy lượt, chọn góc hoa đẹp nhất, ngồi xổm xuống bắt đầu lấy tay đào.

Bận bịu nửa buổi, Hiếu Quả nhìn xô con đầy ắp thứ gì đó, hài lòng đứng dậy, xách xô ra khỏi vườn trái cây, chậm rãi đi về phía khu biệt thự.

4. Chương 4: Một Đứa Ngốc, Một Tên Mắc Bệnh Ho Lao Cả Đời Nửa Sống Nửa Chết Và Một Người Chết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Tử vào thư phòng, báo với La Vực, “Dương tiểu thư đến.”

La Vực “Ừm” một tiếng, đầu cũng không ngẩng lên.

Chỉ lát sau, một người phụ nữ bước vào, cô có khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, khí chất thanh nhã, mái tóc đen dài buông xõa sau lưng, bước chân nhịp nhàng khiến làn váy đung đưa như múa.

La Vực thấy cô, cười hỏi, “Về từ bao giờ vậy?”

Dương Thi Hàm đáp, “Máy bay mới hạ cánh.”

La Vực hỏi tiếp, “Đi chơi ở đâu?”

“Vài nước châu Âu, bắt đầu từ Bắc Âu...”

Dương Thi Hàm khe khẽ kể, La Vực nghe được hai câu liền cúi đầu chăm chú nhìn tạp chí trong tay. Dương Thi Hàm nói ngày càng nhỏ lại, cuối cùng im bặt. Tuy vậy cô vẫn không rời đi, yên lặng đứng bên cạnh sofa, chẳng khác gì một thứ đồ dùng được đặt trong thư phòng.

Đầu bên kia, Hiểu Quả xách xô nhôm đi một vòng thật rộng trong khu biệt thự mới tìm được nhà của người đã cho cậu đưa hấu trưa nay. Cậu nhìn thấy một cô gái bước xuống ô tô rồi bước vào đó, tới khi Hiểu Quả tới nơi, cổng nhà đã đóng lại.

Hiểu Quả đứng bên ngoài, do dự một lát mới vươn tay gõ cửa.

Không có ai.

Gõ gõ mấy cái nữa.

Vẫn không ai đáp lời.

Hiểu Quả đứng ngoài khung cửa tìm kiếm, không tìm thấy cái nào ẩn ẩn được giống chuông cửa, thế là cậu dời mục tiêu sang cái hộp sắt vuông vẫn bên cạnh.

Phương Tử đứng trước màn hình chuông cửa thấy một con mắt to choán hết khung hình, mắt kia chớp chớp, đồng tử đen trắng rõ ràng đảo qua đảo lại, lông mi cũng quệt vào cameras. Có lẽ không thấy được gì, cho nên con mắt đó lùi lại, đổi thành một con mắt khác tiếp tục ngó xem.

Phương Tử nhận ra kia chính là khuôn mặt của nhân viên chăm sóc gây họa buổi chiều, có vẻ như cậu ta không biết sử dụng chuông cửa này, sau khi nghiên cứu một lúc rất lâu liền có vẻ hao tâm tổn trí.

“Không có, người ở, nhà...” Thiếu niên đứng tại chỗ khẽ lẩm bẩm.

Phương Tử nhìn chăm chú một lát, xoay người bỏ đi.

Dì Chu đứng cạnh nhện không được hỏi, “Không cần mở cửa sao?”

Phương Tử nói, “Không cần.” Hắn không nghĩ ra đối phương có chuyện gì để đến đây, giờ La tiên sinh cũng không rảnh để tiếp cậu ta, không ai quan tâm tới cậu ta, cậu ta ắt sẽ tự thấy mất mặt mà bỏ đi thôi.

Nhưng Phương Tử đoán sai rồi, hơn hai tiếng sau hắn xuống lầu, dì Chu báo cho hắn biết người đứng ngoài cửa vẫn chưa rời đi.

Phương Tử nhìn màn hình chuông cửa trước huyền quan, rút cuộc đi ra mở cửa.

Trời đã tối đen, ở bậc thang cách đó không xa, có một bóng người như hòa cùng với cây cối xung quanh, thấy nguồn sáng từ phía này, bóng người giật giật, chậm rãi đứng lên.

Phương Tử thấy người kia bước khập khễnh về phía mình, trong lòng không khỏi bất ngờ, song trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ trấn định, hần hỏi, “Cậu có việc gì?”

Hiếu Quả ngồi chờ ở bậc thang suốt từng đó thời gian, ngồi lâu một tư thế khiến chân cậu tê như bị kim châm, cậu nhin khó chịu, về mặt kỳ quái đi tới trước cổng, tay vẫn ôm chặt xô con.

“Cái gì đây?”

Phương Tử không nhận, hần đảo mắt qua một đám rối tung bừa bộn kia, cuối cùng, dừng ở vạt áo và hai tay đầy bùn đất của Nguyễn Hiếu Quả.

“Hoa...Đẹp, hoa.” Hiếu Quả lắc lắc xô con, cành lá bên trong theo động tác của cậu mà lắc lư lên xuống, “Tặng cho, anh.”

Khả năng thấu hiểu của Phương Tử rất mạnh, thoáng cái hần đã biết cậu muốn nói gì, nhưng hần lại quả quyết từ chối.

“Chúng tôi đã cắt sửa hoa hải đường rồi, không cần cậu bồi thường.” Cho dù còn chưa cắt sửa, cũng không thể để đám cỏ dại này thay thế giống hoa quý giá trong vườn được, “Cậu mau về đi.” Hần hạ lệnh đuổi khách.

“A...”

Hiếu Quả nhìn Phương Tử, lại cúi đầu nhìn hoa của mình, người ta không cần cậu bồi thường, cậu không biết nên cao hứng hay thất vọng nữa.

Hoa này đẹp lắm, đẹp giống như nhà của anh. Hiếu Quả muốn nói với đối phương như vậy, nhưng môi cậu hé ra, cuối cùng vẫn ngậm lại.

Phương Tử nhìn cậu chậm rãi xoay người, ôm xô đi, bước được hai bước cậu lại quay đầu về.

“Tạm biệt.” Hiếu Quả lễ phép chào.

Phương Tử nhíu mày, mắt thấy bóng dáng kia từng chút từng chút hòa vào bóng đêm, không biết nghĩ tới cái gì, hần chợt mở miệng, “Cậu chờ đã...”

...

Dương Thi Hàm bưng một nồi canh từ phòng bếp ra đặt lên bàn ăn, mở nắp nồi, hương thơm ngào ngạt chậm rãi lan tỏa.

La Vực ngồi bên cạnh ngửi thấy, gật đầu khen ngợi, “Không tồi.”

Dương Thi Hàm nói, “Đây là canh nấu từ cá quả tươi, có thả thêm hoàng kỳ và một vài loại thuốc Đông y.”

La Vực nhìn cô múc canh cho mình, Dương Thi Hàm nhớ rõ thói quen của La Vực, cô chọn đúng phần cá y thích ăn, không quên cẩn thận gỡ bỏ xương.

La Vực nói, “Em cũng ăn đi.”

Dương Thi Hàm gật đầu, cẩn thận kéo ghế dựa bên cạnh, ngồi xuống.

Hai người vừa động đũa, Phương Tử bước vào, tay cầm một chiếc xô.

La Vực hỏi, “Cái gì vậy?”

Phương Tử đáp, “Là đồ đưa bé cắt hồng hoa buổi chiều đưa tới.”

“Coi như bồi thường sao?” La Vực nở nụ cười, vươn tay ý bảo Phương Tử đem xô tới.

Trong xô đủ loại hoa lá cành um tùm tươi tốt, mọc không có bất cứ trật tự gì, xanh xanh đỏ đỏ, có vẻ giá trị không cao.

La Vực lại hứng trí bưng bưng ngắm một lúc lâu, đúng lúc Phương Tử đang suy nghĩ xem nên xử lý thứ này thế nào, La Vực gõ một ngón xuống mặt bàn, nói, “Để ở đây đi.”

Cái xô này vốn đã được rửa qua, nhưng nó đã cũ kỹ rỉ sét từ lâu, đã vậy dưới đáy còn lấm lem bùn đất, chưa kể đến một đồng canh khô và rễ cây mới đào lên. Khăn trải bàn sạch sẽ tức thì in vết bùn đất, đặt cùng bát canh cá trắng như tuyết và những món ăn tinh xảo trên bàn, thoát trông vô cùng chênh lệch.

Dương Thi Hàm đang cầm thìa bồng ngừng tay, khấn trương nhìn kỹ hoa trong xô.

La Vực thấy vẻ mặt của cô, cười nói, “Em có biết đây là cây gì không?”

Dương Thi Hàm lắc đầu.

“Đây là tai tượng đuôi chồn.” La Vực bóp bóp phần hoa xù xù, “Trông hơi giống cổ đuôi chó, nhưng vì nó có màu đỏ, cho nên đẹp hơn nhiều.”

Dương Thi Hàm không biết nó có giống cổ đuôi chó hay không, chỉ thấy nó chẳng khác gì một con sâu màu đỏ đang bò trên lá cây, cô nhìn mà nổi hết da gà. Dương Thi Hàm cố gắng không chế biểu cảm của mình, gắng gượng cười.

“Đẹp...Đẹp lắm.”

La Vực cũng nhìn thấu suy nghĩ của cô, lắc đầu, “Em không thích.”

Khuôn mặt Dương Thi Hàm cứng đờ, cô muốn giải thích, nhưng La Vực đối diện lại chẳng nhìn cô.

La Vực quay đầu hỏi Phương Tử, “Hiểu Quả đâu?” Y gọi vô cùng thân thiết, như thể đã quen Nguyễn Hiểu Quả từ lâu.

Phương Tử trả lời, “Đã về rồi.”

La Vực gật đầu, “Vậy lần sau nếu cậu ấy đến thì anh đừng bắt cậu ấy đứng ngoài cửa, nhớ mời cậu ấy vào nhà chơi.”

Phương Tử sững sốt, hiếm có cảm thấy xấu hổ như bị vạch trần, hấn vội vàng lên tiếng đáp lời, sau đó lui xuống.

La Vực cầm thìa lên, một tay thưởng thức tai tượng đuôi chồn trước mặt, một tay uống canh cá, không quên bắt chuyện với Dương Thi Hàm, “Sao không ăn?”

Dương Thi Hàm vội bưng bát, dù không nhìn hoa kia nữa, song cô vẫn cảm giác như có một vật đỏ trơn dài nhúc nhích trước mặt mình, khiến cô uống xong cả bát canh mà không biết canh có vị gì...

Buổi tối bác sĩ bận bịu tới kiểm tra, thuận tiện truyền hai chai nước cho La Vực.

La Vực nửa ngồi nửa nằm trên ghế mây, cảm nhận chất lỏng lạnh lẽo chảy dọc theo ống truyền chảy vào cơ thể mình.

Dương Thi Hàm lẳng lặng ngồi bên cạnh, bỗng, La Vực nghiêng đầu hỏi cô, “Em có thấy tôi rất đáng thương không?”

Dương Thi Hàm tim đập thành thịch, lập tức lắc đầu, “Không, không có.”

“Em nói xem, một đứa ngốc, một tên mắc bệnh ho lao cả đời nửa sống nửa chết và một người chết, trong ba người này, ai đáng thương hơn?” La Vực hỏi, Dương Thi Hàm không rõ La Vực nghĩ gì, hiển nhiên không dám tùy tiện trả lời, nhỏ giọng đáp, “Không phải bác sĩ mới nói bệnh của La tiên sinh đã gần khỏi rồi sao...”

“A,” La Vực nở nụ cười, “Em nói đúng, tôi sắp bình phục, có lẽ... Đã để rất nhiều người phải thất vọng rồi.”

Dương Thi Hàm cúi đầu, không dám lên tiếng.

La Vực dùng tay không bị đâm kim truyền bật điều khiển từ xa, tivi gắn trên tường và đầu đĩa cùng lúc bật lên, màn hình vụt sáng, xuất hiện một căn phòng bệnh, một đứa bé hơn mười tuổi nằm trên giường, nó đeo mặt nạ dưỡng khí, lồng ngực cùng đường chỉ mỏng manh hiện trên thiết bị y tế chậm rãi phập phồng.

Lát sau, một bác sĩ mặc blouse và y tá bước vào khung hình, y tá đặt khay xuống cái tủ bên cạnh, đeo găng tay, cầm ống tiêm to chừng hai ngón tay trên khay lên, cầm kim tiêm, giao cho bác sĩ.

Bác sĩ nhận kim tiêm, để y tá lật người đứa bé lại, kéo lưng áo nó lên, bôi thuốc khử trùng, sau đó ông xác nhận vị trí tiêm, chậm rãi cắm mũi kim thô to kia vào vai đứa bé.

Mũi kim mới cắm vào một nửa, đứa bé đang nửa hôn mê run mạnh lên, phát ra từng tiếng kêu thống khổ yếu ớt.

Y tá hoảng sợ, bác sĩ thì trấn định giữ chặt người trên giường, phân phó, “Liều lượng thuốc gây tê chưa đủ à? Tăng lên.”

Y tá vội vàng chấp hành, theo động tác của cô, động tác giấy dựa của đứa bé yếu dần, vậy nhưng vẻ đau đớn khổ sở trên mặt lại chẳng hề giảm bớt.

Kim tiêm tiếp tục đẩy mạnh, tới khi cắm ngập vào cơ thể đứa bé mới chậm rãi rút ra, chất lỏng màu vàng nhạt lẫn máu bị rút ra khỏi cơ thể, cả quá trình diễn ra dài dòng lại vô cùng thông thả, khiến Dương Thi Hàm không hề chuẩn bị bị cảnh tượng trên màn hình dọa tái mặt.

Hồi lâu sau, bác sĩ kết thúc thủ thuật lấy mẫu, y tá đặt đứa bé xuống giường, đắp chăn cho nó. Giọng nói La Vực vang lên, “Gần đây việc buôn bán ở phòng triển lãm có tốt không?”

Nội dung câu hỏi của y hoàn toàn không liên quan gì đến cảnh tượng trên màn hình, giọng điệu y cũng bình thản lạnh nhạt như không.

Dương Thi Hàm mãi mới hồi thần, cô có ảo giác như một nửa hồn phách của mình vẫn tiếp tục phiêu đảng trong không khí, không cách nào bắt về được, cô kìm nén nỗi sợ, trả lời La Vực.

“Rất...tốt.”

“Nếu được thì đi nhiều một chút, có thể học hỏi sưu tầm nghệ thuật đa dạng của nhiều nơi cũng không tồi.” La Vực thuận miệng nói. Dương Thi Hàm học vẽ từ nhỏ, giờ được coi là một họa sĩ có chút danh tiếng, trong tay cô đã có đôi ba phòng triển lãm nằm ở khu phố phồn hoa.

Dương Thi Hàm bình ổn trái tim đang đập điên cuồng, bắt ép bản thân từ từ tỉnh táo lại.

“Em vẫn đi, nhưng mà thực ra... Em thích ở nhà hơn.”

La Vực không bận tâm cười, “Chờ mai này em bị bệnh hay già cả rồi, đi đường cũng không được, đến lúc đó sẽ biết mấy lời mình nói bây giờ ngu ngốc thế nào.”

Dương Thi Hàm nghe theo lời y, gật đầu, không nhìn tivi nữa.

La Vực lại hỏi, “Lần này em xuất ngoại đi đâu?”

Dương Thi Hàm không có chút gì gọi là mất kiên nhẫn, cô ngoan ngoãn cẩn thận lặp lại câu trả lời đã nói sáng nay, “Đi một vài nước châu Âu, bắt đầu từ Bắc Âu, sau đó tới Hy Lạp...”

Song La Vực vẫn chỉ nghe cô nói mấy câu đầu, sau đó liền nhắm mắt lại.

Dương Thi Hàm không ngừng giọng, trong bóng đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng nức nở nghẹn ngào của cô, cùng với ánh sáng loang loáng phát ra từ màn hình tivi...

=====

Tai tượng đuôi chồn là cái bông này nè ~ Ai sợ sâu chắc cũng thấy hơi ghê ghê =..=

5. Chương 5: Nói Là Nhà, Thực Ra Chỉ Là Một Tòa Ký Túc Xá Cũ Kỹ Đồ Nát

Lúc Hiểu Quả đến biệt thự của La Vực trời còn sáng, tới khi cậu rời khỏi đó, mặt trời trên cao đã đổi thành mặt trăng. Cả vườn sinh thái rộng như thế chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng con đường dài vắng lặng. Hiểu Quả chưa bao giờ về muộn tới vậy, cậu làm ở vườn trái cây, nếu không làm việc giúp Béo Bự thì cậu sẽ chẳng tới khu biệt thự, nói chi là ở lại đó muộn.

Giờ chỉ có mình cậu đối mặt với yên tĩnh vắng lặng, cậu cố gắng nhớ đường về, lại phát hiện càng ngày khung cảnh xung quanh càng lạ lẫm. Ban ngày cây cối xanh tươi đẹp đẽ là thế, tới đêm bỗng trở nên tối tăm đáng sợ, ngay cả tiếng cành cây lay động xào xạc trong gió cũng khiến thần kinh căng thẳng.

Hiểu Quả sợ hãi, kìm không được tự lẩm bầm một mình, như muốn tiếp thêm can đảm cho bản thân.

“Về nhà, lấy cơm, ăn, đói bụng... Ăn cơm...”

Nhưng mong ước tươi đẹp nào dễ thực hiện, Hiểu Quả đi mãi đi mãi vẫn chỉ thấy một màu đen, tinh thần vốn đã chẳng mấy mạnh mẽ của Hiểu Quả bắt đầu dao động, cậu nắm chặt hai tay bắt đầu chạy trong rừng, lá rụng dưới mặt đất bị bước chân dồn dập của cậu giẫm lên phát ra từng tiếng sột soạt, nghe trong đêm tối lại càng thêm quỷ dị.

Đột nhiên từ xa lóe lên ánh sáng trắng lóa mắt, dọa Hiểu Quả sợ đến mức gục luôn xuống, đập đầu vào cục đá trên mặt đất!

“Ai thế?!”

Bên kia cũng kinh hoàng hô to, tiếng bước chân dồn dập tới gần, ngay sau đó, một chùm tia sáng chói mắt chiếu vào cậu.

Thì ra là bảo vệ gác đêm.

May mà bác bảo vệ biết áo Hiểu Quả mặc trên người có ý nghĩa gì, tốt bụng đưa cậu về vườn trái cây, chờ cậu dọn xong đồ lại dắt cậu đến cổng vườn sinh thái.

Nhìn cục u sưng to trên đầu Hiểu Quả, bác bảo vệ cũng thấy không đành lòng, vươn tay xoa xoa cho cậu, dặn dò, “Giờ hết xe buýt con thôi rồi, cháu có biết trạm xe buýt ở đâu không? Ra khỏi cổng vườn, rẽ trái hai lần rồi rẽ phải, sau đó lại rẽ trái, cháu nhớ kỹ chưa?”

Hiểu Quả gật đầu, nghe theo lời dặn của bác bảo vệ, chậm rãi đi đến trạm xe buýt.

“Trái trái phải trái, trái trái...Phải trái, trái trái phải trái...”

Đi bộ trên đường mười phút, Hiểu Quả như chú tiểu tụng kinh nhắm đi nhắm lại bốn từ này, có lẽ do ngã một cái nên vận xui đã đánh bay đi rồi, thế nên Hiểu Quả có thể thuận lợi tìm được trạm xe buýt. Trạm xe không một bóng người, chỉ có mình cậu lủi thủi ngồi ven đường chờ chuyến xe đêm cuối cùng, đủ loại côn trùng bay vo ve xung quanh ánh đèn mờ tối và khoảng da lộ ra bên ngoài của Hiểu Quả, mãi không chịu bay đi.

May sao trải qua một quãng đường gập ghềnh nhấp nhô, cuối cùng Hiểu Quả cũng bình an về tới nhà. Nói là nhà, thực ra chỉ là một tòa ký túc xá cũ kỹ đổ nát, bao gồm khu phòng giá rẻ cho các hộ dân cư và một khu riêng dành cho các đối tượng đặc biệt.

Đèn ở hành lang đã hỏng từ lâu, Hiểu Quả sờ sờ vách tường tầng bốn, đang định mò chìa khóa thì cửa đã bật mở, một người đàn ông nhỏ thó đứng sau cánh cửa, khuôn mặt xấu xí, nét mặt đờ đẫn ngây dại thoáng vẻ hàm hậu, mới nhìn thì khó đoán ra tuổi, song nếu cẩn thận để ý, sẽ thấy nếp nhăn nho nhỏ hằn trên khóe mắt khóe môi ông, có lẽ ông đã không còn trẻ.

“Chú, chú Mao, Mao cháu, về rồi...” Hiểu Quả nói.

Người đàn ông được gọi là chú Mao Mao vừa thấy Hiểu Quả liền khẩn trương giữ chặt tay cậu như muốn nói gì, nhưng mồm miệng ông không rõ, nửa buổi vẫn không nói được lời mình muốn biểu đạt.

Vậy mà Hiếu Quả lại hiểu, cậu thoải mái vẫy tay, “Ồ, cháu bị ngã, đừng lo.”

Phòng rất nhỏ, trong khoảng diện tích chưa tới mười mét vuông kê hai chiếc giường tầng, một cái bàn gấp, trên bàn bày đủ loại đồ, hai chiếc ghế nhựa, một chiếc ghế dựa mất một góc, thoát trông vô cùng bừa bộn.

Chú Mao Mao theo Hiếu Quả vào nhà, lo lắng đi vòng quanh cậu.

Hiếu Quả kể lại chuyện tối nay cho ông nghe, tốc độ nói chuyện chậm rãi khiến hai người dễ dàng trao đổi, tới khi Hiếu Quả nói đến đoạn ở vườn sinh thái quên không ăn cơm chiều, chú Mao Mao liền lấy một cái bánh bao trong ngực cho Hiếu Quả.

Bánh bao đã bị dè dặt lép, dầu cải cũng chảy ra, vậy nhưng Hiếu Quả chẳng hề ghét bỏ, cao hứng cảm ơn ông.

Thấy chú Mao Mao nhìn chằm chằm đầu tóc và quần áo bám đầy bùn đất của mình, Hiếu Quả ăn xong bánh bao đứng dậy nói, “Đi tắm...”

Vừa nói xong, đột nhiên vang lên một tiếng động cực lớn, cửa phòng bị người bên ngoài dùng sức đá văng ra, một thiếu niên tóc tai dựng đứng hùng hổ xông vào.

“Nhìn cái mông!” Thiếu niên khinh thường nhìn hai kẻ trong phòng bị tiếng động dọa tới, trừng họ một cái rồi đi vào phòng tắm, đóng cửa cái sầm, ngang nhiên đẩy Hiếu Quả đang định tắm rửa ở ngoài.

Thiếu niên tên là Hứa Long, vừa tới ở được một tháng, song đã sớm coi mình là chủ nhân nơi này.

Không có cách nào, Hiếu Quả đành phải chờ, mà lần chờ này tốn mất hơn một tiếng đồng hồ.

Bất tri bất giác đã tới nửa đêm, Hiếu Quả chui vào màn tựa vào cột giường gật gà buồn ngủ, Hứa Long cuối cùng cũng vác cái thân ẩm ướt ra ngoài, đựng phải hộp giấy, hắt đập đi, khó chịu nói, “Đ*т mẹ, chỗ nào cũng để đồ, còn ngại phòng chưa đủ nhỏ hả, mai ném hết mẹ đi!”

Hiếu Quả mở bừng mắt, vội vàng chui ra ngoài, nhặt hộp giấy của mình giấu đi.

“Đừng, đá nó...”

“Không đá nó thì đá mày à!” Hứa Long hung dữ nói, trợn trừng mắt lườm hấn, “Thằng thiếu năng.”

Hiếu Quả nhăn mày, có hơi giận, nhưng cậu không cãi nhau với đối phương, chỉ cầm khăn mặt đi vào phòng tắm.

Phòng tắm chỉ đủ chỗ đặt một cái bồn cầu, bồn nước cùng một cái vòi hoa sen, nước ấm đã bị người tắm trước dùng hết sạch, may mà giờ là mùa hè, Hiểu Quả tốc chiến tốc thắng tắm thật nhanh nên cũng không bị lạnh.

Ra khỏi phòng tắm, đèn đã tắt, trong phòng vang lên tiếng ngáy rất to, là của chú Mao Mao.

Hiểu Quả vắt khăn mặt trên cổ khê khàng trèo lên giường, lại phát hiện màn vừa dắt kỹ lưỡng không biết bị ai mở tung ra, cậu vội vàng trèo vào dắt lại, nhưng đã muộn, điều kiện của ký túc xá không tốt, đến hè liền có rất nhiều ruồi muỗi, phòng lại xây qua loa tạm bợ, thế nên người ở liền hóa thành thịt nằm trên thớt gỗ, bị côn trùng ta cắn ta cứ lấy.

Hiểu Quả nghe tiếng vo ve ầm ĩ bên tai, vỗ nhẹ hai tay vào nhau, tiếng vang trong đêm khuya tức thì đổi lấy tiếng quả trách chửi mắng.

“Có bệnh à, ngủ cũng không xong!”

Hiểu Quả cả kinh, không dám làm ảnh hưởng người khác nữa, ôm gối cẩn thận nằm xuống.

Hứa Long chửi xong còn không hết giận, hung hăng trở người, đưa tay mò mò thứ gì đó ném về phía chú Mao Mao.

“Ồn muốn chết, có cảm phiền đi không!”

Chú Mao Mao hoảng sợ, tiếng ngáy lập tức ngừng lại, thế nhưng rất nhanh lại vang lên. Cả ngày hôm nay Hiểu Quả bận bịu rửa hoa quả cả ngày, trưa lại phải đi tĩa cây thay Béo Bự, còn đi tặng hoa, cuối cùng thì bị lạc đường, một ngày lẫn lộn vất kiệt sức Hiểu Quả kiệt, vì thế nên dù có một đám muỗi vo ve quanh quẩn bên cạnh cậu không chịu đi, Hiểu Quả vẫn mau chóng chìm vào mộng đẹp...

Tuy hôm qua ngủ muộn, nhưng sáng hôm sau Hiểu Quả vẫn tinh thần phấn chấn tỉnh dậy.

Cậu và chú Mao Mao đều phải đi làm, chú Mao Mao là nhân viên bốc vác ở siêu thị, ra ngoài còn sớm hơn cậu, khi hai người đi Hứa Long còn ôm đầu ngủ vù vù.

Hôm nay lại là một ngày nắng đẹp, Hiểu Quả ngồi xe buýt ngâm nga hát đi đến vườn Lục Dã, mua một cái bánh bao trước cổng vườn, vừa ăn vừa đi đến vườn trái cây hữu cơ.

Chị Triệu thấy cục u trên trán Hiểu Quả liền hỏi thăm cậu, biết hôm qua cậu bị lạc đường xong, chị không buồn nghe nguyên do liền quả trách cậu mấy câu, để Hiểu Quả về sau không chạy linh tinh nữa, phải tan làm cùng lúc với chị.

Chị Triệu là tổ trưởng, chị chăm sóc quan tâm tới Hiếu Quả khá nhiều, bình thường chị hay làm đỡ cho cậu một phần việc, Hiếu Quả rất nghe lời chị, vì thế giờ bị nhắc nhở cậu chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Hôm nay nhiều việc, có một hộ khách đặt hoa quả số lượng lớn, thế nên mọi người trong vườn phải tẩy rửa đóng gói rất nhiều hoa quả, chị Triệu không thừa thời gian cho Hiếu Quả, nhắc nhở cậu làm tốt công việc rồi vội vã bỏ đi.

Vườn hữu cơ của vườn sinh thái Lục Dã có đủ loại thực phẩm hữu cơ, không chỉ tự gieo trồng thu hoạch sản phẩm mà còn nhận vận chuyển những loại hoa quả bên ngoài, chỉ cần đặt trước thì vườn sẽ đặt mua trực tiếp những sản phẩm nhập khẩu rồi chuyển tới cho khách hàng trong thời gian sớm nhất, đảm bảo hoa quả vẫn giữ nguyên độ tươi ngon, nhưng giá cả rất cao, theo như lời của các thím trong vườn thì: Nhà bình thường sẽ chẳng bao giờ ăn vỡ bụng như thế.

Cơ mà hôm nay hình như lại có rất nhiều người muốn “ăn vỡ bụng”, chưa tính các khách ngoài vườn, riêng khu biệt thự đã có mấy chục hộ đặt hoa quả, làm mấy người Hiếu Quả bận tới tấp mặt mũi.

Vắt vả rửa sạch đóng gói từng loại hoa quả rồi phân loại bỏ vào hộp ướp lạnh xong, trời cũng tới trưa.

Hiếu Quả vừa ngồi xuống ăn được hai miếng cơm, người của trung tâm vận chuyển đến. Người nọ nhận hộp trái cây từ tay các thím, không rời đi luôn mà quét mắt cả phòng một lượt, hỏi, “Nguyễn Hiếu Quả đâu?”

Nghe người nọ nhắc tới Hiếu Quả, chị Triệu kỳ quái đứng dậy vỗ vỗ người đang ăn cơm, “Ồ đây chứ đâu? Cậu tìm cậu ấy làm chi?”

Người vận chuyển vầy vầy Hiếu Quả, “Đi theo tôi.”

Hiếu Quả mờ mịt.

Chị Triệu hỏi thay cậu, “Theo cậu đi đâu? Đến khu biệt thự? Để làm gì?”

Người vận chuyển cũng chẳng hơn gì chị, “Tôi đâu biết, có một hộ khách đặc biệt yêu cầu như thế, nói là lúc lấy hoa quả thì dẫn một người tên “Nguyễn Hiếu Quả” đi cùng.”

Người nọ vừa nói ra, các cô các thím đều ngồi không yên.

6. Chương 6: Tôi Cũng Muốn Làm Bạn Tốt Của Cậu

Trong vườn sinh thái Lục Dã, ngoài trung tâm bảo dưỡng thì vườn trái cây là một trong những khu vực có quan hệ gần gũi với khu biệt thự nhất, đa số hoa quả được sản xuất tại đây đều để phục vụ các hộ khách

của khu biệt thự. Tuy nhiên như vậy không có nghĩa là bọn họ biết nhiều về người ở khu đó, nhân viên thuộc trung tâm vận chuyển khi ký hợp đồng làm việc có quy định đảm bảo bí mật, không thể lén lút bàn tán chuyện riêng tư và đời sống sinh hoạt của họ khách, cho nên dù là người trong vườn sinh thái thì cũng không biết gì về bọn họ.

Chỉ là càng giữ bí mật lại càng khiến người ta tò mò muốn biết, các dì các cô ở vườn trái cây hữu cơ cũng vậy, bình thường họ hay bàn tán suy đoán mấy chuyện thật thật giả giả ở khu biệt thự, giờ nghe tin Hiểu Quả phải đến đó, họ không chỉ tò mò mà còn lo lắng lắm.

Chất lượng phục vụ là điểm nổi danh của vườn sinh thái bọn họ, thế nhưng một ngày từ nhân viên vận chuyển đến công nhân trong vườn trái cây vẫn nhận được đủ loại trách cứ, bởi vậy số công nhân bị trách cứ không hề ít. Mọi người không nói ra miệng, nhưng ai cũng hiểu mấy người nhiều tiền yêu cầu nhiều lắm, rất khó hầu hạ! Giờ tự đứng lại gọi Hiểu Quả tới, rất có thể là ai đó muốn túm cậu đến mắng mỏ.

Các dì các thím mồm năm miệng mười nghĩ cách cho Hiểu Quả, lúc thì muốn gọi điện cho quản lý, lúc thì muốn tìm xem người phản nản cậu là ai, lúc lại kéo tay Hiểu Quả dặn lát bị mắng gì cũng đừng cãi hay sợ sệt, nhịn rồi về nói sau, cơ mà nếu bị đánh thì phải chạy thật nhanh, làm Hiểu Quả không hiểu gì cũng bắt đầu căng thẳng theo.

Kết quả cậu vẫn phải đi theo nhân viên vận chuyển, hai người ngồi xe điện đi đến khu biệt thự.

Hiểu Quả thấy nhân viên vận chuyển mang theo túi to túi nhỏ tới trước một cái cổng hơi quen mắt, nói với hộp nhỏ cạnh cửa vài câu, cổng liền mở ra.

Người trong nhà nhận đồ xong, hỏi, “Người đâu?”

Nhân viên vận chuyển chỉ chỉ cậu.

Hiểu Quả ngó đầu ra, nhìn thấy Phương Tỉ.

Lần trước đến, Phương Tỉ chặn cậu ở ngoài, cho nên Hiểu Quả không biết trong nhà trông thế nào. Mà giờ đến một lần nữa, cậu được Phương Tỉ mở rộng cổng lớn mời vào, vừa bước vào nhà, không gian rộng mở sáng ngời thoáng cái đã hấp dẫn tầm mắt cậu.

Thật lớn, thật đẹp...

Hiểu Quả theo đuôi Phương Tỉ đi đến phòng khách, mắt còn chưa dời nổi đồ nội thất trang trí tinh xảo, chợt có người gọi cậu.

“Hiểu Quả.”

Hiếu Quả quay đầu về phía tiếng gọi, liền thấy người đàn ông đứng trên cửa sổ tầng hai lần trước đang ngồi ở bàn ăn cách đó không xa mỉm cười với cậu.

Thấy Hiếu Quả nhìn mình không nhúc nhích, La Vực vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh, nói, “Lại đây ngồi.”

Lưng Hiếu Quả bị Phương Tỉ đẩy khê một cái, Hiếu Quả mờ mịt bước tới, do do dự dự, rồi mới cẩn thận ngồi xuống.

Hôm nay La Vực mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, quần ở nhà rộng rãi thoải mái, chân đi dép lê mềm, y cắt tóc, sắc mặt cũng khá hơn, trông vừa tao nhã lại vừa có sức sống. Hiếu Quả thì khác hẳn, cậu bận từ sáng sớm, tóc tai bù xù rối loạn, áo gi lê bảo hộ dính nước trái cây gì đó, hai người ngồi cạnh nhau, chênh lệch thực sự quá lớn.

Thế nhưng cả hai đều không để ý, La Vực đưa mắt nhìn cái mũi rịn mồ hôi của Hiếu Quả, một bên chào cậu, một bên vẫy Phương Tỉ.

La Vực nói, “Chào cậu, Hiếu Quả.”

Phương Tỉ sưng sốt, cân nhắc một chút, hần đi đến góc tường, mở điều hòa chưa được sử dụng từ khi bọn họ tới ở, nhưng không dám chỉnh nhiệt độ quá thấp.

Giọng nói La Vực vẫn dịu dàng như lần ấy, chỉ là lần này hai người ngồi thật gần, cậu có thể nhìn kỹ khuôn mặt y, thế nên cảm giác ấy lại càng thêm rõ rệt.

Mấy lời dăn dò nhắc nhở của các dì khiến Hiếu Quả lo lắng không yên kia, tại thời khắc người ấy mở miệng nói chuyện liền bay đi mất tiêu, trái tim vì căng thẳng mà đập thành thịch thịch thịch của Hiếu Quả cũng dần bình tĩnh lại.

“Xin chào...” Cậu lễ phép chào lại La Vực.

“Lần trước cậu bận quá, cho nên hôm nay mới có cơ hội mời cậu tới chơi, cậu cảm thấy chỗ này thế nào?”

Hiếu Quả không nhận ra cách mời của La Vực có vấn đề gì, cậu nghe theo câu hỏi của đối phương mà nhìn căn phòng, gật đầu.

“Rất, đẹp.” Hiếu Quả nghiêm túc khen.

La Vực nở nụ cười, “Hoa cậu tặng tôi cũng rất đẹp.”

Số hoa tai tượng đuôi chồn hôm qua vẫn được đặt trên bàn, song đã được đổi sang một chậu cây cảnh tinh

xảo trang nhã, chỉ là khi đi cùng đám hoa lông lông kia, lại có cảm giác kỳ quái khó hiểu.

Thế nhưng Hiểu Quả vui lắm.

La Vực hỏi tiếp, “Dưa hấu hôm qua tôi mời cậu ăn có ngon không?” Bình thường y đã nói khoan thai, giờ khi nói chuyện với Nguyễn Hiểu Quả y lại vô thức nói chậm hơn nữa.

Nhắc tới dưa hấu, khuôn mặt Hiểu Quả hiện lên vẻ tiếc nuối, “Dưa hấu, cho Béo, Bự rồi.”

“Béo bự?” La Vực ngoài ý muốn, “Là bạn của cậu sao?”

Hiểu Quả gật đầu, “Béo bự là bạn, tốt của tôi.”

“Thì ra là thế, có bạn tốt thật đấy.” La Vực cảm thán sâu xa, đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Hiểu Quả nói, “Tôi cũng muốn làm bạn tốt của cậu, cậu có đồng ý không?”

Có lẽ yêu cầu này quá đột ngột, khiến Hiểu Quả giật mình tại chỗ.

La Vực cũng nhận ra điều này, y bắt đầu tiến hành chậm rãi theo trình tự, “Tôi họ La, tên đầy đủ là La Vực, cậu có thể gọi thẳng tên tôi. Đây là nơi tôi sống.”

“Ừm... La, Vực.” Hiểu Quả nhẹ nhàng lặp lại.

“Ừ.” La Vực cong mắt đáp lời, hỏi, “Vậy còn cậu? Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Hiểu Quả không có vẻ ngoài thông minh sắc sảo, nhưng nhìn cũng không ngốc, cậu có một đôi mắt tròn tròn, khuôn mặt cũng tròn tròn, mũi môi thanh tú, da trắng nõn, cả khuôn mặt phối với nhau rất nhu hòa êm dịu. Khuyết điểm lớn nhất có lẽ là đôi tai, tai Hiểu Quả to đến mức đáng chú ý, vành tai hơi hướng ra ngoài, nói khó nghe là tai chiêu họa, nói dễ nghe một chút thì có vẻ giống gấu Teddy, đặc điểm này khiến cậu trông rất trẻ con, giống như chỉ vừa mới trưởng thành.

Nào ngờ Hiểu Quả tính tính một lúc, đáp, “Năm nay hai mươi, hai tuổi.”

La Vực lại không giật mình, chuyển mắt đến trán cậu, hỏi, “Đây là vì cậu bị ngã đúng không?”

Hiểu Quả sờ sờ cục u phồng phồng trên trán, lặp lại lời đã nói hôm qua với chú Mao Mao một lần nữa.

“Đừng lo.”

La Vực nhìn Phương Tử, Phương Tử tức thì xoay người đi đến phòng bên cạnh, một lát sau hắn mang một hòm thuốc đến, đặt sang một bên, lấy bông, thuốc sát trùng và thuốc nước cho La Vực.

La Vực vươn tay về phía Hiểu Quả, ngón tay lạnh lẽo của đối phương chạm vào khuôn mặt ướt mồ hôi của cậu, khiến cậu vì lạnh mà hơi run lên.

La Vực an ủi, “Tôi bôi thuốc cho cậu, vết thương sẽ khỏi nhanh hơn.”

Hiểu Quả khó hiểu tùy ý La Vực khẽ nắm mặt mình, xoa bông thấm nước thuốc lên vết sưng trên trán cậu, bông mềm mềm ướt ướt xoa xoa, khiến cậu nhin không được nghiêng đầu, bật cười khanh khách.

“Đau sao?” La Vực ngừng tay, mặt y cách cậu rất gần, thậm chí y còn thấy được hàng mi dài của Hiểu Quả chớp lên chớp xuống.

Hiểu Quả cong môi, “Buồn, ha ha, buồn lắm...”

Tiếng cười của cậu vang lên từ đáy lòng, lại vô cùng trong trẻo, La Vực nghe được cũng cong khóe môi, “Sẽ xong ngay đây.”

La Vực ngồi quá gần, hơi thở khe khẽ phát lên mặt Hiểu Quả cũng làm cậu buồn muốn chết, nhưng cậu vẫn gắng nhin xuống, nhin đến nổi cái mũi cũng nhú lại.

La Vực bôi xong thuốc còn nhẹ nhàng thổi thổi cho cậu.

“Sao lại bị ngã? Lần sau đi đường phải cẩn thận.”

Hiểu Quả nâng mắt lên nhìn La Vực, khuôn mặt của La Vực trước mặt chân thành tha thiết, có lẽ cậu không hiểu được những ngôn từ quá phức tạp, nhưng cậu có thể cảm nhận được cảm xúc từ người khác, ôn nhu ấm áp như vậy, cực kì giống người đối xử tốt nhất với cậu trong kí ức.

La Vực thừa dịp đúng lúc này, hỏi lại, “Chúng ta làm bạn tốt nhé?”

Cảm giác man mát trên trán chậm rãi tràn vào lòng Hiểu Quả, cậu mơ hồ gật đầu.

La Vực vừa lòng nở nụ cười.

Dì Chu bày trái cây mà nhân viên vừa chuyển tới lên bàn, chỉ lát sau trên bàn đã có đủ loại trái cây màu sắc.

La Vực đưa một trái anh đào tới trước mặt Hiếu Quả, “Cậu không ăn được dưa hấu, vậy tôi mời cậu ăn cái này.”

Nguyên tắc đầu tiên của công nhân trong vườn trái cây hữu cơ chính là: Không được ăn trái cây trong vườn nếu chưa có sự cho phép. Hiếu Quả đã được dạy đi dạy lại điều này, hơn nữa cậu cũng nhận ra cái túi này, vì vậy hiển nhiên không dám động tay vào.

La Vực thấy cậu chần chờ, y cầm một quả bỏ vào miệng, nói, “Đây là đồ tôi mua, là đồ vật của tôi rồi, không phải của vườn sinh thái, bây giờ tôi mời cậu ăn, cho nên không có vấn đề gì đâu.”

Hiếu Quả mím môi, một lát sau nói, “Cái này, đắt lắm...”

La Vực lắc đầu, “Chúng ta là bạn tốt, cho nên phải biết chia sẻ với nhau, trừ phi cậu không muốn làm bạn tốt của tôi nữa.”

Hiếu Quả vừa nghe, mặt thoáng cái nghiêm túc trở lại, “Không có, chúng ta là bạn, tốt.”

“Vậy được rồi.” La Vực cầm anh đào đảo qua đảo lại, “Đừng khách khí, nhiều thế này không ăn hết sẽ lãng phí lắm.”

Chân tình của La Vực quả nhiên thuyết phục được Hiếu Quả, hơn nữa cậu lớn tới từng này mà vẫn chưa ăn thử anh đào bao giờ, nhìn từng trái từng trái đỏ tươi tròn xoe trên đĩa, cậu giật giật môi, nhịn không được cầm một quả lên ăn.

Nhìn thấy Hiếu Quả bị chua mà nheo tịt cả mắt, La Vực vội hỏi, “Không ăn được sao?”

Hiếu Quả lại gật đầu liên tục, “Ăn ngon lắm.”

La Vực nhìn vẻ mặt cao hứng của đối phương, chống cằm hỏi, “Cậu còn thích ăn gì nữa? Thích ăn điểm tâm không? Thích bánh ngọt chứ?”

Nguyễn Hiếu Quả phồng hai má nói, “Bánh ngọt ăn, ngon, trong vườn trái cây, điểm tâm, chính là, bánh ngọt, bánh ngọt, rất to.” Nói xong cậu còn vòng hai tay thật rộng miêu tả cho La Vực xem.

La Vực chăm chú nghe, vừa kể vừa hỏi những thứ Hiếu Quả yêu thích, bất tri bất giác đã tới chạng vạng, cũng là giờ tan làm của Hiếu Quả.

La Vực muốn giữ cậu lại ăn cơm, nhưng Hiếu Quả từ chối.

“Phải, về nhà.” Hiếu Quả đứng lên nói.

La Vực nghĩ hôm nay y nói khá lâu, sức lực không đủ lắm, vì thế gật đầu đồng ý. Y nói với Hiểu Quả, “Về sau tôi lại mời cậu tới chơi được không?”

Hiểu Quả ợ một cái, đồng ý, “Được.” Cậu vẫy tay với La Vực, “Tạm biệt.”

La Vực nhìn cậu chậm rãi rời khỏi biệt thự, mãi tới khi không thấy bóng cậu mới đứng dậy lên lầu trở về phòng.

Bỏ lại Phương Tử nhìn đồng hồ hỗn độn trên bàn ăn, vẻ mặt đầy hoài nghi thắc mắc.

7. Chương 7: Tôi Bệnh Một Trận, Chợt Nghĩ Thấu Rất Nhiều Chuyện

Ngày ấy La Vực không để Dương Thi Hàm ngủ lại, truyền nước xong y liền bảo cô về, Dương Thi Hàm bận bịu mấy tiếng nấu cho y rất nhiều món ăn tốt cho sức khỏe của La Vực, lại sợ đồ không được tươi ngon, cẩn thận cất vào tủ lạnh, thế nhưng hôm sau khi thấy dì Chu bưng những đồ này lên, mà La Vực nhúu chặt lại.

Dì Chu hiểu rõ, không cần La Vực nhiều lời, bà lập tức dọn số đồ ăn này đi.

La Vực gọi bà lại, “Đừng vứt, lãng phí lắm.”

Dì Chu chần chờ, lại nghe La Vực đáng tiếc nói, “Cho chó mèo ăn đi, để bọn nó có cơ hội ăn thêm chút đồ ngon. À, đúng rồi, nhớ đặt đồ xa xa, đừng để bọn nó nghe mùi chạy đến nhà.”

Đợi dì Chu đi, La Vực ngồi một mình xem tin tức trên tivi.

“....Hôm nay tập đoàn Kinh Lăng đã tiến hành buổi ký kết long trọng với bất động sản Lương Tín thành phố F. Thông qua việc xây dựng khách sạn đạt tiêu chuẩn năm sao đầu tiên tại thành phố và cũng là khách sạn thứ 23 của tập đoàn, Kinh Lăng đã chính thức gia nhập khu biệt thự kiểu Âu của giới thượng lưu tại đây, đồng thời cũng là nét nhấn cho sự phát triển du lịch trong ba năm tiếp theo của thành phố, theo...”

La Vực nghe lý do thoái thác lê thê chán nản của Chính phủ, liếc mắt nhìn từng người đang tham gia lễ ký kết một lần, nhằm chán đổi kênh, từ kênh tài chính kinh tế đến kênh thể thao, cuối cùng ngừng ở kênh nông thôn.

Một căn nhà lụp xụp chực đổ, chẳng có mấy đồ đạc, quần áo bẩn thỉu phủ kín màn hình, một người phụ nữ ngăm đen bế đứa bé đang kêu gào ầm ĩ nhìn vào màn hình than thở việc được nhận phúc lợi khó khăn biết chừng nào.

Không ai muốn quyền góp cho chúng tôi, chị lau nước mắt nói, dù có quyền tiền thì cũng phải đưa đến cấp cao trước, từng tầng từng tầng, tới chúng tôi thì còn lại bao nhiêu cơ chứ.

Vậy có ai tới nhận nuôi con chị không? Phóng viên hỏi.

Người phụ nữ như nghe được chuyện Nghìn lẻ một đêm, trẻ con bình thường còn bị bỏ đi, làm gì có ai tình nguyện nhận nuôi một đứa trẻ khuyết tật, lại còn là bị thiếu năng, chẳng phải nếu nhận nuôi thì sẽ phải nuôi nó cả đời sao, ai mà muốn vác một cục nợ như thế về nhà.

Người phụ nữ vừa nói vừa khóc, giọng nói kia như quanh quẩn vang vọng suốt ba ngày ba đêm.

“Chắc chắc.” La Vực nhăn mày, “Thật đáng thương.”

Đột nhiên như nghĩ ra ý gì hay, y cầm điện thoại gọi cho Tiểu Tĩnh Dương.

“Tiểu Tiểu.” La Vực nhẹ nhàng nói, “Cậu tới chỗ tôi một chuyến, tôi có tài liệu muốn nhờ cậu...”

Không bao lâu sau, có người tới gõ cửa biệt thự, người tới chẳng phải ai khác, chính là vị trợ lý trẻ tuổi mà quản lý Dư gặp lần trước.

“Tôi đã mang hợp đồng đến, chúng ta cũng đã liên hệ với bên kia rồi.” Tiểu Tĩnh Dương đưa từng tài liệu cho La Vực xem.

La Vực còn nhìn tivi, “Bọn họ nói thế nào.”

Tiểu Tĩnh Dương có vẻ ngoài tuấn tú lịch sự, song lại chẳng có biểu cảm gì, khiến hắn có vẻ cứng nhắc rập khuôn, hắn nói, “Tất nhiên bọn họ vô cùng đồng ý, chỉ có điều họ hi vọng có thể thông qua đài truyền hình khen ngợi Kinh Lãng một chút.”

“Ha,” La Vực cong mắt, khinh thường nói, “Phiền phức.”

“Vâng, cho nên tôi đã từ chối.” Không cần nghĩ cũng biết, sếp của bọn họ sẽ không nhận lời phỏng vấn, “Ngài có thể nhìn qua hợp đồng.”

“Được rồi.” La Vực cầm hợp đồng, dứt khoát đặt bút ký, nét bút tiêu sái mạnh mẽ.

Trợ lý đã quen y như vậy, lưu loát thu dọn lại hợp đồng, “Vậy nếu mấy người phó giám đốc La có hỏi...”

Tầm mắt La Vực chuyển về tivi, màn hình đã chuyển qua kênh thiếu nhi, y thuận miệng nói, “Không cần

lo lắng, qua mấy hôm nữa bọn họ sẽ đến gặp tôi, đến lúc đó tôi sẽ tự mình nói với bọn họ.”

“Vâng.” Tiểu Tĩnh Dương nghe lệnh, mau chóng lui về.

Tivi lúc này đang chiếu cảnh phim hoạt hình một đám trâu gà cừu lợn bị một con rắn đuổi chạy tứ tung, La Vực nhìn tivi, không khỏi bật cười ha hả.

Không biết vì La Vực liệu sự như thần hay người tới thăm tâm tư quá đơn giản, quả nhiên không quá vài ngày sau, biệt thự lại đón chào vị khách mới.

La Vực vừa chọn vài món ăn thích hợp để dì Chu chuẩn bị, không quên bảo Phương Tử tới vườn trái cây mời Hiếu Quả đến ăn cơm, thế mà người này lại cố tình tới gõ cửa.

Tuy nhiên phó giám đốc La không chỉ đến một mình, ông còn mang theo quý phu nhân phúc hậu cao sang của mình tới.

La Vực hào phóng mời bọn họ vào nhà, lại còn pha một bình trà quý mời khách, khiến đối phương thụ sủng nhược kinh, vội vã chìa món quà quý giá đáp lễ, nào là nhuận phế, nào là bổ khí, toàn là đồ bổ chạy xa ngàn dặm mới tìm được cả, hết thảy đúng là suy nghĩ cho sức khỏe của La Vực mà.

La Vực cảm tạ, “Đã khiến chú hai phải lo lắng rồi.”

La Thái Dung vội hô lên, “Nói chi vậy, cháu phải khỏe lên thì bọn chú mới yên tâm được.”

Lưu Tuyết Thúy bên cạnh cũng quan tâm hỏi, “La Vực à, bác sĩ nói tình hình gần đây sao rồi? Có cần phải tiếp tục hóa trị nữa không?”

La Vực tựa vào lưng ghế, thở dài, “Coi như cháu số dai, hoặc là do Diêm Vương ghét bỏ cháu, tới quỷ môn quan rồi còn bị đá về. Nhưng qua trận bệnh này sức khỏe chắc hẳn sẽ không bằng được như trước kia, cháu cũng chẳng mong chờ gì nhiều, có thể sống thêm thời gian nữa là cháu đã thỏa mãn rồi.”

Giọng điệu sa sút chán nản khiến La Thái Dung nghe mà nhúu mày, ông ta nhìn La Vực, tuy sắc mặt của y đã tốt hơn năm ngoái khá nhiều, song sắc da vẫn xanh xao tái nhợt, chân tay lộ ra ngoài quần áo đều cực kì gầy yếu, quả thật kém người khỏe mạnh nhiều lắm.

La Thái Dung thậm thở phào, mặt ngoài lại tỏ vẻ nghiêm túc an ủi, “Không vội không vội, cứ chậm rãi chăm sóc, thân thể ắt sẽ khỏe lên.”

Lưu Tuyết Thúy cũng phụ họa theo.

La Vực cảm động, “Cháu xin được nhận tâm ý của chú hai thím hai, chuyện công ty cũng phiền chú hai để ý rồi.”

“Đó là chuyện tất nhiên, là chuyện tất nhiên.” La Thái Dung đáp. Nghe La Vực nhắc tới công ty, La Thái Dung như tìm được cánh cửa đột phá, chuyển đề tài, “Ừm... La Vực à, chú nghe nói sáu tháng cuối năm công ty ta sẽ hợp tác với “Quý Hy vọng”? Lại còn do trợ lý Tiểu phụ trách. Chú hỏi lão Tam rồi, chú ấy không biết chuyện này, cháu đã lâu không tới công ty, không biết có nghe được chuyện này không? Hay là có nhầm lẫn gì?”

La Thái Dung cẩn thận hỏi, tay vô thức không ngừng xoa hai bên đầu gối, cảm giác không yên vô thức tràn ra. La Vực đều thấy cả, y phối hợp trả lời, “Ừm, đúng là có chuyện như vậy, cháu mới ký hợp đồng, chưa kịp nói với chú hai.”

Quả nhiên, La Thái Dung thoáng cái thay đổi sắc mặt, tuy nhiên ông ta vẫn che giấu sự phản đối của mình, “Là do lãnh đạo có hạng mục mới đầu tư sao? Hay tập đoàn Kinh Lăng có kế hoạch mở rộng thị trường trong và ngoài nước?”

La Vực lắc đầu, “Không phải, chú hai không biết đâu, sau khi bị bệnh, cháu đã thấu hiểu rất nhiều chuyện, ở đời thứ gì là quan trọng nhất, tiền tài quyền thế? Lúc nào cũng tranh đoạt anh chết tôi sống, tới khi chết có mang theo được gì đâu, chẳng thà nhân lúc còn cơ hội tranh thủ góp sức giúp đỡ mọi người, tiếp thêm cơ hội sống cho họ, như vậy sẽ tốt biết bao.”

La Thái Dung nghe mà hết hồn, ông ta nhìn không được mắng to trong lòng: La Vực mà giỏi lắm, một câu “Thấu hiểu” mà có thể không buồn chớp mắt ném hai triệu ra ngoài??!! Lại chẳng phải là hạng mục quan trọng gì, càng không có tiềm lực phát triển, vô duyên vô cớ ném tiền qua cửa sổ, dựa vào cái gì? Tiếp thêm cơ hội sống? Nghĩ đến đặc chí!

La Vực nhìn ánh mắt bất giác lộ hung quang của La Thái Dung, nụ cười bên môi càng sâu, y bất ngờ kéo tay La Thái Dung, lòng bàn tay y lạnh lẽo như hàn băng đắm dưới hồ nước mấy trăm năm, dọa đối phương thẳng thốt không thôi.

“Tất cả đều là người một nhà, nào còn chuyện gì quan trọng hơn thế nữa.”

Người một nhà?!

Giờ thì ngay đến Lưu Tuyết Thúy cũng không giữ nổi vẻ mặt nhu hòa, vết sẹo to bằng cái bát trên lưng La Thái Dung còn chưa mờ, cách áo sơ mi cũng nhìn thấy vết lõm, người một nhà? Có mà muốn mạng của cả nhà thì có!

Ngay khi bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên cứng nhắc, cửa mở ra, La Thái Dung thấy Phương Tử bước vào phòng, phía sau có một thiếu niên, cậu ta thấy bọn họ liền tò mò nhìn lại.

La Vực nghe được động tĩnh quay đầu lại, thấy người kia, y ôn nhu cười nói, “Chờ một chút là được, trời nóng, cậu uống chút đồ gì đi.” Nói xong y nhìn về phía Phương Tử.

Phương Tử vuốt cằm, liếc vợ chồng La Thái Dung, sau đó dắt Nguyễn Hiểu Quả lên lầu, chẳng bao lâu sau hẳn đã một mình quay trở lại, yên lặng đứng bên cạnh La Vực.

La Vực nhìn đồng hồ, gọi dì Chu mang điểm tâm mời hai người, “Chú thím nếm thử chút đi, năm nay tay nghề của dì Chu tiến bộ hơn nhiều.”

Lưu Tuyết Thúy nhìn bát cháo nhuộm màu đỏ nhạt trước mặt, không nhúc nhích.

“Sao thím hai không ăn? Cháo này được nấu từ hoa quả tươi và ngũ cốc, màu sắc thì kì lạ vậy thôi chứ bổ dưỡng lắm.” La Vực giải thích, nhìn dáng vẻ Lưu Tuyết Thúy, y tri kỉ bổ sung, “Không phải thịt, đều là hoa quả thôi, thím hai đừng căng thẳng.”

Không biết Lưu Tuyết Thúy nghĩ gì, sắc mặt càng thêm bợt bạt.

Bà ta không muốn ăn, La Vực cũng không ép, y quay lại vấn đề hai người họ đang quan tâm, nói với La Thái Dung còn chưa kịp hồi thần, “Chú hai đừng lo, đây là chuyện tốt, cũng có thể mang đến nhiều lợi ích, tiền chi ra, Kinh Lăng sẽ đạt được nhiều lợi ích xã hội, không để chú lỗ vốn đâu, hơn nữa... Trẻ thiếu năng thực sự rất đáng thương. Giờ chú hai không hiểu cũng là chuyện bình thường thôi, nếu một ngày nào đó chú không cẩn thận thành ra thế, ắt sẽ hiểu nỗi khổ của bọn họ.”

— Keng.

Không biết câu nào của La Vực làm bàn tay mới bung bát của La Thái Dung rung mạnh lên, cháo nhuộm trong bát đổ xuống đùi, thoáng nhìn lại có vẻ giống vết máu tươi.

La Vực chậm rãi rút khăn đưa qua, lau lau mấy cái cho La Thái Dung, thấy dính dính, y liền thu tay về.

“Coi chú căng thẳng chưa kìa, nói đùa thôi mà.” La Vực thản nhiên nói.

Thấy La Thái Dung và Lưu Tuyết Thúy có vẻ không muốn nói thêm gì nữa, La Vực buông bát đứng dậy.

“Hai vị có muốn ở lại dùng bữa tối không?”

Lưu Tuyết Thúy vội vàng lắc đầu, La Thái Dung cũng ngập ngừng nói, “Không, không cần phiền đâu, chú thím... về thôi.”

“Ừm, cháu cũng hơi mệt, không tiễn chú hai thím hai được, hai người nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe.”

La Vực cười quan tâm, tiện đà xoay người lên lầu, bỏ lại hai người như vừa chịu kinh hách trong phòng, họ ngồi yên một lát, sau đó cầm đồ xông ra ngoài cửa.

8. Chương 8: Tôi Bị Ốm, Rất Khó Chịu, Phải Uống Rất Nhiều Rất Nhiều Thuốc

Hiếu Quả được Phương Tử đưa đến phòng nghe nhìn. Khi La Vực lên lầu đẩy cửa ra, y liền thấy cậu đang ngồi trên sofa xem tivi. Tivi đang chiếu phim hoạt hình, chắc hẳn Phương Tử nghĩ Hiếu Quả sẽ thích cho nên mới chọn kênh này. Thầy Phương hiếm có lộ vẻ quan tâm tri kỷ với ai khác trừ La Vực, suy đoán của hắn quả rất chính xác, Hiếu Quả đúng là thích xem hoạt hình, mãi tới khi La Vực ngồi xuống cạnh cậu, Hiếu Quả mới nhận ra có người tới.

Thấy La Vực đến, cậu bèn nở nụ cười thật tươi.

La Vực đưa mắt nhìn trán Hiếu Quả, vết sưng lần trước đã lặn xuống, chỉ để lại vết hồng nhàn nhạt. Y hỏi, “Đã làm xong việc chưa?”

Hiếu Quả gật đầu.

“Có mệt không?”

Hiếu Quả lắc đầu.

Từ sáng tới giờ Hiếu Quả làm việc không được mấy tiếng, dạo gần đây cậu nhàn nhả kì lạ, nhưng điều ấy không có nghĩa là vườn trái cây hữu cơ rảnh rỗi không có việc gì làm, trái lại, những công nhân khác vẫn bận rộn luôn tay luôn chân. Nhu cầu của khách tăng mạnh vào đợt giữa hè, ấy vậy mà lượng công việc của Hiếu Quả lại giảm hơn trước rất nhiều, chỉ cần rửa một nửa số trái cây, hơn nữa cũng không cần đóng gói vận chuyển trái cây nữa. Chỉ là với khả năng quan sát của Hiếu Quả, cậu không nhận ra được chuyện này, làm nhiều cậu không oán giận, mà làm ít đi cậu cũng chẳng cao hứng.

Thấy Hiếu Quả không phải chặt vật phẩm hại như lần trước, La Vực rất hài lòng.

Thực ra hôm đó khi Hiếu Quả vừa đi, La Vực nhận được điện thoại của quản lý Dư. Quản lý Dư nghe được thông báo có người ở khu biệt thự tới tận vườn trái cây tìm, lại còn là vị khách không thể đắc tội nhất, anh tưởng công nhân viên của vườn có vấn đề, cho nên lập tức gọi điện tìm hiểu.

La Vực nói với quản lý Dư là, y và Hiếu Quả quen biết từ lâu, giờ mới gặp lại, đương nhiên phải trò chuyện tán gẫu một chút, y muốn có thể duy trì liên lạc với cậu, chứ không có ý gây thêm phiền phức gì cho vườn.

Lý do sứt sọc này nghe mới gượng ép làm sao, không nói đến sự chênh lệch điều kiện giữa hai bên, nếu

Nguyễn Hiểu Quả có dính dáng gì đó với người giàu có nhiều tiền, vậy cậu cần gì phải tới đây làm việc? Được rồi, dù thực sự quen biết đi nữa thì một người có thân phận như La Vực có thể trò chuyện gì với Hiểu Quả? Lại còn duy trì liên lạc?

Nói thì nói vậy nhưng quản lý Dư cũng không vạch trần hay miệt mài truy hỏi, anh khách sáo ngoài miệng đôi câu, cúp máy xong liền gọi cho quản lý Vương phụ trách vườn trái cây hữu cơ, báo một hai tháng tới sẽ có lãnh đạo đến thị sát những khu vực có người chậm phát triển làm việc, thậm chí còn có thể có phóng viên tới dò hỏi, dặn quản lý Dương để ý quan tâm tới các công nhận đặc biệt này, nếu được thì cho bọn họ nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

Dặn như vậy vừa có thể thỏa mãn La Vực, lại không tới mức để tất cả mọi người đều biết. Quản lý Dư nghĩ, chắc cũng chẳng duy trì được bao lâu, La tiên sinh nào có nhiều thời gian rảnh. Hơn nữa, người kia chỉ là một công nhân nho nhỏ mà thôi, miễn không gây phiền phức cho vườn sinh thái là được, cứ làm theo ý La Vực đi.

Cũng chính vì ý muốn của La Vực mà Phương Tử mới đứng trước cổng vườn trái cây, chặn Hiểu Quả đang định đi đến trung tâm chăm sóc tìm Bé Bự, quyết đoán dắt cậu tới đây.

“Công việc này là ai tìm cho cậu?” La Vực tò mò hỏi.

Hiểu Quả nghĩ nghĩ, “Cô giáo Lô.”

La Vực đoán có lẽ là nhân viên của trung tâm phúc lợi.

“Vậy cậu có thích nơi này không?”

Hiểu Quả gật đầu, “Thích, ở đây có, chim nhỏ.” Nói xong, cậu mở ra khép lại năm ngón tay, làm động tác như cánh chim vỗ vẫy.

La Vực nở nụ cười, y hỏi Hiểu Quả rất nhiều vấn đề. Hiểu Quả không thể trả lời những câu quá sâu xa thâm ảo, cho nên y chỉ có thể hỏi gì đó dễ hiểu một chút, tất nhiên đáp án cũng vô cùng đơn giản, thậm chí là nhàm chán. Vậy mà La Vực lại chẳng hề để ý, không những thế y còn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng phụ họa đôi câu, khiến cho đoạn đối thoại này có vẻ thật vui.

Cơ mà đôi lúc, lực chú ý của Hiểu Quả sẽ bị tivi bên cạnh hấp dẫn, tuy La Vực khiến cậu rất thoải mái, nói chuyện với y thú vị hơn với Bé Bự và chú Mao Mao nhiều, nhưng hình ảnh xanh đỏ tím vàng rực rỡ và âm thanh vui tai vẫn có ảnh hưởng tới cậu hơn.

Mất thấy Hiểu Quả đáp lời y xong, mắt lại liếc tới màn hình bên cạnh, La Vực ngừng lại, lẳng lặng nhìn sườn mặt Hiểu Quả.

Về mặt Hiểu Quả biến đổi theo từng tình tiết trong phim, nhân vật bên trong cười cậu cũng cong khóe môi,

nhân vật bên trong sợ hãi thì cậu nhú chặt mày, La Vực không cần quay đầu xem cũng biết phim hoạt hình đang chiếu cảnh gì, bởi vì đủ loại màu sắc hỗn loạn đều phản chiếu trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của cậu, lấp lánh tỏa sáng.

Hai người cứ ngồi im không nhúc nhích như vậy, Hiểu Quả nhìn tivi, La Vực nhìn Hiểu Quả, mãi tới khi dì Chu nấu cơm tối xong lên lầu mời hai người xuống.

Bất tri bất giác đã quá giờ tan tầm bình thường của Hiểu Quả, thấy bên ngoài sắc trời tối đi, Hiểu Quả liền muốn về nhà. Ý thức về thời gian của cậu rất mạnh, chẳng qua bị La Vực ba bốn lần thay đổi thời gian biểu, thế nên Hiểu Quả mới luống cuống tay chân không biết làm gì với những kế hoạch tiếp sau.

“Xe...sẽ không thấy.” Hiểu Quả cố gắng giải thích nếu bị muộn thì cậu sẽ gặp khó khăn, “Bên ngoài, rất, tối.”

La Vực nghe liền hiểu đại khái ý của cậu, y an ủi, “Tôi có xe, có thể đưa cậu về nhà, nhanh lắm, trong xe cũng sáng, không cần sợ.”

Dưới sự kiên nhẫn khuyên bảo của La Vực, cuối cùng Hiểu Quả cũng bớt lo chút chút, tới khi thấy bàn ăn đầy đồ ngon, lo lắng trong lòng cậu vụt cái bay lên chín tầng mây.

Không biết có phải do La Vực đặc biệt sắp xếp hay không, hôm nay dì Chu đã bỏ hết những món ăn bổ dưỡng lại chẳng có mùi vị gì ra khỏi thực đơn, đã vậy còn cẩn thận chăm chút tạo hình cho các món, bông cải xanh, cà rốt và đủ loại hoa quả đều được tĩa thành những hình đáng yêu, quả xoài khoét thành con thuyền đựng gà cung bảo, tôm nộm xào... cùng đủ món ngon được trang trí đáng yêu bày ra trước mặt Hiểu Quả, làm Hiểu Quả nhìn không nỡ chớp mắt.

La Vực gấp một miếng trứng cuộn đặt vào bát Hiểu Quả, cười nói, “Nếm thử chút xem? Không biết cậu có thích không, nếu thấy không ngon thì lần sau tôi sẽ đổi món khác.”

Hiểu Quả sững sốt, ngốc nghếch cầm đũa lên, có lẽ do trứng quá trơn, thêm nữa cậu dùng đũa không thạo lắm, miếng trứng cuộn cứ đảo qua đảo lại trong bát, làm thế nào cũng không gấp lên được.

Mất thấy Hiểu Quả nôn nóng sốt ruột, La Vực duỗi tay, thay cậu giữ bát, gấp trứng đưa đến miệng cậu.

Miếng trứng mềm mềm chạm vào cánh môi, Hiểu Quả tự nhiên há mồm cắn một miếng thật to.

“Ăn ngon không?” La Vực chờ mong hỏi.

Miếng trứng trộn lẫn thịt băm, rưới thêm sốt cà chua đỏ tươi, ăn chua chua ngọt ngọt, Hiểu Quả nheo mắt, dùng sức gặm đầu.

Dì Chu mang đĩa đến cho Hiểu Quả xiên đồ ăn, còn mang thêm một hộp nhỏ tới cho La Vực.

Hiểu Quả đang ăn ngon lành, bỗng chuyển qua nhìn La Vực.

“Anh bị ốm, sao?” Đây là lần đầu tiên Hiểu Quả chủ động hỏi La Vực.

La Vực ngừng động tác, tò mò hỏi, “Sao cậu biết?”

Hiểu Quả chỉ chỉ thứ trong tay y, “Uống, thuốc...”

La Vực buông ly nước, “Cậu cũng từng uống thuốc rồi sao?”

Y chỉ thuận miệng hỏi, nào ngờ Hiểu Quả thực sự nghiêm túc “Ừ” một tiếng, “Rất nhiều thuốc, đắng lắm.”

“Ồm ở đâu?” La Vực hỏi, “Có khó chịu không?”

Hiểu Quả hồi tưởng, gật đầu, chỉ chỉ bụng, “Bụng, bụng đau, khó chịu!” Còn đau rất nhiều hôm, cả người đều xịu xuống, mệt lắm.

La Vực thấu hiểu, “Ừ, tôi bị ốm, rất khó chịu, phải uống rất nhiều rất nhiều thuốc.”

Quả nhiên Hiểu Quả lộ vẻ đồng cảm, bi thương nhìn La Vực.

La Vực nhìn đôi mắt đen láy của Hiểu Quả, chợt đưa tay tới dưới mũi Hiểu Quả, dụi dụi, “Cậu có sẵn lòng uống thứ này thay tôi không?”

Giọng điệu của y bây giờ giống hệt như lúc muốn cậu ăn trứng cuộn ban nãy, mời Hiểu Quả như thể số thuốc trong tay là món ăn ngon lành nào đó.

Bàn tay lạnh lẽo của La Vực dán lên má Hiểu Quả, làm Hiểu Quả có thể cảm nhận được hình dạng của viên thuốc trong lòng bàn tay y, hơi thuốc đông y thoảng qua chóp mũi, vừa đắng vừa chát.

La Vực không chớp mắt nhìn Hiểu Quả, chỉ thấy cậu mơ màng một chút, sau đó chậm rãi hé miệng, cúi đầu muốn cắn viên thuốc trong tay La Vực.

Hai mắt La Vực sáng ngời, y chậm rãi nâng tay lên, Hiểu Quả cũng ngẩng đầu theo tay y, thuốc trên tay chậm rãi trượt xuống, lăn về phía miệng Hiểu Quả.

Tận mắt thấy cánh môi Hiểu Quả đã chạm vào viên thuốc xanh xanh hồng hồng, năm ngón tay y đột nhiên nắm chặt, niết số thuốc trong lòng bàn tay.

La Vực thu tay lại.

Hiểu Quả cắn phải không khí, hơi hé miệng không hiểu nhìn khoảng không.

La Vực vẫn nhìn cậu, vẻ mặt y có chút kì quái, như cảm thấy thú vị, không phụ công chờ mong; lại như kinh ngạc bất ngờ, cuối cùng, tất cả những cảm xúc này đều tan biến, y nhẹ nhàng nói, “Thôi quên đi, cho cậu uống thì tôi sẽ không còn thuốc nữa.”

Nói xong y bỏ hết số thuốc vào miệng, uống một ngụm nước rồi nuốt ực xuống.

Uống thuốc xong, La Vực lại khôi phục nụ cười ôn nhu, nói với Hiểu Quả, “Mau ăn đi, đồ ăn để nguội sẽ không ngon nữa.”

“Ừm.” Hiểu Quả nghe lời đáp một tiếng, cũng không hỏi chuyện ban nãy, cậu liếm đi vị đắng dính trên môi, cầm đĩa tiếp tục chiến đấu với trứng cuộn trước mặt.

La Vực ẩn ẩn ý cười nhìn cậu, hứng thú trong mắt càng thêm sâu.

9. Chương 9: Đường Như La Vực Hứng Thú Với Mọi Chuyện Của Hiểu Quả

La Vực phải ăn kiêng, có rất nhiều món trên bàn y không được ăn, gấp lên chạm vào miệng liền bỏ xuống. Dù vậy, cả chủ và khách đều vui vẻ ăn bữa cơm này, hai người vừa nói vừa cười khiến thời gian trôi nhanh như chớp mắt, nếu Phương Ti không nhắc nhở, có lẽ La Vực còn tiếp tục trò chuyện với Hiểu Quả.

Hôm nay tinh thần và sức lực của La Vực rất tốt, khi tài xế muốn đưa Hiểu Quả về, y cũng chậm chậm thông thả bước đến gara.

Phương Ti nhận ra ý định của y, kinh ngạc muốn ngăn cản, nhưng La Vực lại trấn an đối phương.

“Đi chưa đến hai mươi phút, tôi không xuống xe, gió cũng không thổi mạnh, sao mà mệt được, ban ngày ngủ đủ rồi, nghĩ xem đã bao lâu tôi không hoạt động rồi?”

Y nói làm Phương Ti không biết ngăn thế nào, đành phải cẩn thận hộ tống, vội vã chuẩn bị, nào là thêm áo khoác, nào là mang theo thuốc, đến đệm dựa ghế sau cũng phải đổi, cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn.

Hiếu Quả không hiểu tại sao mọi người lại căng thẳng khấn trương như thế, cậu ngơ ngác đứng đó, mãi tới khi La Vực kéo cậu ngồi vào ghế sau mới thôi.

Tay La Vực lạnh lắm, lần nào Hiếu Quả chạm phải cũng hơi run lên, nhưng tay y rất lớn, còn mềm nữa, nhẹ nhàng bao lấy tay cậu, làm Hiếu Quả không cảm thấy khó chịu, giữa tiết trời hè nóng nực thậm chí còn thoải mái vô cùng, vì vậy cậu tùy ý để đôi phương nắm tay cả quãng đường.

Từ khi chuyển tới biệt thự, quả thực La Vực đã có một thời gian chưa ra ngoài, gió đêm ngày hè lạnh lạnh tràn vào qua khe cửa kính, man mát thoải mái, La Vực nhìn khung cảnh vùn vụt qua khung cửa, tâm tình tốt vô cùng.

“Cậu ở chung với ai?” La Vực quay đầu néo néo bàn tay trong tay mình, hỏi.

Vì phải làm công việc tẩy rửa liên tục nên lòng bàn tay Hiếu Quả hơi thô ráp, nhưng tay cậu rất nhỏ, ngón tay cũng thon dài, vẫn giữ nguyên vẻ xinh đẹp trắng trẻo như lúc ban đầu.

Có vẻ Hiếu Quả chưa được ngồi phương tiện giao thông nào thế này, cho nên cậu mãi mê tò mò ngắm nghía xung quanh, La Vực hỏi thêm lần nữa cậu mới hoàn hồn.

“Chú Mao Mao, Hứa Long.” Hiếu Quả đọc tên người rất rõ ràng.

“Cũng là bạn tốt của cậu sao?” La Vực hỏi tiếp.

Hiếu Quả tự hỏi một chút, chú Mao Mao chắc được coi là bạn tốt, nhưng Hứa Long thì.... Nghĩ chắc cậu ấy chẳng thích cậu đâu, thế là Hiếu Quả lắc đầu.

“Vì sao?”

Hiếu Quả không thể giải thích lập tức, ghen một lát, nói, “Cậu ấy không cho, chú Mao Mao, ngáy.”

“Chú Mao Mao ngáy to lắm sao?”

Dù việc làm của Hứa Long không tốt, nhưng Hiếu Quả là người thành thực lắm. Lúc mới dọn vào ở cậu cũng không quen nghe chú Mao Mao ngáy, hôm nào cũng bị tỉnh giấc, sau này dần dần mới quen. Thế là Hiếu Quả gật đầu, khuôn mặt vậy mà còn thoáng lộ vẻ bất đắc dĩ, khiến La Vực không khỏi bật cười.

“Ghé vậy sao...”

Hiếu Quả diễn đạt đứt quãng, song thông qua câu được câu không giới thiệu của cậu La Vực cũng hiểu được đại khái, chú Mao Mao kia nhiều khả năng là một người trí não kém phát triển, là bạn cùng phòng

gần một năm của Hiếu Quả, còn Hứa Long thì có vẻ là người bình thường, mới chuyển đến không lâu, hiện tại ba người đang ở cùng nhau.

Ghế sau trò chuyện vui vẻ, Phương Tử ngồi trước càng nghe mặt càng nghiêm lại, có lẽ Hiếu Quả không hiểu, vậy nhưng Phương Tử thì có thể nhận ra được, những câu hỏi của La Vực dành cho Hiếu Quả có khi kỹ càng tỉ mỉ tới mức khó tin, dù chỉ là những chuyện vụn vặt thậm chí là lông gà vỏ tỏi, nhưng mấy câu hỏi này không phải để khiến bầu không khí thân thiện hơn, mà dường như La Vực thực sự hứng thú với mọi chuyện của Hiếu Quả.

Có lẽ do đường bệnh lâu ngày nên quá nhàm chán đi, Phương Tử hiếm có tìm một cái cớ cho La Vực.

Thực ra Hiếu Quả không nói rõ địa chỉ nơi cậu đang sống, tài xế đành phải chạy theo đường xe bus từ vườn sinh thái Lục Dã để tìm, cũng may khi tới bến xe quen thuộc, Hiếu Quả liền nhớ ra đường, dựa theo chỉ dẫn của cậu, xe chậm rãi lái vào một khu nhà cũ kỹ.

Đường đi nhỏ hẹp gấp khúc, xe của La Vực gần như đi sát rạt mép tường, khổ sở khó khăn một phen mới đỗ được dưới lầu.

La Vực hạ cửa kính xe, liếc mặt tiền của ký túc xá hai cái. Dưới bóng đêm u tối, tòa nhà loang lổ cao năm tầng có vẻ mơ hồ không rõ, ấy vậy mà đồng rác chất đầy trước cửa và đủ loại ban công xây trái phép chìa ra ngoài lại nổi bật vô cùng.

Hiếu Quả xuống xe, đứng ngoài cửa tạm biệt La Vực.

La Vực cười muốn hỏi cậu ở tầng mấy, đột nhiên nghe thấy có người hô tên cậu.

“Nguyễn Hiếu Quả!”

Dưới hàng hiên lơ mờ xuất hiện một bóng người, nương theo ánh đèn từ mấy hộ gia đình tầng một, ta có thể nhận ra đó là một người phụ nữ hơi đậm người độ tầm ba bốn mươi tuổi.

“Cô giáo, Lư.” Đợi đối phương đến gần, Hiếu Quả lễ phép chào chị.

Người phụ nữ nhìn nhìn Hiếu Quả, lại nhìn La Vực, trên khuôn mặt lộ vẻ nghi ngờ.

La Vực không có ý đáp lời chị, chỉ khề cười cười, vẫy tay với Hiếu Quả, sau đó bảo tài xế lái xe đi, đồng thời rút điện thoại trong túi vẫn luôn rung từ nãy tới giờ.

Người gọi tới chính là — Hàng Nham.

Lư Vi Hồng nhìn đuôi xe chậm rãi đi về phía xa, quay đầu phòng bị hỏi Hiếu Quả, “Ai vậy?”

Hiếu Quả sao có thể giải thích rõ ràng cho chị, một bộ “Bạn tốt” này chắc cũng chỉ có mình cậu tin.

Lư Vi Hồng nghe được đôi câu liền giận tái mặt, “Cậu có biết tôi đứng trên lầu đợi cậu bao lâu rồi không? Tôi đã nói với cậu thế nào, phải về nhà sớm, tan làm không được chạy lung tung, lỡ lạc đường thì sao? Ngoài đồng nghiệp cùng tổ thì không được nói chuyện với người lạ, sao cậu không nghe lời?”

Hiếu Quả bị mắng có chút oan uổng, cậu không phản bác, chỉ đứng im ở đó.

Mà đầu kia, La Vực ngồi trong xe ô tô vì tắc đường mà chưa đi được bao xa, giọng người phụ nữ oang oang, kéo sự tập trung của y rời khỏi điện thoại, La Vực vừa nghe vừa cong mắt cười.

Hàng Nham đầu kia điện thoại vô cùng bất đắc dĩ.

“...La Vực, cậu có nghe tôi nói không vậy? Tôi xem kết quả kiểm tra tuần này của cậu, thấy các chỉ số của cậu có hơi dao động, cậu không chú ý nghỉ ngơi đúng không? Tối ngủ ngon không?”

La Vực một tai nghe tiếng Lư Vi Hồng, một tai ứng phó với Hàng Nham, ngữ điệu thần nhiên.

“Bị cậu nói dong dài như vậy, tối nay chắc chắn sẽ không ngủ ngon được.”

La Vực tự nhận mình là một người có khiếu hài hước, y rất hay nói đùa với người khác, cơ mà người có khả năng cười ha ha trước mấy câu đùa của y dường như chỉ có người đang ở đầu dây bên kia.

“Đừng làm rộn.” Hàng Nham cũng rất vui, dựa theo tiếng La Vực qua điện thoại có thể nhận ra tình trạng của y hiện tại đang khá tốt, “Cậu phải tự mình để ý, Dr. Moore cũng nói rồi, cậu chỉ cần chú ý cảm xúc thì những cái khác không thành vấn đề nữa.”

“Dạo này tâm trạng của tôi tốt lắm.”

La Vực tựa lưng vào ghế dựa, qua cửa kính đầu xe, y thấy một thiếu niên cà lơ phất phơ đang đi tới. Ven đường vẫn còn khoảng trống đủ cho người đi bộ, nhưng có vẻ thiếu niên này rất hứng thú với chiếc xe đắt đỏ đột nhiên xuất hiện tại đây, cho nên cậu ta mặc kệ phần đường kia, cố tình đi bên cạnh cửa xe, rề rà nửa buổi không đi, coi bộ còn muốn vươn tay sờ thử.

Phương Tử ngồi ghế trước hạ cửa kính, lạnh lùng trừng một cái, thành công dọa đối phương rút móng lợn đáng ghét của mình lại, vội vã bỏ chạy.

La Vực đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, khi chạy đến hàng hiên thiếu niên kia cũng bị Lư Vi Hồng gọi lại.

“Hứa Long, cậu đi đâu? Hôm nào cũng về muộn thế hả.”

Thiếu niên không nghe lời như Hiếu Quả, chẳng những không ngừng bước lại còn đẩy Nguyễn Hiếu Quả một cái, vụt qua cậu chạy lên lầu.

Lư Vi Hồng sững sốt, vừa lầu bầu vừa dắt Hiếu Quả lên lầu.

Đúng lúc này, đường hết ùn tắc, chiếc xe của La Vực thuận lợi chạy ra khỏi khu nhà, La Vực thu hồi tầm mắt, nghe câu cuối cùng “Một thời gian nữa tôi sẽ trở về” của Hàng Nham, tắt điện thoại.

Bên kia, Hiếu Quả theo Lư Vi Hồng lên lầu xong, liền thấy chú Mao Mao đang thu dọn đồ đạc, còn Hứa Long thì không thấy bóng dáng đâu.

Lư Vi Hồng đi đến gõ cửa phòng tắm, Hiếu Quả thì vòng quanh chú Mao Mao, không biết ông đang làm gì.

Lư Vi Hồng lớn giọng giải thích cho cậu, “Chú Mao của cậu phải dọn đi, hôm nào ông ấy cũng phải mất hơn một tiếng để đến siêu thị, đi sớm về muộn mệt chết, ký túc xá ở khu phía Tây vừa khéo có chỗ trống, đi lại tiện hơn nhiều, tôi để ông ấy chuyển tới đó sống, cậu ở gần vườn sinh thái rồi, không cần chuyển.”

Chị vừa nói vừa đá văng cửa phòng tắm, lời Hứa Long đang hút thuốc bên trong ra. Lư Vi Hồng là nhân viên lâu năm của Gia đình Thiên sứ, đã gặp nhiều người như bọn họ rồi.

Nghe chị trách mắng Hứa Long, Hiếu Quả khổ sở nhìn chú Mao Mao.

Chú Mao Mao cũng có vẻ khổ sở, ông sờ sờ đầu Hiếu Quả, lại khoa chân múa tay, ra hiệu sau này còn có thể gọi điện cho nhau.

Hứa Long mới ra khỏi trại cải tạo không lâu, làm gì có chuyện nghe theo Lư Vi Hồng, thừa dịp chị không để ý liền xoẹt một cái chạy trốn, vừa gào lên vừa đá bay cái thùng chú Mao Mao mới xếp gọn không lâu.

Lư Vi Hồng tức không chịu được, nhưng vẫn phải làm việc, chị thở hắt hắt, quay đầu nói với Hiếu Quả, “Cậu đừng học cậu ta đấy, đã nhớ kỹ mấy lời tôi mới nói với cậu chưa?”

Hiếu Quả ngoan ngoãn gật đầu.

Lư Vi Hồng rất yên tâm về Hiếu Quả, cậu có khả năng tự lo cho bản thân, lại còn nghe lời, bỗng nghĩ đến chiếc xe đất tiền và người đàn ông ban nãy, mặc dù cảm thấy kỳ quái, song Lư Vi Hồng không rảnh tìm hiểu sâu.

“Hiếu Quả, tôi nói với cậu này, sau khi chú Mao đi có lẽ sẽ có hai người khác chuyển vào đây sống, cậu phải

nhớ sống hòa thuận với bọn họ, cậu là người hiểu chuyện nhất, đừng để cô giáo lo lắng, nếu có mâu thuẫn thì không được cãi lộn đánh nhau, bọn họ mà bắt nạt cậu thì cậu đến tìm tôi.”

Nghe Lư Vi Hồng tận tình khuyên bảo, Hiểu Quả lại ngoan ngoãn gật đầu, song khi nhìn hành lý của chú Mao Mao, ánh mắt cậu vẫn không khỏi lộ vẻ bi thương.

10. Chương 10: La Vực Chưa Bao Giờ Cần Kể Nào Hiểu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vài ngày sau khi chú Mao Mao dọn đi, bạn cùng phòng mới chuyển vào ký túc xá, hôm đó trong phòng chỉ có mình Hiểu Quả, Hứa Long không biết lại đi đâu. Lư Vi Hồng dẫn hai người một lớn một nhỏ đến. Người đàn ông độ ba mươi, vẻ ngoài không xấu, với điều kiện không có vết sẹo bỏng dài thướt bên mắt trái, chân hần lúc đi cũng hơi khập khiễng. Người còn lại là một bé trai tầm mười tuổi, sợ hãi núp sau lưng người đàn ông kia, nếu Lư Vi Hồng không giới thiệu bọn họ, Hiểu Quả sẽ không để ý thấy có cả đứa bé đằng sau.

Cô Lư chỉ giải thích đơn giản rằng có một khu ký túc xá đang sửa chữa, cho nên hai người này vào đây ở tạm, sau đó bọn họ sẽ chuyển đi nơi khác, có giải thích nhiều hơn Hiểu Quả cũng không hiểu được.

Hiểu Quả cẩn thận chuyển dọn đồ của mình vào, chưa không gian cho bọn họ xếp túi lớn túi nhỏ, cậu đứng một bên quan sát đối phương, thấy có thùng nặng còn chủ động giúp một tay, khuôn mặt viết rõ một câu “Tôi là Nguyễn Hiểu Quả, chúng ta có thể làm quen được không?”

Vậy nhưng người đàn ông kia từ đầu đến cuối chỉ im lặng không nói, ngay cả một cái liếc mắt cũng không dành cho cậu, cứ như Hiểu Quả là người vô hình.

Còn đứa nhỏ lại chăm chú nhìn cậu, chỉ là trong đôi mắt nó đầy sự kính sợ và phòng bị.

Hiểu Quả nhiệt tình vây quanh hai người một lúc lâu mà không có kết quả, dần dần cũng nhận ra thái độ lạnh lùng của đối phương, cậu chậm rãi rút về giường, cách tấm màn mỏng lưng nhìn người đàn ông và bé trai sắp xếp hành lý, thỉnh thoảng lại hạ giọng lặng lẽ trò chuyện với nhau...

Tuy giờ khi về nhà có chút cô đơn tịch mịch, nhưng lúc làm việc ở vườn sinh thái Hiểu Quả vẫn rất vui.

Thời gian này Hiểu Quả đã khá quen thân với La Vực. Lúc đầu, Phương Tử hoặc nhân viên vận chuyển sẽ tới mời cậu qua biệt thự, nói với mọi người là Hiểu Quả giúp một hộ khách việc gì đó, vị khách ấy rất thích đứa bé này, cho nên thỉnh thoảng lại bảo cậu tới chơi. Thế nhưng dần dần sợ người khác nghĩ nhiều, ví như mấy dì trong vườn trái cây lúc nào cũng nhắc Hiểu Quả phải cẩn thận, Phương Tử liền hẹn thời gian cụ thể mời Hiểu Quả tới chơi trước đó một ngày, bình thường thì chính là sau giờ cậu tan tầm. Vào hôm đó La Vực sẽ bảo dì Chu làm những món Hiểu Quả thích ăn, Hiểu Quả tự đến nhà y ăn cơm, thuận tiện trò chuyện với La Vực, nói những vấn đề mà chỉ có hai người cảm thấy thú vị, sau đó tài xế sẽ đưa cậu về ký túc xá.

Có lẽ người ngoài nhìn mối quan hệ này sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng hai đương sự lại vô cùng thích thú.

Nhất là La Vực, mỗi lần trước và sau khi Hiểu Quả đến y đều vui mừng hẳn lên, có lần Phương Tử còn thấy y tự mình tưới nước cho hoa hải đường sau vườn, khoe miệng treo ý cười thỏa mãn, như thể mặt hồ yên ả bị chú cá con nghịch ngợm quấy nước mà nổi sóng lăn tăn.

Phương Tử không hiểu, nhưng La Vực vốn chẳng cần ai hiểu.

Lại là một buổi trưa ánh nắng rực rỡ, Hiểu Quả làm xong việc, giúp chị Triệu bóc vỏ nhãn xong liền đi đến khu biệt thự. Mấy hôm trước La Vực đã hẹn cậu hôm nay tới đó chơi, y còn hứa sẽ chuẩn bị mì cầu vồng cho cậu ăn nữa.

Nghĩ đến bát mì vừa thơm ngon vừa đẹp đẻ kia, Hiểu Quả liền hưng phấn, cậu nhin không được lắc lư cái đầu, hai chân nhún nhảy. Hai quả táo đỏ hồng căng tròn trong tay suýt nữa bị cậu làm rơi.

Thế nhưng tới khi đến giữa đám cỏ, Hiểu Quả bỗng nghe thấy có ai đó đằng xa gọi mình, cậu quay đầu lại liền thấy Mã Lỗi đứng dưới bóng cây không ngừng ngoắc ngoắc mình.

“Béo Bự...” Hiểu Quả đáp lời, đi về phía đối phương, khuôn mặt tươi cười.

Mã Lỗi không thêm hòa nhã với cậu, vừa gặp đã ập một tràng, “Nguyễn Hiểu Quả sao cậu lại thế? Sao không trả tiền lần trước cho tôi.”

Dạo này Hiểu Quả thân với La Vực, cho nên lâu rồi cậu không tới trung tâm bảo dưỡng. Hồi trước cũng phải cậu thích tới đó, mà toàn là do Mã Lỗi dụ dỗ lừa gạt cậu đến, Hiểu Quả tưởng bạn tốt muốn chơi cùng cậu, không bận tâm hẳn sai cậu làm cái này cái nọ mà đến giúp hẳn. Cậu không tới nữa, Mã Lỗi đành phải tự mình làm việc. Hẳn hết ăn lại nằm quen rồi, không có Hiểu Quả giúp đỡ, hẳn làm mệt muốn chết. Hẳn đã tới vườn hữu cơ tìm người mấy lần, toàn thấy mọi người bảo Hiểu Quả không có ở đây, nói cậu đi chỗ khác rồi, làm Mã Lỗi ghen ghét một thời gian dài, giờ thấy cậu đương nhiên phải trút hết bực tức ra mới được.

Quả thực Hiểu Quả đã quên chuyện tiền lần trước, Mã Lỗi thấy vẻ mặt của cậu liền tỏ vẻ bị oan ức thật lớn, hết mắng Hiểu Quả mau quên lại than thở mình thiếu tiền thiếu nghỉ ngơi, lừa Hiểu Quả áy náy cực kì, cậu rút một sấp tiền trong túi quần đưa cho hẳn.

Bình thường Hiểu Quả rất ít khi mang tiền trên người, bởi vì cô Lư đã dặn cậu phải cất tiền cẩn thận, nhưng hôm nay Mã Lỗi đến đúng lúc Hiểu Quả vừa mua hai quả táo. Các dì trong vườn trái cây bảo, táo này là đồ nhập khẩu, đắt lắm, bọn họ không mua được, nhưng giờ sắp tới Trung thu, vườn sinh thái tạo điều kiện cho công nhân viên nên giảm giá táo đi một nửa, vì vậy mọi người mới bỏ tiền thử hưởng thụ đãi ngộ của người giàu một phen.

Hiểu Quả cũng mua hai quả, nhưng nếu để mình ăn thì cậu sẽ tiếc lắm. Tiền lương của Hiểu Quả không nhiều, có thể coi là ở mức thấp nhất trong vườn sinh thái, bởi vì riêng việc được Chính phủ và viện phúc lợi giới thiệu chỗ làm đã là một ưu đãi quá lớn dành cho cậu, đã vậy cậu làm việc gì cũng phải để người khác chỉ dẫn, không làm được mấy việc cần kỹ thuật cao, tuy chăm chỉ nhưng năng suất lại không cao lắm. May mà cậu không chi tiêu gì nhiều, vẫn đủ khả năng duy trì sinh hoạt. Hơn nữa, Hiểu Quả rất tiết kiệm, trước khi chi tiền mua gì cậu đều tính toán cẩn thận, cũng không tham ăn, vì vậy mỗi tháng cậu còn dành dụm được một khoản tiền nhỏ.

Hiểu Quả mua táo là để tặng cho La Vực, hiển nhiên cậu có thể cảm nhận được ý tốt của La Vực dành cho mình, cậu mua táo tặng y không phải vì muốn đáp lại ân tình của người ta, bởi vì Hiểu Quả không hiểu được tới mức đó, cậu chỉ đơn giản là nhìn thấy thứ tốt thì muốn chia sẻ với bạn mình, hoa quả trong vườn trái cây chính là thứ tốt nhất mà Hiểu Quả từng được thấy, trước kia cậu không mua được, giờ mua được rồi, đương nhiên muốn tặng cho người đã tặng cậu ấm áp những ngày qua.

Lúc mua táo cậu mãi nghĩ đến La Vực nên không kịp cất gọn tiền, giờ vừa rút ra, tập tiền liền lộn xộn hết cả.

Hiểu Quả đang định đếm, nào ngờ bị Mã Lỗi giật lấy hết, lần trước hẳn bị trừ ba trăm, mà số tiền của Hiểu Quả ít nhất cũng phải bốn năm trăm, Mã Lỗi tùy tay áng chừng, lại còn dùng thái độ “Chúng ta là quan hệ gì chứ” nói, “Bỏ đi bỏ đi, đếm cái gì, không đủ tiền anh cũng không so đo với cậu, lần sau cậu không gây chuyện cho tôi là tôi đã cảm ơn cậu nhiều lắm rồi.”

Hiểu Quả nhìn hai tay trống rỗng, đang muốn mở miệng, đã bị một câu “Đừng bày vẻ đáng thương như thế, đằng nào cậu chẳng được phát lương sớm” cản lại.

Nhét xong tiền, Mã Lỗi cầm xéng giả bộ tùy ý hỏi, “Cậu định đi chỗ nào đấy? Làm xong việc chưa?” Không chờ Hiểu Quả trả lời, hẳn đã nói luôn, “Cậu nhàn hạ quá nhỉ, nhìn tôi này, mệt không chịu nổi, tới giờ còn

chưa được uống miếng nước nào, khổ muốn chết! Cậu giúp tôi tí đi.” Vừa nói vừa chuyển cái xẻng qua.

Mấy lời này của Mã Lỗi xem như hiểm có dựa theo sự thực, vườn sinh thái chuẩn bị có lễ hội hoa nhân dịp Trung thu, cần thay đổi rất nhiều bồn hoa, mấy ngày nay công nhân viên trong trung tâm bảo dưỡng phải làm việc vất vả, Mã Lỗi cũng bận tối tăm mặt mũi, người ngợp mặt mũi dính đầy nước bùn.

Thấy hần như vậy, Hiểu Quả thoáng cái liên tin, dưới động tác cường ngạnh gần như ép buộc của hần, cậu nhận xẻng, giúp đối phương xúc đất.

Đầu óc Hiểu Quả vốn đơn giản, não chứa chuyện này rồi là quên đi chuyện khác. Trước khi giúp Mã Lỗi cậu còn bận khoản chuyện lát nữa phải tới ăn cơm với La Vực, nhưng khi thực sự bận bịu rồi, lại còn bị Mã Lỗi hét tới hét lui, cậu không rảnh để suy nghĩ nữa, thời gian theo sự bận rộn của cậu dần trôi đi....

Bên kia, di Chu theo thường lệ dựa theo sắp xếp của La Vực nấu một bàn đầy đồ ăn, trước mặt La Vực bày một đĩa cháo hoa. Mọi khi Hiểu Quả rất đúng giờ, hẹn khi nào là tới đúng lúc đó, các món ăn thơm ngào ngạt còn nóng hôi hổi, vừa đúng lúc thưởng thức, mà hôm nay La Vực chờ mãi vẫn không thấy cậu đâu.

La Vực không làm gì, chỉ dựa vào lưng ghé nhìn bát mì cầu vồng, khuôn mặt không lộ cảm xúc.

Phương Tử gọi điện tới vườn trái cây, mọi người ở bên kia tăng ca nói không thấy Hiểu Quả, có lẽ cậu đã về nhà rồi. Phương Tử cúp máy, uyển chuyển khuyên La Vực ăn trước, nhưng y lại coi như không nghe thấy, mắt nhìn hơi nóng tỏa ra từ bát cháo hoa dần biến mất, cuối cùng đông thành một khối như hồ dán.

Cơm không ăn, nhưng thuốc vẫn phải uống. Di Chu rót nước, lấy hộp thuốc cẩn thận đặt một bên, sợ y vẫn không để tâm, lại không cho thay nước để tới khi nước nguội lạnh, cho nên đã chuẩn bị một ly nước nóng.

Nào ngờ vừa thấy ly nước kia, La Vực liền chop lấy, mặc dù nắm lấy tay cầm nhưng ngón tay y vẫn có thể cảm giác được độ nóng toát ra từ bên trong. Phương Tử sợ La Vực bị bỏng, đang định ngăn cản, bỗng thấy đối phương đưa mắt nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, chầm chậm nâng tay lên.

Cái ly nghiêng dần, nước nóng bỗng chảy xuống, trực tiếp đổ xuống chậu cây cỏ tai tượng đuôi chồn đặt giữa bàn, từ hoa đến lá rồi tới cành, cuối cùng chảy ngầm xuống đất.

Rõ ràng thực vật không thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, vậy mà Phương Tử lại như nghe được tiếng xì xèo ken két của từng cành lá phát ra khi nhiễm dòng nước nóng bỏng.

Lại nhìn thần sắc La Vực, y thẳng cười thẳng không, trong mắt không có bất cứ cảm xúc gì.

=====

Tác giả: Tất cả mọi người đều quan tâm tới chuyện Hiểu Quả bị bắt nạt, vì vậy tôi nói đôi câu thế này.

Tuy Hiểu Quả hơi khác biệt, nhưng cậu ấy luôn cố gắng sống cuộc sống của người bình thường, ắt sẽ phải gặp vô số kiểu người khác nhau, có thân thiện tốt bụng, đương nhiên cũng sẽ có kẻ xấu xa vụ lợi, những người yếu ớt như Hiểu Quả bị bắt nạt là điều dễ hiểu, cuộc sống của chúng ta cũng vậy, dần dần rồi sẽ tốt lên, cho nên mọi người đừng quá đau lòng

~tÁo: Tác giả ơi em biết ý của chị rồi nhưng mà.... AAAAAAAAAAAAAA muốn bùng cháy! Em sẽ bị đáng thương dần đều theo từng chương, tới đỉnh rồi mới được thương hu hu (, _)

P.s: Mỳ cầu vồng

11. Chương 11: Hiểu Quả Chạy Tối Nhà La Vực Muốn Nói Cho Y Biết Cậu Sẽ Mua Quà Tặng Y, Kết Quả Lại Thất Vọng Quay Về

Trời hè tối muộn, lúc Hiểu Quả làm xong chân trời vẫn còn ánh sáng nhàn nhạt, giờ cậu chạy tới biệt thự ăn cơm may ra vẫn kịp, nhưng Hiểu Quả không chạy đi, bởi vì cậu nhận ra, táo mình mua đã đi đâu mất rồi? Vừa nãy để tiện làm việc nên cậu bọc táo kỹ trong túi nilon rồi để dưới gốc cây, bây giờ thu dọn dụng cụ xong, quay về chỗ tìm lại không thấy táo đâu nữa.

Mã Lỗi bên cạnh khiêng xẻng lên, không buồn nhìn Hiểu Quả, chỉ nói cụt lủn một câu hấn phải về báo cáo kết quả làm việc, sau đó đi thẳng về trung tâm bảo dưỡng, bỏ lại Hiểu Quả một mình chạy tới chạy lui quanh gốc đại thụ tìm kiếm, chỉ kém không đào lên tìm. Trời dần tối mịt, chỉ còn sót lại vầng sáng nhàn nhạt từ mấy ngọn đèn đường, Hiểu Quả quỳ rạp dưới đất lần mò tới nỗi bùn đất bám đầy hai tay mà vẫn chẳng thấy táo đâu, đành khổ sở bỏ cuộc.

“Táo...Táo...”

Hiểu Quả từ từ đi về phía biệt thự, miệng nhớ mãi không quên than thở, ngữ khí sa sút mất tinh thần. Khi cậu tới nơi La Vực ở, căn nhà lúc trước luôn sáng ánh đèn ấm áp lại chỉ còn màu tối đen.

Hiểu Quả đứng ở bậc thang một lúc, tiến lên khẽ gõ cửa.

Cậu vẫn không biết dùng cái chuông kia, cũng không có ai dạy cho cậu, tiếng gõ cửa căn bản không truyền được vào trong nhà, nói chi để người trên lầu nghe được. Nhưng Hiểu Quả vẫn không bỏ cuộc, dưới sự gắng sức tận lực suốt một thời gian dài, cuối cùng cửa cũng mở ra, Phương Tử xuất hiện.

Về mặt thầy Phương không lộ gì khác thường, không đợi Hiểu Quả mở miệng hắn đã bảo cậu về đi, La Vực ngủ rồi.

Hiểu Quả hé miệng như muốn nói gì đó, nhưng khi nói đến từ “Táo”, giọng cậu lại hạ xuống thấp thật thấp, Hiểu Quả cứ đứng đờ ra đó, cảm giác như mình đã làm sai chuyện gì.

Phương Tử không hiểu ý của cậu, muốn bảo Hiểu Quả về để mình đóng cửa, nhưng Hiểu Quả vẫn không nhúc nhích, Phương Tử nâng tay, không biết nghĩ tới cái gì, hắn lại hạ tay xuống.

“Tôi bảo tài xế đưa cậu về, không lại lạc đường.”

Phương Tử gọi tài xế, lựa lời lựa tiếng dỗ Hiểu Quả ngồi vào xe, nhìn xe chậm chậm lái khỏi biệt thự, đợi tới khi chiếc xe cắt ngang màn đêm dần biến mất về nơi xa, hắn mới đóng cửa lại.

Lúc lên lầu, Phương Tử nhin không được nhìn về phía cửa phòng của La Vực ở cuối hàng lang, có chút dăm chiêu, một lát sau mới quay về phòng mình.

Từ ngày hẹn không thành đó, đã mười ngày liên tục Hiểu Quả không gặp lại La Vực. Đối phương không bảo Phương Tử hay nhân viên vận chuyển tới gọi cậu đến chơi như trước nữa, thế là Hiểu Quả tự tới khu biệt thự tìm y. Lúc cậu gõ cửa thỉnh thoảng sẽ có người ra mở, khi là Phương Tử khi là dì Chu, nhưng không bao giờ là La Vực cả, bọn họ luôn nói La Vực đang nghỉ ngơi, hoặc không có ở nhà, sau đó khuyên cậu lần sau lại tới, Hiểu Quả đều tin hết, vài ngày sau cậu lại tới gõ cửa, cứ thế lặp đi lặp lại.

Không biết có phải Hiểu Quả không hiểu thế nào là nản lòng thoái chí hay không, lần nào đứng gõ cửa cậu cũng đều có vẻ rất cao hứng, mãi tới khi Phương Tử hay dì Chu dập tắt nhiệt tình của cậu mới thôi. Lần gần đây nhất là hai hôm trước, Hiểu Quả tới vì muốn chia sẻ tin tốt cho La Vực.

Hiểu Quả nhận được tiền lương, muốn mua lại hai quả táo tặng cho La Vực, nhưng táo giảm giá của vườn trái cây đã bán hết mất rồi, cậu không mua nổi táo giá gốc, đành cất tiền dưới gối, chờ khi nào có táo giảm giá thì mua sau. Hiểu Quả chờ a chờ, cứ tưởng còn lâu mới có táo như lời chị Triệu nói, không ngờ cậu số may, tới hội ngắm hoa Trung thu vườn sẽ lại bán hoa quả với giá ưu đãi, Hiểu Qua nghe được tin liền vội vã chạy tới muốn nói cho La Vực biết cậu sẽ mua quà tặng y, kết quả lại thất vọng trở về.

Nghe Phương Tử lời lý do đã thoái thác mấy lần ra nói, Hiểu Quả chỉ có thể thầm nghĩ “La Vực ở đâu rồi”, sau đó hậm hực bỏ về.

Song, Hiểu Quả không để ý thấy, mỗi lần cậu rời đi, ở góc tối nơi cửa sổ lầu hai luôn có một người yên lặng đứng đó, nhìn theo bóng dáng xa dần của cậu.

La Vực không lộ bất cứ biểu cảm gì, chỉ có điều khuôn mặt y càng trở nên xanh xao tái nhợt.

Tuy không nhìn thấy La Vực, nhưng với người không gặp không bỏ cuộc như Hiểu Quả mà nói, chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới việc cậu mua quà tặng y cả.

Hôm đó trời mưa rất lớn, thỉnh thoảng lại vang lên mấy tiếng sấm rền, Hiểu Quả bước dưới màn mưa đi về ký túc xá. Cậu chẳng mấy khi dùng ô, chỉ toàn mặc áo mưa quảng cáo mà khu nhà phát, áo mưa rộng thùng thình, trước ngực còn in mấy câu quảng cáo, cậu buộc dây thật chặt, lộ ra mỗi cái mặt tròn tròn, cổ không cử động được, nhưng được cái toàn cả cơ thể đều được che kín, cho nên không bị ướt mấy.

Giờ là mùa hè, song đi đường mưa gió cũng hơi lạnh, lúc về tới ký túc xá cậu lạnh tới run lên, hắt xì liên tục. May mà Hứa Long không ở trong phòng tắm, người đàn ông và bé trai kia đang ngủ, Hiểu Quả có thể cởi áo mưa vào tắm giặt thoải mái.

Hiểu Quả tắm xong, vừa lau tóc vừa nhẩm nhẩm số tiền mình đang có, ngày mai là cậu có thể mua táo được rồi, vậy mà khi trèo lên giường mò xuống gối đầu định lấy tiền lương mới được phát, lại chẳng thấy tiền đâu.

Ô?

Hiểu Quả nghi hoặc, cẩn thận tìm một lúc lâu, cuối cùng lật cả vỏ gối ra mà vẫn không thấy tiền.

Tiền của mình đâu?!!!

Hiểu Quả khấn trương.

Một lớn một nhỏ đang ôm nhau mơ màng ngủ bị cậu đánh thức, người đàn ông kia vừa đỡ đứa nhỏ vừa nhìn Hiểu Quả chăm chăm, gương mặt nhìn cậu tìm từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, nôn nóng cuống quýt, lần này cũng giống như khi mất táo, cậu tìm chỉ thiếu chưa lật tung cả cái ký túc xá lên, lại vẫn chẳng có kết quả gì.

Chỉ là chuyện lần này nghiêm trọng hơn mất táo nhiều lắm, đó là tiền lương cả một tháng của Hiểu Quả. Thường thì vườn sinh thái sẽ chuyển tiền lương của những người như cậu vào tài khoản của người giám hộ, chỉ có Hiểu Quả nhận tiền mặt. Lư Vi Hồng sẽ đến lấy tiền sau, chị để lại một khoản tiền cho cậu chi tiêu hàng ngày, phần còn lại thì gửi vào ngân hàng của cậu, cũng giữ mật khẩu luôn cho cậu, chị bảo nếu cần thêm tiền thì tới tìm chị sau. Từ khi vào vườn sinh thái tới giờ Hiểu Quả vẫn bình yên vô sự, chưa bị mất tiền bao giờ, lần này cô Lư còn chưa kịp tới, tiền đã đi đâu mất rồi?!

Hiểu Quả gấp đến đỏ con mắt, cậu vừa quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt của người đàn ông kia, lập tức

hỏi, “Anh có thấy, tiền của tôi, đâu không? Tiền của tôi, không thấy nữa... Có rất nhiều rất nhiều, tiền.”

Người đàn ông hồ hững nhìn cậu, làm như không nghe thấy trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Hiếu Quả kinh ngạc đứng tại chỗ, thật lâu sau, cậu như con ruồi mất phương hướng chạy loạn trong phòng, âm thanh từ miệng cũng ngày càng to, thấp thoáng bị thương.

“Vì sao, không thấy.... Đâu rồi, đâu... Tiền đâu rồi? Không ở đây... Không có, ở đây.... Không có nữa... Ai thấy, tiền của tôi, không...”

Hai người muốn ngủ bị phiền không chịu nổi, người đàn ông còn đỡ, chứ đứa bé thì mất hết kiên nhẫn, nghe Hiếu Quả lặp đi lặp lại như cái máy hỏng, nó đột nhiên bật thốt một câu, “Tiền của anh bị người kia —”

Vừa mở mồm ra nói được một nửa, miệng nó đã bị bịt kín.

Người đàn ông duỗi năm ngón tay che đi ánh nhìn của Nguyễn Hiếu Quả, một lúc sau rốt cuộc nói, “Chỉ cần cậu nhớ kỹ, không phải là chúng tôi lấy.” Như sợ chọc phải phiền phức gì, hấn lạnh lùng bổ sung thêm một câu, “Cũng không phải chúng tôi nói cho cậu.” Nói xong hấn xuống giường, dắt bé trai vào phòng tắm.

Có lẽ chỉ từng đó câu không đủ để Hiếu Quả nhận ra điều gì, cậu không rõ thâm ý của người đàn ông, nhưng cậu có thể nhận ra phương hướng đứa bé trai vừa chỉ — chiếc giường đối diện giường của Hiếu Quả, nơi Hứa Long nằm ngủ.

Hiếu Quả trợn to mắt nhìn ổ chăn vút đủ thứ thượng vàng hạ cám kia, ngơ ngác tiến về phía trước hai bước, vừa định tới gần, cửa phòng đột nhiên bị đá văng, giọng nói oang oang của Hứa Long truyền đến.

“Mày làm gì hả!!”

Hiếu Quả bị dọa sợ, quay đầu liền thấy đối phương như hung thần ác sát trừng mình.

“Tôi... Tiền của tôi...”

Hiếu Quả mới nói được mấy từ, Hứa Long đã khàn giọng gầm lên, “Tiền? Tiền gì? Ai trộm tiền của mày, mày muốn đổ oan cho tao à?!” Nói xong cậu ta còn đẩy mạnh cậu một cái.

Hiếu Quả bị đẩy rớt về sau, thấy Hứa Long hùng hùng hổ hổ trèo lên giường cầm điện thoại của mình chạy ra ngoài.

Hiếu Quả vội vàng đứng dậy, chậm rãi theo sau hấn.

“VẬY CẬU... CÓ THẤY TIỀN, CỦA TÔI KHÔNG?”

Hứa Long không để ý tới cậu, chân bước nhanh hơn.

Hiếu Quả cũng chạy chậm theo hắn.

“ĐỆT, THẲNG NGU NÀY MÀY ĐI THEO TAO LÀM GÌ, CÒN THEO NỮA TAO ĐÁNH CHẾT MÀY!” Hứa Long quát.

“....CẬU ĐỪNG LẤY, TIỀN CỦA TÔI...” HIẾU QUẢ VẮN BÁM MÃI CHUYỆN NÀY KHÔNG THÔI, “TRẢ TIỀN CHO TÔI...”

“ĐÃ BẢO KHÔNG LẤY RỒI CƠ MÀ, MẸ MÀY!” Hứa Long trườn mũ áo lên đầu, chạy vào màn mưa.

Không ngờ Hiếu Quả cũng xông ra ngoài, mưa càng ngày càng dữ dội hơn, từng giọt mưa to như hạt đậu nện mạnh lên đầu, lên trán cậu, ầm ầm đau.

Hiếu Quả kêu to về phía Hứa Long, “TRẢ LẠI CHO TÔI... TIỀN CỦA TÔI, TÔI... TÔI SẼ NÓI VỚI, CÔ LƯ...”

Hứa Long bị chọc tức, “MÁCH THÌ MÁCH, MÀY ĐI MÁCH ĐI, TAO PHẢI SỢ BÀ ĐÓ À, THẲNG THIẾU NĂNG! KHÔNG TRẢ CHO MÀY ĐÂY!” DỨT LỜI, HẮN LIỀN QUẴO VÀO MỘT NGÕ NHỎ.

Hiếu Quả nhìn người vừa đứng trước mặt thoáng cái đã lặn mất tăm hơi, cậu hơi ngừng bước, mưa to đến mức cậu sắp không mở nổi mắt, Hiếu Quả mờ mịt nhìn xung quanh, vậy nhưng cả con phố trừ mấy cửa tiệm còn sáng đèn, chỉ có mình cậu...

12. Chương 12: Mẹ Nói, Không Được Khóc

Hiếu Quả mất dấu Hứa Long, tức thì bối rối không biết làm sao, trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ là phải tìm lại được tiền lương của mình về, cô Lư nói nếu cãi lộn hay đánh nhau thì tới tìm cô, nhưng mà Hiếu Quả không có điện thoại, cũng chưa được tiếp xúc với các công cụ liên lạc hiện đại, biện pháp duy nhất cậu nghĩ ra được chỉ có tự mình đi tìm cô giáo.

Lúc chạy ra ngoài Hiếu Quả không mặc áo mưa, giờ không về mặc được nữa, cậu như nghẹn cơn tức trong ngực, nổi giận bước phăm phăm về phía trước, hai tay nắm chặt, chân ướt nước tong tong cũng không để tâm, một lòng muốn tìm cô Lư để mách chuyện xấu của Hứa Long.

Nhưng có lẽ Hiếu Quả đã nhất thời quên mất, Lư Vi Hồng sẽ tới ký túc xá theo lịch, cậu gặp được cô Lư cũng toàn do đối phương đến tận cửa, nào có biết nhà cô ở đâu, hơn nữa cậu mới chỉ đến trạm tình thương Thiên Sứ ở thành phố A được đôi ba lần, không nhớ đường tới đó, giờ tuy trong bụng ngập ứ oán giận, cậu cũng chỉ có thể đi lung tung vô mục đích.

Mưa đêm hè không chút lưu tình chảy ào ào, cơn tức của Hiểu Quả không bao lâu liền xui xuống, cả người cậu run run trong gió lạnh.

Không tìm thấy tiền...

Cũng không tìm thấy cô Lư.

Hiểu Quả dụi dụi đôi mắt mờ mịt, có cảm giác rất muốn khóc, nhưng cậu nín nhịn, nhịn tới nỗi phải dồn hết sức lực toàn thân đi cắn chặt hàm răng, chỉ mong nước mắt không chảy xuống.

Mình không khóc.

Mẹ nói, không được khóc.

Hiểu Quả cứ đi về phía trước, cậu cũng không có ý định tìm một chỗ nào đó tránh mưa, cứ mù quáng đi như vậy, một lúc lâu sau, không biết có phải ông trời vẫn còn thương cậu không, khi mưa ngừng lại, Hiểu Quả ấy thế mà về được đến trước cổng ký túc xá.

Lúc này cả khu nhà đã chìm trong tĩnh lặng, mái hiên mỏng manh tích tích nước đọng, tất cả mọi người đều đang yên giấc mộng lành.

Hiểu Quả tập tễnh lên lầu, đôi giày ướt đầm, mỗi bước chân đều hằn vệt nước, đứng trước cửa phòng, Hiểu Quả vươn cánh tay lạnh đến đông cứng gõ cửa.

Không ai trả lời.

Hiểu Quả đợi một lát rồi lại gõ tiếp, mặc dù giờ đã chập vệt tối vậy, động tác của cậu vẫn nhẹ nhàng như trước, hết như con thú non bị thương cẩn thận đề phòng.

Vẫn không ai đáp lời.

Vì sao vậy?

Hiểu Quả nghi hoặc.

“Mở mở....Cửa... Tôi về, rồi.”

Lần này cậu gõ cửa lâu hơn, vừa gõ vừa hô lên, phòng cách âm kém, mấy người hàng xóm bị đánh thức, bật đèn định mở cửa ra xem, cửa phòng mới được mở ra.

Người đàn ông thọt chân ra mở cửa, quét mắt nhìn Hiểu Quả một lượt, sau đó đi về giường, nhỏ giọng ru đứa bé bị đánh thức.

Trong phòng không bật đèn, Hiểu Quả cứ vậy bước đi trong bóng đêm, tay chân vụng về tránh đủ thứ đồ tạp nham dưới đất, tháo đôi giày sưng nước, cũng không định tắm rửa, qua quýt dùng khăn mặt lau người rồi chui vào chăn.

Cửa sổ không mở, giữa tiết trời tháng chín oi bức mà Hiểu Quả lại lạnh run người, lúc đầu cậu khó chịu không ngủ nổi, cuối cùng vì quá mệt mỏi, cậu dần nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bất tri bất giác mặt trời đã lên cao, đồng hồ sinh học của Hiểu Quả luôn rất chuẩn xác, cho dù thỉnh thoảng có muốn ngủ thêm, song chỉ cần trong phòng có người dậy, cậu sẽ dậy theo, nhưng hôm nay, Hiểu Quả chỉ cảm thấy bên tai rất ồn ào, tới khi mở mắt, bé trai kia đã đeo balo chuẩn bị đi học.

Hiểu Quả vừa nhìn đồng hồ, lập tức vội vàng bật dậy, cậu bị muộn rồi!

Hiểu Quả không buồn chải đầu, lung tung đánh răng lau mặt, trùm áo phông lên người rồi chạy ra khỏi ký túc xá, hiển nhiên không để ý thấy tầm mắt lo lắng hiếm có của người đàn ông kia.

May mắn, Hiểu Quả có thể bắt kịp xe buýt, cậu thở hổn hển ngã xuống chỗ ngồi, thoáng chốc cảm thấy trước mắt tối sầm.

Đầu đau, tay đau, chân đau, cả người đều đau quá. Hiểu Quả tựa lưng vào ghế khổ sở nhú chặt mày, vừa đau vừa mơ màng ngủ tới vườn sinh thái, may mà đồng nghiệp chung quanh gọi cậu dậy đúng bến.

“Cậu không thoải mái à? Mất sưng cả lên rồi.” Tới nơi, mọi người thấy cậu còn chưa xuống xe liền hỏi thăm, ngồi chung một xe đi làm tan tầm nên coi như cũng quen mặt, biết cậu đặc biệt, cho nên thỉnh thoảng họ vẫn quan tâm để ý tới cậu, chẳng qua vườn sinh thái quá lớn, hơn nữa còn có nhiều bộ phận, vì vậy mọi người mới không biết tên nhau.

Hiểu Quả dụi mắt, không nói gì.

“Xin phép về nhà nghỉ đi, hình như cậu bị sốt rồi.”

“...Đừng đi làm nữa, vào báo cho quản lý của cậu một câu...”

Mọi người đưa ra đủ loại ý kiến, dìu Hiểu Quả xuống xe, lại đưa cậu đến ngã ba đường chỗ vườn trái cây hữu cơ, dặn dò một lúc xong mới chia mỗi người một ngã.

Hiểu Quả phối hợp gật đầu, nhưng động tác này của cậu chỉ là theo phản xạ, thực ra đầu cậu lúc này đã đặc quánh lại không nghe được gì nữa, cứ thế ngây ngốc đi vào vườn trái cây.

Nếu như mọi ngày, nhất định các thím sẽ nhận ra sự bất thường của cậu, sau đó giúp đỡ chăm sóc cậu, nhưng cố tình hôm nay lại không được như vậy. Hiểu Quả còn chưa tới vườn đã gặp Tiểu Lương. Tiểu Lương là nhân viên mới đến, tuổi không lớn, cũng không phải người khuyết tật, nhưng hắn khá chất phác, nghe nói vào làm nhờ đi cửa sau, tay thô chân thô, đầu óc ngốc nghếch, toàn phải dựa vào tổ trưởng tổ hắn.

Tiểu Lương đang vội vàng đẩy xe về phía trước, thấy Hiểu Quả liền gọi cậu lại, bảo cậu đứng sau đỡ thùng cho hắn. Vườn trái cây vừa chuyển mấy thùng trái cây ra ngoài để bán nhân dịp hội hoa, cho nên nhân viên vận chuyển đã đi hết, giờ bọn họ phải tự chuyển đi.

Thế là, Hiểu Quả cứ mơ mơ hồ hồ bị hắn sai đứng sau đỡ thùng, bước chân nhẹ hẫng đi về phía trước.

....

Hôm qua trời mới mưa, ánh mặt trời không còn gay gắt, cây cối um tùm tươi tốt, tạo nên khung cảnh xanh ngắt mát mắt, rất thoải mái.

La Vực dậy từ sớm, ngồi trong viện hóng gió, chợt thấy một chiếc xe phun nước từ xa chậm rãi chạy tới, thân xe nhỏ nhỏ mập mập, được vẽ họa tiết màu sắc sặc sỡ, không dùng xăng dầu mà chạy bằng điện, vừa bảo vệ môi trường lại không gây ồn, cũng coi như một hình ảnh đáng yêu trong vườn.

Không biết La Vực nghĩ tới gì, hứng thú nhìn xe một lúc lâu, mãi tới khi chiếc xe kia khuất bóng, y nói với Phương Tử đứng cạnh, “Hôm nay thời tiết đẹp nhỉ.”

Phương Tử phụ họa.

La Vực nói tiếp, “Ra ngoài một chút đi.”

Phương Tử không kịp trở tay.

Đi ra ngoài hoạt động chân tay là chuyện tốt, nhưng thể lực của La Vực chưa chắc đã theo được, bệnh tình của y hai hôm nay mới đỡ hơn một chút, ngộ nhớ đi được nửa đường mà kiệt sức, nhất định La Vực sẽ không chịu ngồi xe lăn, cố gắng chống đỡ.

Phương Tử đáp ứng, quay đi vội vàng gọi điện cho quản lý Dư.

Năng suất làm việc của bên kia rất nhanh, chẳng bao lâu đã cử một chiếc xe điện tới, nom cao cấp hơn xe phun nước ban nãy nhiều, xe này cùng loại với xe chạy trong sân gôn, có bốn chỗ ngồi.

La Vực quét mắt, vừa lòng ngồi vào xe.

Xe chậm rãi chạy vào rừng, tài xế chọn một con đường nhỏ có khung cảnh tuyệt đẹp, song lại có rất ít khách thăm quan, đường đi thanh tịnh khoan thai, cho tới khi gặp hai người đang lớn tiếng ồn ào.

Nói chính xác thì, thực ra chỉ có người đằng trước kéo xe nói to mà thôi, giọng hấn đầy nhịp điệu tiết tấu như đang cổ vũ cho mình và người đứng sau, còn người kia thì đỡ thùng hàng, chỉ nhìn bóng dáng cũng có thể thấy người kia đang cố gắng hết sức, bước chân yếu ớt vô lực, không rên một tiếng, có lẽ đã mệt tới mức không nói nổi nữa.

Phương Tử chăm chú nhìn người đằng sau một lúc, lặng lẽ nhìn La Vực, phát hiện ra y đang nhìn chăm chăm phía trước, ánh mắt nghiêm túc, nhưng trên mặt lại không có vẻ gì khác thường.

Bận tâm đến thân thể của La Vực nên xe đi rất chậm, song hiển nhiên vẫn nhanh hơn hai người kéo xe kia, khi xe điện xẹt qua hai người họ, La Vực thu mắt, chuyển sang bụi hoa bên cạnh.

Phương Tử cũng không lẩm lỏi. Khi xe đi được khoảng hai ba mươi mét, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng đổ mạnh. Phương Tử quay đầu lại, liền thấy hai thùng hàng trên xe kéo đã đổ sập xuống, người đứng sau đỡ chúng cũng ngã xuống, từ góc độ này chỉ thấy bóng cậu nằm sấp dưới đất. Cậu không đứng dậy, càng không nhúc nhích, xụi lơ như không còn tri giác.

La Vực vẫn nhìn những cánh hoa kia, như thể bị thứ gì đó đặc biệt hấp dẫn, lại như đang tự hỏi chuyện gì. Tới lúc chuẩn bị đến chỗ ngoặt, La Vực mới thản nhiên quay đầu lại, thoáng nhìn Phương Tử.

Phương Tử hiểu ý, vội vàng bảo tài xế dừng xe, nhảy xuống chạy về phía người bị ngã sấp kia

13. Chương 13: Thật Đáng Thương

Nghe thấy tiếng động đằng sau, phải mất một lúc lâu Tiểu Lương mới phát hiện có gì không ổn. Hắn quay đầu lại, tức thì thấy Hiểu Quả ngã úp mặt tại chỗ, chưa chờ hắn phản ứng đã có người mau chóng chạy tới, bế Hiểu Quả dưới đất lên, trực tiếp đưa cậu tới chiếc xe điện cách đó không xa.

Phương Tử vốn ngồi đằng trước, nhưng hắn phải bế Hiểu Quả nên không đủ chỗ, ghế sau lại có La Vực, khiến hắn nhất thời không biết làm thế nào.

La Vực vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo Phương Tử đặt người nằm xuống đây là được. Hiểu Quả đã mất ý thức, vừa dựa vào lưng ghế đã mềm nhũn nghiêng về một phía. La Vực vươn tay kéo cậu lại, tùy ý để Hiểu Quả tựa vào người mình. Nhìn ánh mắt do dự của Phương Tử, La Vực dứt khoát bảo tài xế lái xe quay về biệt thự, bỏ lại Tiểu Lương vẫn chưa hiểu gì.

Trên đường đi thầy Phương gọi điện cho bác sĩ, tình trạng thế này thực ra nên tới bệnh viện, nhưng La Vực chưa nói gì, hắn đành phải xử lý như vậy.

Xuống xe, Phương Tỉ bế Hiểu Quả lên phòng cho khách trên lầu. Tình trạng của Hiểu Quả không được tốt, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt sưng phù, dưới mắt còn có hai vết thâm quầng đen sì, dùng nhiệt kế đo thử, cậu đã sốt gần 40°C.

Phương Tỉ lập tức vắt khăn lau mặt lau tay cho Hiểu Quả, áp dụng cách vật lý để giúp cậu hạ nhiệt độ. Hắn vốn thành thạo chăm sóc cho La Vực, cho nên xử lý việc này khá dễ dàng. Thực ra với y thuật của hắn thì không cần phải gọi bác sĩ tư đến, chẳng qua đã lâu rồi thầy Phương không khám bệnh cho người khác, cẩn thận vẫn hơn.

May mà bác sĩ tới rất nhanh, kiểm tra tỉ mỉ một lúc, bác sĩ kết luận Hiểu Quả sốt cao do cảm lạnh. Bọn họ truyền nước, kê thuốc cho cậu, lại lấy máu cậu xét nghiệm, chờ khi nào có kết quả cụ thể sẽ báo lại sau.

La Vực ngồi ở sofa, yên lặng nhìn bọn họ bận rộn. Người nằm trên giường vẫn cứ lặng yên, dù bị cấm kim vào người hay bị lấy máu cậu cũng ngoan ngoãn phối hợp, song đôi mày nhíu chặt đã tỏ rõ sự thống khổ của cậu. Tiêm thuốc hạ sốt xong, vẻ đau đớn trên mặt cậu cuối cùng nhạt bớt, bàn tay nắm chặt chăn cũng thả lỏng, cả cơ thể dần chìm trong giấc mộng.

Sau khi tiễn bác sĩ về, Phương Tỉ quay lại, thấy La Vực vẫn ngồi trong phòng cho khách, không nhúc nhích nhìn Hiểu Quả. Trong lòng Phương Tỉ có trăm mối khó giải, nhưng hắn không hỏi mà mở miệng khuyên y về phòng nghỉ ngơi.

Gần đây La Vực cũng bị cảm, mấy ngày nay mới đỡ hơn một chút, phổi y vốn đã có vấn đề, tuy trước mắt đã gần được chữa khỏi nhưng vẫn không thể lơ là. Phương Tỉ sợ y bị lây bệnh, cho nên nhất định không thể để La Vực ở lại đây được. Nếu theo ý kiến cá nhân, hắn sẽ không để Nguyễn Hiểu Quả vào nhà, nhưng hắn không dám nói lời này với La Vực, lại càng không nghĩ La Vực muốn làm như vậy.

Phương Tỉ hiếm có đề nghị La Vực, La Vực nghe xong cũng hiểu hắn nói đúng, đồng ý đứng dậy, thoáng nhìn Hiểu Quả lần cuối rồi mới rời khỏi phòng, trước khi đi y còn dặn Phương Tỉ phải quan tâm tới tình hình của Hiểu Quả.

Hiểu Quả ngủ một giấc thật sâu, giữa cơn mộng mị dì Chu có vào đút cháo cho cậu, nhưng chỉ ăn đôi ba miếng cậu đã không muốn ăn tiếp, mơ mơ hồ hồ ngủ tiếp.

La Vực cũng đi ngủ trưa, tỉnh dậy liền nhận được kết quả xét nghiệm bác sĩ gửi tới. Cảm mạo phát sốt bình thường thì chỉ cần kiểm tra thông thường, thế nhưng La Vực lại yêu cầu bọn họ kiểm tra tất cả các chỉ tiêu của Hiểu Quả, y muốn xem tình trạng sức khỏe hiện tại của cậu. Nhìn email được gửi trong hộp thư, La Vực mở di động, gọi cho Hàng Nham.

Hàng Nham đúng lúc không phải làm việc, điện thoại mới kêu vài tiếng hắn đã bắt máy.

La Vực nghe thấy đầu dây bên kia lên tiếng liền nói, “Chào bác sĩ Hàng.”

Hàng Nham quen rồi, từ khi La Vực bị bệnh y cứ thích gọi hắn như thế, cứ như nghề nghiệp của hắn trong

mắt y đã trở nên cao thượng lớn lao hơn rất nhiều.

Hàng Nham hỏi, “Ông chủ La có gì chỉ giáo?”

La Vực, “Khi nào thì cậu đi gặp Dr.Moore?”

Nghe La Vực chủ động nhắc tới bác sĩ của y ở nước A, Hàng Nham không khỏi ngạc nhiên. Trước kia hẳn toàn phải chạy theo cuống cuồng yêu cầu thì La Vực mới chịu tiến hành kiểm tra, giờ thấy y hỏi, hẳn sợ tình trạng của y lại gặp vấn đề gì, khẩn trương hỏi, “Sao thế? Cậu muốn tìm ông ấy à? Giờ tôi có thể đi gặp luôn.”

La Vực “Ừm” một tiếng, “Có chút chuyện, chỗ tôi có một bản kết quả xét nghiệm máu muốn nhờ ông ấy kiểm tra lại.”

Hàng Nham cảm thấy có gì khác thường, “Xét nghiệm máu? Không phải của cậu à? Của ai thế?”

“Là của một người bạn tốt của tôi.” La Vực tự nhiên nói, “Cậu ấy bị sốt, cho nên tôi muốn để Moore xem xem có vấn đề gì nghiêm trọng không.”

Hàng Nham càng thêm kinh ngạc.

Bạn tốt?!!! Còn quan tâm đến sức khỏe của đối phương???

Đổi là người khác thì có mấy chục mấy trăm mối quan hệ như vậy cũng không là gì, nhưng nếu là La Vực... Hàng Nham biết, trong cuộc đời của y, ngoài hẳn ra, người thứ hai thuộc kiểu quan hệ này chưa từng xuất hiện hay được La Vực công nhận cả, người ‘bạn tốt’ bỗng dưng xuất hiện này ở đâu ra vậy?

“Bạn gì mà khiến cậu quan tâm thế? Còn cố ý gọi điện ra nước ngoài bảo tôi hỗ trợ xem kết quả nữa.” Hàng Nham dè dặt kinh ngạc, mở miệng trêu chọc.

La Vực hơi hột lặp lại, “Là một người bạn tốt của tôi chứ còn gì nữa.”

Hàng Nham biết không moi được gì từ miệng La Vực, đành đồng ý với y. Cơ mà cúp máy xong hẳn vẫn không thể kìm nén sự tò mò của bản thân, cực kì cực kì muốn bay về nước sớm hơn dự định một tháng.

Sau khi cúp máy, La Vực nhìn trời đã tối, y đi ăn bữa tối, uống thuốc, lên lầu. Khi về phòng y có đi ngang qua phòng cho khách, bước chân y ngừng lại, tay đặt lên tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn chân cao tỏa ánh sáng nhàn nhạt ấm áp, càng thêm tô màu yên tĩnh cho căn phòng.

La Vực suy tư, tiến vào phòng, đóng cửa lại. Y chậm rãi bước đến giường. Người nằm trên giường còn chưa tỉnh, chỉ đắp một chiếc chăn mỏng giữ ấm thôi cũng đủ làm cậu mồ hôi như tắm, hai má đỏ bừng, mái tóc lòa xòa đồn trên đỉnh đầu, lộ ra cái trán trơn bóng.

La Vực cẩn thận nhìn khuôn mặt Hiểu Quả, đối phương không còn giữ vẻ thống khổ như trước, song có lẽ vẫn còn cảm giác khó chịu, cho nên cái môi mới hé hé thở hổn hển.

“Um...”

Hiểu Quả đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, lại có vẻ rõ ràng đến lạ trong căn phòng tĩnh lặng. Đôi môi cậu khép mở, không ngừng lẩm bẩm gì đó, mơ hồ vụn vặt làm La Vực không thể nghe rõ, nhưng nhìn cánh môi khô nứt của cậu, chắc có lẽ cậu đang khát nước.

La Vực lại không nhúc nhích. Y cứ nhìn Hiểu Quả như vậy, trong mắt ẩn chứa tia sáng kỳ lạ, như thể đang chờ mong điều gì.

Tiếng rên hừ của Hiểu Quả từ nhỏ hóa lớn, thân thể cũng bắt đầu nhúc nhích, lông mi buông dài của cậu rung thật nhanh, dường như đang đấu tranh với giấc ngủ nặng nề.

Cuối cùng, Hiểu Quả chau mày, từ từ mở mắt, hai mắt cậu mờ sương, ngơ ngác nhìn trần nhà, giống như chưa hoàn toàn tỉnh táo.

La Vực đợi một lúc mà không thấy cậu có động tác tiếp theo, y không khỏi tiến sát lại gần, thấp giọng hỏi, “Hiểu Quả, cậu muốn uống nước không?”

Y hỏi vài lần Hiểu Quả mới đáp lại, nhìn khẩu hình của cậu, hẳn là đang kêu “Nước...”

La Vực quay đầu nhìn ly nước đặt ở tủ đầu giường, gõ gõ.

“Nước ở đây này.”

Giọng của y dịu dàng đến vậy, còn thoáng vẻ dễ dàng, nhưng lại chẳng hề có ý giúp đỡ. Y chỉ nhìn Nguyễn Hiểu Quả, tốt bụng dẫn đường cho cậu, đợi đối phương tự mình thực hiện.

Hiểu Quả nâng mắt, một lát sau, cậu mới điều chỉnh tiêu cự đặt lên được ly nước kia. Tắm chăn khê động, khổ sở nửa buổi Hiểu Quả mới kéo cánh tay nặng nề ra ngoài, run rẩy nâng tay vươn về phía tủ. Rõ ràng chỉ là một khoảng cách ngắn ngủn, vậy mà Hiểu Quả vẫn phải dốc hết sức lực, khuôn mặt cậu vì khó khăn mà nhăn chặt, đôi má vốn ửng đỏ lại thêm sắc hồng.

La Vực nhìn dáng vẻ cố gắng của cậu mà khản trương theo, y như một người đang phấn khích vì chứng kiến cảnh tượng cao trào của bộ phim điện ảnh, đôi mắt dần mở lớn, khóe miệng kìm không được giương

lên.

Chỉ tiếc, cơn bệnh đã tiêu hao tất cả sức lực của Hiểu Quả, cậu không làm được như La Vực suy nghĩ. Bàn tay vừa chạm tới mép ly đã thoát lực rớt xuống, mu bàn tay đập phải cạnh bàn, ly nước mất ổn định suýt nữa rơi xuống đất, may thay La Vực nhanh tay giữ nó lại.

“Haiz...”

Thấy cảnh tượng như vậy, La Vực đáng tiếc thở dài một hơi, ánh mắt nhìn Hiểu Quả đầy vẻ thất vọng thương cảm.

“Nước cũng không lấy được, thật đáng thương.”

Chất giọng trầm thấp của La Vực thu hút ánh nhìn của Hiểu Quả, sốt cao khiến mắt cậu đóng đầy hơi nước, dù đôi mắt đen trắng rõ ràng đã lẫn đầy tia máu, không còn trong vắt như mọi khi, mí mắt sưng phù khó coi; ánh mắt tĩnh lặng này vẫn đâm thẳng vào tim La Vực.

Ánh mắt này như muốn nói cho La Vực biết, tinh thần của cậu chẳng hề mỏi mệt, dù cơ thể Hiểu Quả đang phải chịu nỗi thống khổ rất lớn; cậu vẫn gắng sức chống chọi từng cơn tra tấn giày vò, dù cho thân thể này chẳng hề mạnh mẽ, dù cho thoát trông nó chỉ nhỏ bé mỏng manh vậy thôi.

Hai mắt La Vực sáng ngời, chờ mong trong mắt lặng lẽ nở hoa. Y ngồi xuống mép giường, nâng eo Hiểu Quả cẩn thận ôm cậu tựa vào người mình, sau đó cầm ly nước kề sát môi Hiểu Quả, chậm rãi đút nước cho cậu uống.

Có lẽ sợ Hiểu Quả bị sặc, tay La Vực nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, ôn nhu khuyên nhủ, “Uống chậm thôi, đừng vội, đừng vội...”

Hiểu Quả, mau dùng quyền năng của em xử lý sự bệnh của anh La đi --

14. Chương 14: Đừng Nổi Giận, Không Có Chuyện Gì Đáng Để Chúng Ta Nổi Giận Cả

Đợi Hiểu Quả uống xong nước, La Vực đặt cậu nằm lại giường, Hiểu Quả khụ khụ đôi tiếng, lơ mơ nhìn qua. La Vực còn tốt bụng muốn ghé chân cho cậu, nhưng tay vừa tới cổ Hiểu Quả cậu đã đẩy ra rồi. Má cậu đỏ bừng, mồ hôi thấm ướt đầm vài sợi tóc khiến chúng dán chặt vào trán cậu. Hiểu Quả khó chịu lau a lau, kéo cổ áo xuống.

Ban chiều Phương Tử mới lau qua người cho Hiểu Quả, chưa thay đồng phục và áo gile của vườn sinh thái ra cho cậu, cậu ngủ một giấc làm áo ướt hết cả, nhăn thành một nhúm.

La Vực nghĩ nghĩ, xốc chăn lên, nói với cậu, “Bắn rồi, cởi ra đi.”

Tuy Hiểu Quả đã tỉnh, nhưng đầu óc cậu vẫn mơ mơ màng màng, thân thể không phân tích kịp ý của La Vực. La Vực cũng không chờ cậu phản ứng, kéo người dậy, tự tay cởi áo cho cậu. Từ nhỏ tới lớn y có thể tự mình mặc quần áo là đã tốt lắm rồi, đã khi nào phải hầu hạ người khác đâu, vì thế động tác y vụng về lóng ngóng, chỉ tổ thêm giày vò Hiểu Quả.

Cởi áo gile còn đỡ, lúc cởi áo phong y cởi thiếu hai cúc áo, cổ áo nhỏ hẹp cứ thế kẹt ở đầu Hiểu Quả, Hiểu Quả không còn sức giãy dụa, chỉ có thể phát ra mấy tiếng hừ hừ từ miệng từ mũi bị bịt kín, chẳng khác gì con thú nhỏ bị bắt lại, không đủ khả năng cứu bản thân, nghe mà đáng thương vô cùng.

La Vực bận bịu một lát cũng thấy mệt, nóng nảy dùng sức xé toạc một cái, áo phong liền mở rộng. Mặc dù thành công giải thoát cho cái đầu của Hiểu Quả, nhưng cũng làm cúc áo kim loại quẹt một đường trên mặt cậu, vài giây sau, dấu vết kia liền chuyển từ trắng sang hồng, từ hồng sang sừng đỏ, vết xước mảnh nhỏ kéo dài từ khóe mắt tới huyệt thái dương bên kia của Hiểu Quả, chiếm chệch chiếm cứ cả mi tâm và trán cậu.

Không đợi La Vực cẩn thận xem xét, ánh mắt y đã bị cả mảng xanh tím ở bả vai của Hiểu Quả lôi kéo, giữa vết xanh tím ẩn ẩn từng đốm tụ máu nhỏ, diện tích còn lớn hơn vết xước trên đầu nhiều.

La Vực phán đoán, có lẽ chỗ này là do ban sáng lúc ngã xuống cậu bị thùng hàng đập vào. Y kiểm tra bả vai Hiểu Quả, lại nhìn nhìn mặt cậu, bình thường Hiểu Quả chỉ lộ chân tay ra ngoài ánh nắng, cho nên làn da của cậu khá trắng, khiến hai nơi bị thương trông càng có vẻ ghê người, liếc mắt cứ ngỡ như cậu người đầy thương tích.

La Vực bắt đắc dĩ thở dài, xoa xoa mặt Hiểu Quả, dùng ngữ khí bi thương nói, “Sao lại đáng thương vậy chứ.”

Trả lời y chỉ là khuôn mặt tiêu tụy vô tội của Hiểu Quả.

La Vực khẽ đẩy vai Hiểu Quả, để cậu nằm xuống ngủ tiếp, sau đó y vậy mà cũng nằm xuống bên cạnh cậu, đắp một phần chăn, chiếm cứ non nửa cái gối của Hiểu Quả.

Hai người nằm cách nhau rất gần, La Vực có thể nhìn thấy mơ hồ khuôn mặt thoáng ý cười của mình trong đôi mắt cậu. Y chỉ mặc bộ đồ nhà mỏng manh, còn Hiểu Quả thì không mặc áo, vậy nên y có thể cảm nhận được luồng ấm áp đang bao lấy mình, uy lực hơn điều hòa nhiều.

“Hiểu Quả, cậu ấm quá.” La Vực thoải mái cảm thán, y ghé sát thêm một chút, hơi thở gần như phất lên mặt đối phương, “Về sau sốt cậu lại ngủ cùng tôi được không?”

Nói ra lại cảm thấy không đúng, y lắc đầu, “Chắc không được đâu, tôi sẽ bệnh theo cậu mất, như thế thầy Phương sẽ nhắc nhở, rất phiền, vẫn nên chờ tôi hết bệnh rồi tính sau.” Y như đang nói chuyện gì thú vị, tươi cười trong mắt càng sâu.

Hiếu Quả không đáp lời, dáng vẻ mệt mỏi, mí mắt dần hạ xuống. Nhưng ngay sau đó vết thương trên vai bỗng bị một bàn tay lạnh lẽo mơn trớn, lạnh tới mức khiến Hiếu Quả run lên, hàng mi cậu cũng run theo, tuy nhiên động tác đó chỉ diễn ra trong cái chớp mắt, không đủ để kéo cậu thoát khỏi cơn buồn ngủ trĩu nặng.

La Vực nhìn người trước mặt từ từ nhắm mắt, y không thử đi đánh thức đối phương nữa, thấp giọng nói, “Mau ngủ đi, ngủ sẽ không khó chịu nữa, bệnh sẽ mau khỏi.”

Y nói xong, nhìn Hiếu Quả thêm một lúc nữa, rồi cũng cười cười nhắm mắt lại.

...

Tối sáng hôm sau Phương Tử mới phát hiện La Vực không có trong phòng, nhìn chăn đệm vẫn được gấp chỉnh tề phẳng phiu, thầy Phương lập tức nghĩ y đang ở phòng Nguyễn Hiếu Quả, nhưng khi tận mắt thấy hai người nằm sóng vai trên giường, tâm tình hẳn lại có gì đó phức tạp chưa từng hiện hữu.

Cảm xúc này chín phần mười là lo nghĩ cho sức khỏe của La Vực, một phần còn lại, nhất thời hẳn cũng không thể nghĩ ra.

La Vực ngủ rất nông, đừng nói có người vào phòng, ngay đến một con muỗi bay qua cũng đủ khiến y tỉnh giấc, vì vậy chỉ vài phút thất thần thôi mà Phương Tử không nhận ra La Vực đã mở mắt nhìn thẳng vào hẳn từ lúc nào, đôi mắt kia không hề có vẻ lim dim mơ hồ mới tỉnh giấc, trái lại còn tỉnh táo đến mức sắc bén.

Song chỉ thoáng qua phút chốc, đợi tới khi Phương Tử chớp mắt nhìn lại, hàng mi của La Vực đã hạ xuống, y chậm rãi chống người dậy, nhìn Hiếu Quả bên cạnh còn vùi đầu trong gối chưa thức giấc, sâu kín cảm thán một câu.

“Thật là một bé ngoan.”

Hiếu Quả đúng là rất ngoan, lúc ngủ nằm thế nào, cả đêm liền giữ nguyên tư thế ấy, ngoài việc có hô hấp và nhịp tim ra thì cậu chẳng khác gì cái gối ôm hình người có nhiệt độ, suốt mấy tiếng đồng hồ không hề nhúc nhích dù chỉ một chút. Điểm không tốt duy nhất, có lẽ là do tác dụng của thuốc và mũi tiêm hạ sốt nên Hiếu Quả đổ rất nhiều mồ hôi, khiến quần áo của La Vực nằm cạnh cậu cũng ẩm ướt theo.

Vậy mà La Vực vốn ưa sạch sẽ lại dặn Phương Tử chuẩn bị bữa sáng cho Hiếu Quả trước, sau đó mới thông thả cởi chiếc áo nhăn nhúm của mình đi về phòng bên cạnh tắm rửa.

Phương Tỉ đứng tại chỗ lắng nghe, chờ La Vực rời đi, hần lại liếc Nguyễn Hiếu Quả đang nằm trên giường. Hần nghĩ, đây là một sinh vật ngay cả khi khỏe mạnh cũng chẳng hề có tính công kích, nói chi tới lúc bị bệnh.

Bị bệnh....

Trong đầu hần bỗng lóe lên thứ gì đó, rất mơ hồ, muốn bắt lấy mà chẳng thể làm được. Hần lắc đầu, nghĩ rằng mình vì quá lo lắng cho sức khỏe của La Vực mà tưởng tượng linh tinh, hần lặng lẽ đóng cửa, lùi ra ngoài.

La Vực tắm xong liền xuống lầu dùng bữa sáng, hôm nay Hiếu Quả không để y phải chờ lâu, một lát sau cậu đã được dì Chu dẫn xuống. Cậu mặc một chiếc áo phông cotton có in hình chim cánh cụt 3D trước ngực, chắc hẳn là do Phương Tỉ chuẩn bị. Bước chân cậu nhẹ nhàng, thoạt trông có vẻ đã khôi phục hơn nửa.

La Vực vẫy tay gọi cậu ngồi xuống bàn, hỏi, “Còn khó chịu không?”

Hiếu Quả lắc đầu, hai mắt cậu vẫn mờ mịt mông lung, có lẽ còn chưa hiểu vì sao mình lại xuất hiện ở đây, kí ức của cậu dừng lại tại bến xe bus, phần tiếp sau bỗng biến thành những mẩu vụn hỗn độn.

La Vực cắt bánh mì, kẹp thịt muối xông khói và trứng ốp vào bánh rồi đặt vào tay Hiếu Quả để cậu cầm ăn, tóm tắt ngắn gọn lại rõ ràng quá trình cậu bị ốm, ngã rồi được mình đưa về nhà, cố ý sử dụng cách kể và tốc độ nói Hiếu Quả có thể hiểu được.

“A...” Hiếu Quả sờ sờ đầu mình, trên mặt xuất hiện biểu cảm bùng tỉnh đại ngộ.

La Vực nhớ tới vai diễn bạn tốt luôn đối xử cực kì dịu dàng với Hiếu Quả trước kia, hỏi Hiếu Quả, “Sao lại cảm lạnh vậy? Ăn đồ hồng sao? Hay bị gió thổi lạnh?”

Hiếu Quả sao mà biết được, cậu lắc đầu, nhưng La Vực nói tới gió lạnh làm cậu không khỏi nhớ tới thời tiết khắc nghiệt hôm ấy.

“Gió rất lớn, ào ào ào ào, đập vào đầu, tôi.” Hiếu Quả chỉ chỉ đầu mình, nói sống động như thật, “Đầu đau lẩn, mưa cũng ào ào ào.”

“Tại sao mưa to lại phải ra ngoài?” La Vực tò mò.

Nói đến đây, Hiếu Quả nhớ ra một chuyện, cậu nhin không được mím môi nổi giận, miệng nhét đầy đồ ăn phình ra như cái trống.

Hiếu Quả nhai nhanh hơn, dùng sức nuốt hết bữa sáng mới nói, “Không còn tiền nữa!” Cậu đã thầm nhắc đi nhắc lại những lời này trong lòng rất nhiều lần, hiếm có nói được một câu lưu loát, nhấn mạnh từng chữ rõ ràng.

La Vực cũng bày vẻ kinh ngạc, “Đâu rồi?”

Mắt thấy Hiếu Quả gấp đến độ thở hồng hộc, lại không nghĩ ra được đáp án, La Vực an ủi, “Nói từ từ, đừng vội. Tiền gì vậy? Là tiền lương của cậu sao? Cậu để ở đâu?”

Y từng chút từng chút dần lối suy nghĩ cho Hiếu Quả, đổi từ kể chuyện thành một hỏi một đáp, chẳng mấy chốc y đã biết sự thật.

“Cho nên cậu đuổi theo cậu ta?” La Vực nhấp một ngụm trà, phán đoán, “Cậu ta bỏ chạy.”

Hiếu Quả dùng sức gật đầu, lại mau chóng lắc đầu, “Cô Lư nói, không được, cãi nhau...Cho nên tôi, không tức giận!” Cậu như tự an ủi mình, lời cậu vừa nói giống như “Tôi không chấp nhận với cậu ta”.

La Vực muốn cười, nhưng y biết giờ không thể cười, thế là cũng gật đầu đồng ý.

“Ừ, đừng giận, không chuyện gì đáng để chúng ta phải tức giận cả. Phải biết rằng là, nếu chúng ta tức mà bị bệnh, sẽ không thể chứng kiến ngày bọn họ bị tức đến chết.”

La Vực nói tới nửa câu sau, rốt cuộc không kìm được bật cười ha hả, câu này đối với y dường như rất buồn cười, y cười đến nỗi ngã vào lưng ghế, hai vai hơi run lên.

Hiếu Quả ngồi bên cạnh không hiểu hàm nghĩa lời y nói, nhưng thấy La Vực vui tới vậy, cậu cũng nhin không được cong môi vui vẻ cười.

15. Chương 15: Một Đóa Hoa Hường Dương Bé Nhỏ

Sau khi Hiếu Quả dùng xong bữa sáng, Phương Tử lại đo thân nhiệt cho cậu. Hiếu Quả đã hạ sốt, tinh thần và sức lực cũng dần hồi phục. Cậu khoa chân múa tay cố gắng thể hiện mong muốn được đi làm của mình, lại bị La Vực quyết đoán bác bỏ. Y không những không cho Hiếu Quả đi làm, còn không đồng ý để cậu về nhà.

La Vực nói, “Bệnh của cậu còn chưa hết hẳn, nhỡ đang làm một nửa lại ngã sấp xuống thì sao? Nhất định mọi người sẽ phải giúp đỡ cậu, không làm tốt được phần việc của họ đâu.”

La Vực còn nói, “Cậu muốn về nhà, nhưng cậu vẫn chưa tìm được cô Lư kia, như thế chắc chắn Hứa Long

còn ở đó, nếu cậu trở về, cậu ta lại trộm tiền của cậu thì sao? Như vậy đến cơm cũng không mua được đâu.”

Hiếu Quả thấy y nói rất có lý, cậu đáp, “Vậy đi tìm, cô Lư trước!”

“Vậy càng phải đợi cậu hết bệnh đã, lần trước cậu đi lâu như vậy còn không tìm thấy cô Lư, giờ thân thể chưa khỏe, tìm càng khó hơn nhiều.” La Vực cẩn thận phân tích giùm cậu, “Cậu ở đây, ngày nào cũng ăn thật nhiều đồ ngon, sẽ mau chóng khỏe mạnh như trước, sau đó chúng ta cùng đi tìm cô Lư, đuổi Hứa Long đi, cầm tiền về, cậu lại tiếp tục làm việc, như vậy sẽ giải quyết hết được tất cả vấn đề, đúng không nào?”

Dưới sự khuyên giải từng chút từng chút một của La Vực, Hiếu Quả đương nhiên bị thuyết phục.

“Đúng!”

La Vực cười cười vuốt tóc cậu.

Cứ như vậy, Hiếu Quả tạm thời sống ở khu biệt thự, Phương Tử cũng dễ dàng xin nghỉ cho cậu.

Hết như lời La Vực đã nói, ngày nào y cũng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon cho Hiếu Quả. Dù vì làm trong vườn trái cây nên cậu đã biết rất nhiều loại quả vừa xịn vừa đắt, thế nhưng trên bàn ăn nhà La Vực vẫn cứ xuất hiện những loại thực vật cậu chưa từng thấy bao giờ. La Vực ăn không nhiều, y chỉ thích gấp thật nhiều đồ ăn vào bát Hiếu Quả, nhắc cậu ăn rau củ quả tốt cho sức khỏe, sau đó nhìn Hiếu Quả ngoan ngoãn ăn hết thức ăn trong bát vào bụng.

Những ngày nghỉ ngơi thường trôi qua rất nhanh, mỗi khi rảnh rỗi La Vực sẽ ngồi tán gẫu đủ mọi chủ đề với Hiếu Quả, hoặc không hai người sẽ lẳng lặng ngồi trong sân phơi nắng. Lúc nào Hiếu Quả ngồi phơi nắng cũng gục xuống bàn ngủ mất, tới khi tỉnh dậy đã tới bữa tối rồi. Chỉ vài ngày trôi qua, người cậu đã tròn trịa hẳn lên.

Đây có thể xem là những ngày nghỉ tuyệt vời nhất của Hiếu Quả từ khi đi làm tới nay, tuy vậy, dù rất vui vẻ, cậu vẫn không quên việc phải đi làm và đòi tiền Hứa Long.

Khi cậu lại một lần nữa đưa ra đề nghị muốn đi tìm cô Lư, La Vực đột nhiên lật dở cuốn giới thiệu long lanh của vườn sinh thái mình đang cầm trên tay, chỉ vào trang quảng cáo cho Hiếu Quả xem, hỏi, “Thì ra vườn tổ chức hội ngắm hoa Trung thu, mai là ngày cuối rồi, cậu có muốn đi không?”

Nhân viên vườn sinh thái sẽ được nghỉ mấy ngày diễn ra hội ngắm hoa hàng năm, cho nên đương nhiên Hiếu Quả biết về nó, nhưng trước kia nếu không ở nhà thì cậu lại đi trực ca, vì thế Hiếu Quả chưa đi bao giờ, nhìn hình ảnh xinh đẹp La Vực đặt trước mặt, Hiếu Quả lập tức bị hấp dẫn, nhin không được khẽ “Oa” một tiếng.

La Vực hỏi lại, “Có muốn đi chơi không?”

Thấy cậu cứng nhắc gật đầu như robot, La Vực vừa lòng nở nụ cười.

Y chưa bao giờ để Hiểu Quả thất vọng, nói đi đương nhiên sẽ đi, mặc kệ Phương Tử nhất quyết không đồng ý để hai người bọn họ tham gia hoạt động đông đúc ồn ào này. May mà La Vực biết nặng nhẹ, chỉ ngồi trong xe điện chứ không đi bộ, không đi lẫn vào đám đông, cơ bản chỉ vòng vòng bên ngoài hội hoa, ngắm phong cảnh là được rồi.

Ngày hôm sau, ba người cộng thêm tài xế vui vẻ xuất phát.

Vườn sinh thái Lục Dã không hổ là một trong những vườn tốt nhất cả nước, đập vào mắt chính là cảnh tượng biển hoa phủ kín khung trời, từ cách thiết kế, sắp xếp tới các trang thiết bị gieo trồng đều đẹp tới mức khiến người ta mở rộng tầm mắt, ngay đến La Vực vốn hay soi mói cũng phải khen ngợi khung cảnh rực rỡ kia, nói chi tới Hiểu Quả dễ dàng bị lay động.

Nghe tiếng cảm thán không ngừng truyền tới bên tai, La Vực đẩy cái miệng vẫn đang hé mở của Hiểu Quả lên giùm cậu, ôn nhu nói, “Ngồi cẩn thận, đừng để bị ngã.”

Cầm Hiểu Quả vẫn dán trên tay La Vực, kinh ngạc nhìn vô số hoa hướng dương phía trước, kích động nói, “Thiệt nhiều...Hoa.”

La Vực cười, “Cậu thích hoa sao?”

“Ừ!” Hiểu Quả trả lời.

La Vực hỏi, “Cắt hoa xuống tặng cậu được không?”

Có thể đưa hết cho cậu sao?!

Hiểu Quả chưa kịp vui vẻ, lại nhớ tới từ ‘cắt’ kia. Cậu hiểu từ ấy, mỗi khi giúp Béo Bự cậu cũng hay dùng kéo cắt gì đó, cậu còn cắt hồng hoa của La Vực nữa, cho nên cắt hoa là không tốt, hoa bị cắt sẽ rơi xuống, héo rũ, không tốt không tốt.

Hiểu Quả phản ứng lại, lắc đầu.

La Vực không đáp, chỉ nhẹ nhàng néo néo khuôn mặt nghiêm túc của Hiểu Quả, thu tay về.

“Ừm... Tôi muốn vào chỗ kia.” Hiểu Quả đột nhiên chỉ vào căn phòng cách đó không xa.

La Vực nhìn, nhận ra là WC, liền bảo tài xế ngừng xe.

“Cậu biết dùng không?”

“Có.” WC trong vườn sinh thái đều giống hệt nhau, Hiểu Quả biết dùng.

“Vậy tôi ở đây chờ cậu, đi xong phải quay về xe ngay, đừng chạy linh tinh.”

Thấy Hiểu Quả ngoan ngoãn trả lời, La Vực mới thả cậu đi.

Hiểu Quả vừa rời đi, đã có người gọi tên La Vực.

Một người trung niên đeo kính bước xuống xe, ông mặc âu phục, dáng người cao gầy, nom có vẻ kiêu cách. Chưa đi tới gần, ông đã thân thiện chào hỏi La Vực.

“La tiên sinh, thật là cậu sao.”

La Vực cũng nhận ra đối phương, “Chào ông, tổng giám đốc Dương.”

Đây không phải ai khác mà chính là sếp sòng của vườn sinh thái Lục Dã, cũng là người đã ném củ khoai lang phồng tay La Vực tới cho quản lý Dư.

Tổng giám đốc Dương trong điện thoại đầy kiêng kị La Vực, giờ lại nhiệt tình niềm nở, “Tôi đang định tới thăm La tiên sinh, không ngờ trên đường đã gặp, thật đúng là duyên phận.”

La Vực yên lặng nghe, thỉnh thoảng tế ngắt đáp lời đối phương, biến cuộc đối thoại này coi như thuận lợi tiến hành. Song tổng giám đốc Dương không phải kẻ ngốc, đây vốn không phải là nơi để tán gẫu, hơn nữa ông cũng nhìn ra La Vực có việc, vậy nên tổng giám đốc Dương không tính ở lại lâu, chỉ khách sáo nói mấy câu vườn sinh thái sẽ tận lực đáp ứng tất cả yêu cầu của La Vực, sau đó mở miệng tính cáo từ.

Chỉ là trước khi cáo từ, ông đột nhiên nói nhỏ với La Vực, “Chúng tôi vẫn đang cố gắng chuẩn bị cho dự án làng du lịch hợp tác với tập đoàn Kinh Lãng, tôi biết La tiên sinh cũng thành tâm muốn phát triển dự án này. Tuy nhiên mấy hôm trước có người gọi điện cho tôi, nói Kinh Lãng muốn đề giá giảm xuống một nửa, không giống thỏa thuận của chúng ta lần trước.... Chẳng hay La tiên sinh có biết chuyện này?”

La Vực mặt không đổi sắc, “Ồ? Tôi không nghe nói đến.”

“Vậy sao...”

Tổng giám đốc Dương cẩn thận quan sát ánh mắt La Vực, chỉ thấy y vẫn nhẹ nhàng lãnh đạm, như thể chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới mình, trái tim lắc lư căng thẳng của ông thoát cái được thả về chỗ cũ. Quả nhiên, mấy con chó con mèo nhà họ La có muốn nhảy nhót thế nào, cũng phải để tâm tới người trước

mắt này đã, dù cho người này có đang nửa sống nửa chết.

“Tôi hiểu rồi, là hiểu lắm, hiểu lắm.” Tổng giám đốc Dương hàn huyền thêm đôi câu, sau đó sáng khoái rời đi.

Phương Tử ngồi ghế trước yên lặng nhìn xe của tổng giám đốc Dương rời đi, góc mắt thoáng thấy La Vực rút điện thoại, hẳn nghĩ có lẽ đối phương muốn gọi điện hỏi Tiểu Tĩnh Dương xem con chuột nào trong công ty đang phá rối, ai ngờ La Vực chỉ nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, thấp giọng hỏi, “Mười lăm phút rồi, còn chưa ra?”

Phương Tử vội hỏi, “Tôi đi xem xem sao?”

La Vực lắc đầu, “Quay về.”

Phương Tử hơi sững lại, song vẫn bảo tài xế lái xe quay về biệt thự.

Lúc đi như nào, lúc về La Vực y nguyên như thế, y vẫn thoải mái thưởng thức hoa tươi hai bên đường, dường như tâm tình không bị ảnh hưởng gì, cổ họng còn khe khẽ ngâm nga, mãi tới khi Phương Tử để ý thấy tiếng bước chân dồn dập đằng sau.

Phương Tử quay đầu lại, liền thấy có một người đang đuổi theo xe của bọn họ, nhìn kỹ, không phải Hiểu Quả còn là ai.

“Đợi đã... Đợi đã...”

Hiểu Quả sốt ruột hô, giọng cậu không to, nhưng cũng đủ để rơi vào tai mấy người trong xe, thế nhưng, xe vẫn không dừng lại.

Phương Tử chỉ liếc mắt một cái liền vội vàng quay đầu đi, tiếng kêu của Hiểu Quả xen lẫn với tiếng ca trầm thấp của La Vực phía sau, y vui vẻ hát, chẳng hề bị bên ngoài tác động dù chỉ mảy may.

Xe điện đi rất chậm, song đường về biệt thự khá xa, dù lúc đầu Hiểu Quả có đuổi theo được họ, nhưng vài phút sau, sức lực của cậu không duy trì được tốc độ ban đầu nữa, chỉ có thể nhìn chiếc xe càng ngày càng cách xa, mãi tới khi nó biến mất ở cuối con đường nhỏ.

Lát sau, xe về tới biệt thự. La Vực không xuống xe, cứ ngồi yên như vậy. sự kiên nhẫn của y lúc này tốt đến kì lạ. Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, y nghe được tiếng bước chân mơ hồ truyền tới, chỉ là tiếng chân giờ không đầy sức sống như ban nãy, mà lại chậm chạp mỗi mét.

La Vực ngẩng đầu, nhìn người thở hồng hộc đang tới gần, như không có việc gì cười hỏi, “Đi đâu vậy?”

Hiếu Quả mặt không nói thành lời, khó khăn bình ổn hơi thở, nuốt một ngụm nước bọt thật to, ôm bó lớn trong lòng đưa cho La Vực.

La Vực quét mắt, không nhận, hỏi, “Gì đây?”

Hiếu Quả đáp, “Táo....Hộc, mua...Được rồi, là táo.”

La Vực hỏi tiếp, “Mua táo làm gì? Nhà có rất nhiều.” Hơn nữa trong đồng đồ Hiếu Quả ôm không chỉ có táo.

“Táo lần trước.... tôi tìm mãi, không thấy, lần này mua được, bọn họ nói... Có thể trả... sau. Còn có....”

Hiếu Quả lải nhải liên miên, cầm một bó rau màu xanh ra. La Vực nhìn, vậy mà lại là một bó rau cần thật to.

“Di bán táo nói, cái này... Tốt cho sức khỏe....Bán luôn cho tôi, lời!” Hiếu Quả nói xong xếp gọn rau quả lại, ôm đưa tới trước mặt La Vực.

“Cho anh, ăn, tốt cho sức khỏe.” Hiếu Quả nhấn mạnh lần nữa, đây là lời La Vực nói với cậu mỗi bữa ăn, cho nên cậu nhớ rất kỹ.

Phương Tử ngồi ghế trước kìm không được quay đầu nhìn khuôn mặt chân thành của Hiếu Quả. Rõ ràng mái tóc cậu vì chạy mà rối lòa xòa, cổ áo cũng lệch hẳn sang một bên, vậy mà trong khoảnh khắc, hẳn lại như nhìn thấy cậu hòa vào biển hoa ban nãy, thật giống... Một đóa hoa hướng dương bé nhỏ.

La Vực nhìn chằm chằm vào túi to sắp tràn ra ngoài kia, không biết từ khi nào, tươi cười bên môi đã biến mất không dấu vết.

16. Chương 16: Chết Không Được, Cho Nên Sống Sốt

Khuôn mặt La Vực thoáng cứng nhắc, song rất nhanh y đã nở nụ cười, chỉ là nụ cười này vô cùng lạnh nhạt, treo hờ trên môi đậm vẻ khinh thường, như thể chỉ cần nói chuyện là ý cười ấy sẽ lập tức rơi xuống.

La Vực nhận hết đồng lộn xộn kia, nhưng y không nhìn Hiếu Quả nữa mà bước xuống xe đi thẳng vào biệt thự, thuận tiện bỏ lại một câu cho Phương Tử, “Tôi hơi mệt, tối bữa tối không cần gọi tôi.”

Phương Tử nhú mày nhìn theo bóng La Vực, quay đầu nhìn Hiếu Quả ngây thơ, thở dài, “Vào đi thôi.”

Hiếu Quả đi theo sau Phương Tỉ, đầu vẫn không quên những lời dì bán rau quả nói với cậu, sợ Phương Tỉ không biết, Hiếu Quả vội vàng bổ sung, “Rau xanh, nhiều dinh dưỡng, rửa cẩn thận, không nên xào, nếu xào...”

“Ừ, dì Chu sẽ biết nấu thế nào.” Phương Tỉ trả lời, lại nhìn cái trán đầy mồ hôi của Hiếu Quả, hần lẩm miệng dạn dò, “Đi lau mặt đi, đừng để bị cảm tiếp, lát nữa ăn cơm.”

“Ừm...” Hiếu Quả vừa nghe, quả nhiên cao hứng chạy lên lầu, “Ăn cơm!”

Dù La Vực không ăn, bữa cơm vẫn phong phú đa dạng như y yêu cầu. Dì Chu có bưng một khay lên lầu, nhưng La Vực không mở cửa.

Phương Tỉ hỏi, dì Chu trả lời, “Không biết có ngủ không, tôi nghe thấy trong phòng cậu ấy có tiếng TV.”

Phương Tỉ gật đầu, “Bỏ đi, tới giờ uống thuốc lại mang lên lầu nữa.”

....

Giờ phút này La Vực đang tựa vào giường, hai mắt nhắm hờ. TV và máy tính đều đang bật, ánh huỳnh quang cách đó không xa lóe lên khuôn mặt tuần tú lại âm u của y.

Màn hình máy tính hiện lên kết quả bản xét nghiệm máu mà y đã gửi Hàng Nham lần trước, theo ý của Dr. Moore thì cậu không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ hơi thiếu dinh dưỡng, đề nghị bổ sung thêm vitamin và protein, bởi vì đây đang là giai đoạn phát triển của cậu.

Hàng Nham vẫn tò mò truy hỏi thân phận của chủ nhân bản xét nghiệm. Bản xét nghiệm La Vực gửi cho hẳn đã xóa hết thông tin bệnh nhân, chỉ để lại mỗi tuổi, làm cho Hàng Nham cực kỳ bất ngờ, song dù có tỏ ra hứng thú thế nào, hẳn vẫn không thể moi từ miệng La Vực một chút thông tin có giá trị.

Bỗng một tiếng báo động ‘títttt’ vang lên từ tivi, tiếng kêu lúc cao lúc thấp, cực độ thống khổ. La Vực chậm rãi mở mắt, nhìn hình ảnh trên màn hình. Khung cảnh vẫn ở phòng bệnh kia, vẫn là đứa bé kia, chỉ là lần này nó không còn im lặng nằm đó nữa mà ôm bụng lăn lộn, hiển nhiên đang bị đau đớn tra tấn cực độ.

Y tá mau chóng chạy tới, không lâu sau, bác sĩ cũng đến.

Trải qua một đợt kiểm tra, bác sĩ nói với y tá, “... Hiện tại cậu bé đã xuất hiện dấu hiệu viêm tụy cấp tính, trước mắt phải cân nhắc tình huống cơ thể cậu bé nên chúng ta không thể tiến hành phẫu thuật, phải cố hết sức duy trì điều trị, chỉ sợ sau này còn có biến chứng khác, vì vậy mười hai giờ tiếp theo phải để tâm chặt chẽ...”

Y tá liên tục gạt đầu.

Bác sĩ lại nói, “Lấy tiếp 200cc máu của bé đi.”

Một y tá đang định lấy, lại bị y tá kia kéo lại, cô khó xử nói, “Bác sĩ Vương, mấy ngày nay bệnh nhân đã bị rút 500cc máu rồi, ông cũng biết bệnh viện có quy định....”

Bác sĩ Vương do dự, cuối cùng vẫn nói, “Tôi sẽ gọi cho bác sĩ Lưu, cô cứ rút máu đi.”

Y tá thở dài, đành phải tiến hành.

Mấy người cầm túi máu rời đi, để lại sự yên tĩnh cho căn phòng, chỉ còn đứa bé vẫn giãy dụa trần trọc trên giường, đầu không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Cơ thể nó thực sự rất yếu, tiếng kêu đau cũng đứt quãng khó khăn, tiếng thở hổn hển run rẩy có lúc bỗng im bặt, khiến người ta kìm không được lo lắng không biết liệu nó còn sống hay không.

La Vực lẳng lặng nhìn màn hình, trong vòng gần một tiếng đồng hồ cảnh tượng cứ diễn ra như vậy, mãi tới khi đứa bé kia nặng nề mở hồ ngủ, phòng bệnh mới hoàn toàn tĩnh lặng. La Vực cầm điều khiển, ấn nút tua nhanh, chuyển thẳng đến đoạn thống khổ tiếp theo của đứa bé. Y chăm chú xem, như thể đang cẩn thận cảm nhận cảnh tượng đau đớn khổ sở tới cực độ kia.

Bất trí bất giác khung cảnh trong TV đã chuyển sáng, rốt cuộc, đứa bé cũng gian nan vượt qua mười hai giờ nguy hiểm.

Y tá bước vào đo nhiệt độ cho nó, thấy nó nằm ngủ say trên giường, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Lau mồ hôi cho cậu bé đi.” Vốn chuyện này nên để hộ lý tới làm, nhưng đáng về đứa bé khiến các cô thương tiếc, vì vậy, một trong hai y tá đề nghị.

Hai người cẩn thận đem thêm một túi chườm lạnh dưới gáy đứa bé, y tá trẻ hơn hỏi, “Nghe nói sáng hôm qua người nhà cậu bé cuối cùng cũng tới rồi à?”

Người lớn tuổi hơn bất đắc dĩ lắc đầu, “Không phải người nhà cậu bé, hình như là đồng nghiệp cùng công ty của mẹ bé, tới gửi ít tiền an ủi rồi đi luôn.”

Y tá trẻ thở dài, “Không ai chăm sóc sao được, những ngày tiếp theo còn rất dài.”

“Giờ còn mấy người có lương tâm? Ngay đến chính mình còn lo không được, nào ai rảnh hơi tha một phiền phức về? Chăm sóc cậu bé cũng không phải chuyện một hai năm.”

“Haiz, may mà bác sĩ Lưu xin cho cậu bé được ở lại đây.” Nói xong y tá trẻ nhìn về phía màn hình.

“Ôi chết.” Y tá lớn tuổi giờ mới nhớ trong phòng bệnh có cameras, không khỏi che miệng lại, “Những lời chúng ta nói vừa nãy có khi...”

“Không sao đâu, các clip được dùng trong quá trình giảng dạy sẽ được cắt ghép biên tập, chỉ để lại quá trình chữa trị, hơn nữa chúng ta cũng không nói gì xấu.” Y tá trẻ xua tay, dường như cố ý muốn đối nghịch với bất công, cô nghiêm túc nói với đứa bé nằm trên giường, “Cậu bạn nhỏ, phải gắng lên, để cho những người đó nhìn xem, về sau nhóc sẽ sống tốt thế nào.”

Người bên cạnh tức thì cắt lời cô, hai người cười nói rời khỏi phòng bệnh.

— Tít.

Đĩa phim chiếu tới đây, màn hình mau chóng hiện lên dòng chữ “Kết thúc hay đổi đĩa”, La Vực không nhúc nhích, bên tai dường như còn văng vẳng câu “Phải gắng lên, sống tốt” của cô y tá nọ.

Y nghiêng mặt đi, vô tình nhìn thấy món đồ trang trí cách đó không xa. Phòng La Vực có rất ít đồ vật, ngoại trừ các đồ gia dụng cơ bản, vật trang trí duy nhất có lẽ chính là cái giá siêu lớn này, trên giá bày đủ các loại sách báo và băng đĩa, cùng với một chậu tai tượng đuôi chồn nhìn hơi lệch tông so với tổng thể.

Loài cây tai tượng đuôi chồn dù bị tưới nước sôi vẫn không chịu chết, chỉ héo một phần nhỏ, lúc ấy Phương Tử định xử lý hết đám cây này, nhưng La Vực không cho, y chuyển cây sang chậu khác, để vào phòng của mình. Giờ mới qua vài ngày, không ngờ chúng lại sinh sôi nảy nở tươi tốt như thế, hết như một gốc cây cỏ dại không chết được lại khát vọng sống mãnh liệt.

Không chết được....

Sống sót...

La Vực kinh ngạc nhìn, không hiểu vì sao giữa đám cây cỏ kia bỗng xuất hiện khuôn mặt của một người có đôi tai chiêu họa, yếu ớt, rồi lại rất đỗi ngoan cường.

Thú vị.

Thực sự rất thú vị.

La Vực khôi phục nụ cười, chỉ chớp mắt, có vẻ như y đã có ý tưởng mới. Y tắt tivi, rút điện thoại gọi cho Tiểu Tĩnh Dương.

“Tiểu Tiểu.” La Vực gọi hắn, thực ra đối phương chỉ kém y ba tuổi, thế mà La Vực lại cứ thích dùng giọng điệu của người già với hắn, “Tiểu Tiểu à, sửa lại hợp đồng lần trước đi.”

Đã ký kết rồi, biết sửa thế nào?

Vậy nhưng Tiểu Tinh Dương không có bất cứ ý kiến gì, hắn hỏi, “Được, ngài muốn thay đổi chỗ nào?”

La Vực chơi đùa điều khiển, “Ừm... Tôi muốn quyên góp cho “Quỹ Hy vọng” thêm một triệu nữa, bọn họ có thể để đài truyền hình tới phỏng vấn tập đoàn Kinh Lăng chúng ta, tới lúc đó cậu ra mặt là được. Nhưng mà... Tôi có một yêu cầu.”

“Vâng, ngài nói đi.” Tiểu Tinh Dương bình tĩnh đáp.

La Vực ngáp một cái, “Tôi muốn bàn một chuyện với người phụ trách của trạm “Gia đình thiên sứ”...”

Sáng sớm hôm sau, Phương Tử lái xe ra khỏi vườn sinh thái vào nội thành, trên đường đi hắn đón hai người. Hai người này dáng vẻ lưu manh, vừa nhìn đã thấy không phải người đứng đắn, song họ lại rất khách khí với Phương Tử, miệng liên tục kính trọng gọi “Thầy Phương”.

Hai mươi phút sau, xe của Phương Tử dừng trước một nhà ký túc xá cũ kĩ, lúc này mặt trời mới xuất hiện, hứa hẹn mở đầu một ngày tươi đẹp. Phương Tử dắt người lên tầng bốn, gõ cửa một phòng.

Đợi một lát, cửa bị mở ra, người đàn ông kinh ngạc nhìn đám người đầy khí thế trước cửa.

Phương Tử không đợi hắn mở miệng đã nói, “Chúng tôi tới lấy hành lý của Nguyễn Hiểu Quả, xin nhờ một chút.” Nói xong, hắn trực tiếp nghiêng người bước vào phòng.

Bên này Phương Tử đã vào phòng, bên kia La Vực mới ngồi trên bàn ăn hỏi Hiểu Quả.

“Cậu sống ở đây có vui không?”

Miệng Hiểu Quả bị nhét đầy đồ ăn, không cần suy nghĩ nhiều, cậu đã đưa ra đáp án khẳng định.

La Vực hỏi tiếp, “Vậy ở đây vui hơn, hay là ở ký túc xá vui hơn?”

Vấn đề này thì Hiểu Quả cần tự hỏi một chút.

Lúc Hứa Long chưa chuyển tới, phòng ký túc xá chỉ có cậu và chú Mao Mao sống với nhau, đương nhiên rất vui, sau này Hứa Long tới, tuy cậu ta tính tình không tốt, nhưng có chú Mao Mao ở cùng, cho nên Hiểu Quả vẫn rất vui vẻ. Chỉ là tiếp sau nữa chú Mao Mao đi mất, Hứa Long còn trộm tiền của cậu, Hiểu Quả không có bạn ở đó nữa, trái lại, ở đây có La Vực, có bạn của cậu!

Thế là, Hiểu Quả ngậm đồ ăn lúng búng nói, “Ồ đây vui!”

La Vực cong mắt, ôn nhu hỏi, “Vậy về sau cậu ở đây luôn được không?”

Hả?!

Câu hỏi bất ngờ này làm hoạt động nhai đồ ăn của Hiểu Quả dừng lại, không khỏi lâm vào trạng thái đơ máy.

17. Chương 17: Mãi Mãi Sống Bên Nhau

Lúc Phương Tử bước vào, trong phòng vẫn còn kéo rèm, lần trước đưa Hiểu Quả về hắc không lên lầu, giờ men theo ánh sáng u ám từ bên ngoài truyền tới, Phương Tử không khỏi kinh ngạc nhìn căn phòng nhỏ hẹp bừa bộn trước mắt.

Hai người đi sau Phương Tử không tinh tế được như vậy, một tên không cẩn thận đá phải cái thùng inox dưới đất, vang lên tiếng leng xeng vang dội, lập tức đánh thức người đang ngủ say sưa trên giường.

Hứa Long mở đôi mắt nhấp nhem, hung hăng nhìn về phía tên khách không mời mà tới phá giấc ngủ của hắc, tới lúc thấy người kia cao to cường tráng, rõ ràng là không dễ chọc, Hứa Long lập tức thu lại ngọn lửa giận vừa nhen nhóm trong đầu.

“A Quang, A Bình.” Phương Tử gọi hai người sau mình, chỉ vào giường Hiểu Quả nói, “Không cần dọn mấy thứ linh tinh, hai người tùy tiện dọn quần áo vào đi.”

“Vâng!”

Người trẻ hơn tên A Bình vô cùng tích cực, tay chân chăm chỉ thu dọn, A Quang lại thành thoi hơn, hắc thông thả đi đến góc, xem xét mấy cái thùng chất đống, đập mạnh một cái, không chỉ đánh tung một lớp bụi đen xám bám trên thùng, mà còn làm giường Hứa Long rung lên.

A Quang nhìn Hứa Long bị dọa, nhe răng cười với hắc, “Ngủ ngon quá nhỉ, lười không buồn chuyển phòng, tôi còn tưởng cậu chết rồi chứ.”

Sau gáy hắc có một vết sẹo dài hơn mười cm, một đường từ tai kéo tới bả vai, vừa nhìn đã biết không phải

vết thương vô tình đơn giản, càng tô đậm sự dữ tợn trên khuôn mặt hắn.

Hứa Long tái mặt, không dám ngủ tiếp, cẩn thận xốc chăn nhảy xuống giường, không đánh răng rửa mặt, tùy tiện chỉnh quần áo liền trốn ra ngoài.

Phương Tử liếc cửa, nói với A Bình, “Cứ tạm để mấy món này ở đây, xe đỗ sát ký túc xá, tôi sợ chặn đường người khác xuống lầu, cậu xuống lái xe qua chỗ khác đi.”

“Vâng, thầy Phương.”

A Bình cầm chìa khóa nhanh nhẹn rời đi, Phương Tử tự tay dọn quần áo Hiểu Quả.

A Quang còn đứng tại chỗ đánh giá, đưa ra kết luận, “Khu nhà cũ, cửa sổ chỉ có then cài cửa, ai cũng vào lấy trộm tiền được.”

Phương Tử gật đầu, hỏi, “Cậu nghĩ kẻ trộm từ đâu tới?”

A Quang cười, “Kẻ trộm có thể đến từ mọi nơi, nhưng người ngoài vào cần tốn chút công phu, đâu tiện bằng ở chung.” Nói xong hắn trực tiếp đi đến giường Hứa Long, ba hai cái hất tung cái giường bừa như ổ chó kia lên.

Từ lúc bọn họ vào nhà tới giờ, người đàn ông què mở cửa vẫn kéo đứa bé nhà mình yên lặng đứng một góc, không nói một lời, cứ như không buồn để tâm tới bọn họ, song khi thấy hành động bạo lực bất thành lành của A Quang, người đàn ông kia bắt đầu không yên.

Nguyễn Hiểu Quả chuyển đi, mấy người này dọn đồ xong cũng có thể vỗ mông bỏ đi, nhưng hắn và con hắn còn phải tiếp tục ở cùng Hứa Long, Hứa Long tuổi nhỏ, song tính tình lại cực kì kinh khủng, cậu ta không có khả năng nổi điên trước mặt hai người này, cuối cùng người chịu tội chẳng phải là hắn sao.

Vì vậy, sau khi cân nhắc từ ngữ, hắn xấu hổ nói, “Mấy, mấy người... Tím cẩn thận, đừng làm lộn xộn đồ đạc.”

Hắn vừa nói xong, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng động mạnh, ngay sau đó là tiếng người kêu to liên hồi. Giọng nói kia không phải của ai khác, chính là A Bình mới xuống, thế nhưng Phương Tử và A Quang lại làm như không nghe thấy gì.

Người đàn ông sốt ruột, hắn khẽ cắn môi, trầm giọng năn nỉ, “Chuyện này không liên quan tới chúng tôi, chúng tôi không muốn chọc phải rắc rối.”

Phương Tử mau chóng thu dọn đồ vào hai chiếc túi, hắn xách một túi đi thẳng xuống lầu, không buồn liếc mắt nhìn người đàn ông dù chỉ một cái.

A Quang ngừng động tay động chân, xách túi lên, khi đi qua hai cha con kia, hắn cười nhạo.

“Ồ chung dưới một mái hiên, đánh cái rắm cũng trúng đối phương, muốn khoan tay đứng nhìn à? Trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, chú già thấy có đúng không?”

A Quang vừa nói vừa giơ chân lên, đập thẳng vào cái ghế gỗ đang đặt ly nước bên cạnh giường Hứa Long, thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan, A Quang cười ha hả bước ra ngoài.

Dưới lầu, A Bình đau khổ đón hai người bọn họ, vừa thấy Phương Tử, hắn đã chỉ một góc cáo trạng, “Thầy Phương, cậu ta đâm vào xe chúng ta!”

Người kia chính là Hứa Long đã xuống lầu từ lâu, cậu ta như bị lời này kích thích, ấp úng nửa buổi mới giật mình gào to, “Rõ, rõ ràng là anh... Anh bảo tôi giúp anh đánh xe!”

A Bình còn oan uổng hơn, “Lúc đầu tôi đúng là nhờ cậu giúp đánh xe, kết quả cậu chỉ kiêu gì suýt nữa làm tôi lái lọt xuống mương, xong tôi đành chuyển qua chỉ, nào ngờ cậu lái kém như thế.”

Hứa Long lửa giận ngập đầu, “Mẹ mày...Ác nhân cáo trạng trước!”

“Ồ, còn biết nói thành ngữ cơ đấy.” A Quang cười cảm thán.

Phương Tử đi lên đầu xe xem tình hình, xe bị đụng không nghiêm trọng lắm, chỉ bị lõm vào khoảng chừng cái bát mà thôi, hắn suy nghĩ một lát rồi nói với Hứa Long, “Không thể trách mình cậu, A Bình cũng có lỗi, xe mới còn chưa đăng ký bảo hiểm, cậu đền ba phần đi, A Bình đền bảy phần.”

“Sao —”

Hứa Long đang định gào lên, A Bình đã cướp lời gào to hơn hắn.

“Là thằng nhãi này tự mình sấn lên đòi giúp, lúc trước nó muốn sờ vào xe của chúng ta mà em không cho, đuổi đi không chịu đi, giờ gây ra chuyện còn liên lụy đến em, sao lại xui xẻo thế không biết.”

Phương Tử không để ý hắn, lên xe cùng A Quang, có lẽ muốn phạt A Bình, cho nên không chờ hắn, lái xe đi thẳng.

A Bình hùng hùng hổ hổ một lát, nhìn Hứa Long đứng bên cạnh còn mờ mịt đầy đầu, “Đừng đơ ra đấy nữa, tính xem phải đền bao nhiêu tiền đi.”

Dưới sự ngây ngốc của Hứa Long, A Bình tính toán, “Xe này mày nhìn cũng biết là đồ tốt, lúc trước chưa thấy bao giờ đúng không, tao nói cho mày biết, xe này được vận chuyển hàng không từ nửa kia bán cầu,

không sửa trong nước được, phải chuyển về xưởng sửa, tao sẽ không nói cụ thể với mày, vì mày có nghe cũng chẳng hiểu được, tính cẩn thận ra phải độ nửa triệu, được rồi, tao bảy phần, ba trăm năm mươi vạn, mày chỉ cần đưa một trăm năm mươi vạn, đúng là lời cho thằng nhãi mày!” Nói xong còn bất bình đấm Hứa Long một quyền.

Hứa Long đau đớn ôm ngực, không hề cảm thấy mình được lời chửi nào, mặt cắt không còn giọt máu nhìn khoảng không.

“Tôi, tôi không có tiền...” Rốt cuộc cậu ta cũng chỉ là một thiếu niên chưa trải đời mà thôi.

A Bình vỗ vai Hứa Long, “Vây hả, không sao, vào ăn cơm tù là được, nhiều nhất chỉ mười năm thôi, dù sao mày trốn không được, tra nháy một cái là biết thông tin của mày rồi, bị bắt về còn bị phạt nặng hơn.”

Hứa Long gần như té xỉu.

A Bình thấy đối phương bị dọa thật, có lẽ là thương hại cậu ta, móc ra một tấm danh thiếp.

“Haiz, quên đi, ngàn vạn lần đừng nói cho sếp tao biết là tao nói cho mày đấy, này, công ty này đáng tin, mày cần tiền gấp có thể đến tìm bọn họ, bình thường bên đó không cho người lạ vay đâu, ai bảo mày cũng xui xẻo giống tao chứ. Quên đi quên đi, nhớ kỹ đấy, đừng nói ra ngoài.”

A Bình nhắc nhở vài lần rồi mới rời đi, bỏ lại Hứa Long vẻ mặt như chết cha chết mẹ, không hiểu vì có gì bỗng gánh món nợ trăm vạn trên lưng.

Lúc Phương Tử quay về biệt thự, La Vực và Hiểu Quả còn chưa dùng cơm trưa, đang ngồi trên sofa đọc tạp chí. La Vực chỉ vào ảnh giường, bàn học, giá sách để Hiểu Quả chọn cái mình thích. Hiểu Quả chưa được thấy mấy thứ này bao giờ, hai mắt mở to, nhìn hoa cả mắt mà vẫn không biết chọn cái nào.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, La Vực quay đầu nhìn Phương Tử bước vào, hần thả hành lý xuống nói, “Đồ dùng đã được chuyển đến.”

La Vực nói với Hiểu Quả, “Thiếu cái gì thì mua cái mới là được.”

Nụ cười ôn nhu của La Vực không lập tức cuốn hút Hiểu Quả, cậu chỉ nhìn chằm chằm cái thùng cũ nát đã dùng suốt bao năm của mình, không nói một lời. Cái ký túc xá kia, có lẽ đã đổi bạn cùng phòng mấy lần, chỗ vừa nhỏ vừa cũ nát, đường đi hẻo lánh xa xôi, tối còn bị muỗi đốt đầy người, nhưng đối với Hiểu Quả, đó vẫn là nhà của cậu, giờ phút này, bỗng chốc như thể cậu đã không còn nhà nữa.

La Vực lại gần hỏi, “Sao vậy? Không phải mới vừa nói rồi sao? Cậu không muốn sống với tôi à?”

Hiếu Quả nâng mắt, kinh ngạc nhìn La Vực. Ánh mắt La Vực nhìn cậu vẫn rất dịu dàng, trong dịu dàng còn thoáng hoặc ý cười khiến lòng người an tâm, làm cho Hiếu Quả luôn cảm thấy ấm áp.

“Sống... cùng nhau?” Cậu khẽ lặp lại.

La Vực gật đầu, “Đúng vậy, tôi muốn sống cùng Hiếu Quả cậu, mãi mãi bên nhau, được không?”

Mãi mãi bên nhau?

Sẽ không chuyển đi như chú Mao Mao sao?

Hiếu Quả trầm hồi trong lòng.

Thấy cậu nhíu mày trầm tư, Phương Tử bên cạnh bỗng lấy gì đó trong túi ra.

Hiếu Quả cúi đầu nhìn, đó là một xấp tiền rất dày!

Phương Tử nói, “Tôi bảo Hứa Long trả tiền lại cho cậu, cậu xem đã đủ chưa? Bây giờ phải cất thật cẩn thận, đừng để làm mất nữa nhé.”

“A...” Hiếu Quả mở to mắt, cẩn thận nhận xấp tiền giấy hồng nhạt kia, ôm vào ngực, “Tiền của tôi...”

“Vậy thì, giờ đã đồng ý chưa?” La Vực chớp mắt hỏi.

Hiếu Quả nhìn thầy Phương, lại nhìn La Vực, cuối cùng nhìn nhìn xấp tiền trong tay, vui vẻ gật đầu.

Sống bên nhau!

Mãi mãi bên nhau!

18. Chương 18: Cậu Còn Nhớ Không?

Hiếu Quả vừa gật đầu đồng ý sống ở biệt thự, đồ dùng gia dụng mà La Vực đặt đã được chuyển tới. Dì Chu sắp xếp phòng cho khách ngay cạnh phòng của La Vực, không gian phòng không nhỏ, nhưng sau khi đặt giường, sofa, bàn học, tủ quần áo cùng vô số thứ đồ lặt vặt khác, căn phòng bỗng chốc bị lấp đầy.

Hiếu Quả không hiểu mấy thứ này, vậy nên tất cả những đồ dùng từ kiểu dáng đến màu sắc đều là do La Vực chọn, ngay cả bức rèm màu xanh da trời kia cũng do La Vực cẩn thận lật từng trang tạp chí để chọn ra, sắc màu sáng ngời tươi mát khác hẳn phong cách đơn điệu nhàm chán của phòng y, càng không giống với cách bài trí của cả căn biệt thự, song lại khiến y rất hài lòng.

La Vực đứng sau cậu, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, mỉm cười hỏi, “Đây là phòng của cậu, thích không?”

Lớn như vậy, sáng như vậy, đẹp hơn nơi ở trước kia của Hiếu Quả cả trăm ngàn lần. Hiếu Quả ngơ ngác gật đầu.

Hiếu Quả rất vui vì có nhà mới, nhưng nếu có thể đi làm lại, Hiếu Quả sẽ càng vui hơn. Cậu thấy mình đã khỏe rồi, mà sự thực cũng đúng là thế, nhưng mấy lần cậu mở miệng đề nghị đều bị La Vực gạt đi.

Nhìn vậy chứ Hiếu Quả không dễ lừa thế đâu, chuyện gì cậu đã một lòng muốn làm thì nói mấy câu ba xạo không thể khiến cậu quên đi được. Cậu muốn về vườn trái cây, La Vực bảo cậu ăn cơm, Hiếu Quả ngoan ngoãn ăn xong cơm, sau đó nói muốn về vườn trái cây; La Vực bảo cậu ngủ trưa, Hiếu Quả đi ngủ, ngủ dậy xong liền nói muốn về vườn trái cây. Cậu không cãi cò, chỉ nghe lời làm hết những việc La Vực muốn cậu làm, sau đó nhẹ nhàng mà dứt quãng đưa ra yêu cầu mình muốn, về mặt chân thành không nói nên lời. Cậu cứ kiên trì dả động đối phương như thế, cuối cùng, La Vực cũng đồng ý.

Yêu cầu của La Vực là một ngày ba bữa cơm cậu đều phải ăn ở biệt thự, tan làm về nhà, không được chạy đi linh tinh, cả khi nghỉ trưa cũng vậy. Y đưa cho cậu một chiếc điện thoại di động, đây là loại điện thoại đặc biệt, bàn phím rất to, cách nhấn tin gọi điện vừa nhìn đã biết, điện thoại còn móc một sợi dây nho nhỏ manh manh để Hiếu Quả đeo trước ngực. La Vực tự tay dạy Hiếu Quả cách dùng, dặn cậu nếu tăng ca thì phải báo cho mình đầu tiên. Thấy Hiếu Quả nhớ kỹ từng điều, y mới thả cậu về vườn trái cây.

Chuyện Hiếu Quả ngã sấp trên đường bị người đưa đi được Tiểu Lương kể lại cực kì đáng sợ, cho nên dạo này các thím trong vườn trái cây lo lắng, hôm nay thấy Hiếu Quả quay về, họ tức khắc kéo cậu lại hỏi thật kỹ.

Hiếu Quả không biết nói dối, hơn nữa chị Triệu tổ trưởng vốn luôn để tâm tới cậu, mỗi ngày đi làm chỉ cần có cơ hội sẽ kéo Hiếu Quả đi cùng, giờ Hiếu Quả chuyển vào khu biệt thự, sớm muộn gì cũng bị phát hiện. La Vực biết vậy, thế nên không hề có ý ngăn cản cậu.

Vậy là Hiếu Quả kể lại mọi chuyện cho các thím, các thím nghe lời kể chẳng ra sao của Hiếu Quả thì vừa mù mờ vừa nửa tin nửa ngờ. Không lâu sau, quản lý Vương nhận được đủ loại báo cáo phản hồi của các thím, các thím sợ Hiếu Quả bị lừa, cho nên mới báo để lãnh đạo để tâm tới cậu hơn.

Các thím không biết, Hiếu Quả lại càng không biết, đồ dùng gia dụng La Vực mua thông qua vườn sinh thái, vì vậy ngay từ đầu quản lý Dư đã biết phong thanh chuyện này. Anh không hỏi nhiều, cũng không biết anh nói với quản lý Vương, quản lý khu vực trái cây thế nào mà quản lý Vương lại trả lời với các thím là, thực ra Hiếu Quả đang ở khu nhà do vườn cung cấp, không có vấn đề gì, không gặp nguy hiểm, cũng không tiếp xúc với người xấu, mọi người không cần lo lắng.

Mặc dù còn nghi hoặc, song chị Triệu nghĩ mấy kẻ có tiền ở biệt thự lừa Hiếu Quả làm chi, chắc bọn họ thực sự thấy cậu đáng mến nên mới giúp đỡ cậu, có lẽ trên đời vẫn còn người tốt, haiz, chị cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Vì thế, cuộc sống của Hiếu Quả liền được quyết định vui sướng dễ dàng như vậy.

Mà dường như chuyện này với Hiếu Quả cũng không có gì xấu, giờ cậu không cần vội vàng chạy ra trạm xe buýt từ sớm, mỗi ngày về đều có thể ăn bữa cơm nóng hổi ngon lành, buổi tối ngủ trên chiếc giường vừa lớn vừa mềm, chăn thơm lừng, còn không bị muỗi đốt nữa. Bạn tốt La Vực thường ngồi xem tivi cùng cậu, bọn họ có thể thảo luận nội dung phim, tốt biết bao.

Những ngày tươi đẹp ấm áp ấy khiến nụ cười trên môi Hiếu Quả như được phủ thêm ánh mặt trời, khuôn mặt hồng hào, càng thêm khỏe mạnh đầy sức sống.

Làm xong công việc của buổi sáng ngày hôm nay, Hiếu Quả ra khỏi vườn trái cây, đang định quay về biệt thự ăn cơm rửa, nào ngờ cậu lại gặp phải chuyện đã xảy ra trước đợt hội hoa Trung Thu. Cậu lại bị Mã Lỗi chặn đường.

Mã Lỗi chỉ vô tình gặp Hiếu Quả chứ không cố tình chờ cậu. Cơ mà dù đợt này không phải làm nhiều việc, hắn vẫn muốn gọi cậu lại để Hiếu Quả làm giúp mình, không ngờ lại bị cự tuyệt?!

Hiếu Quả nói phải về ăn cơm, cậu đã hẹn với La Vực rồi.

Mã Lỗi mất hứng, hắn tự nhận mình là người được Hiếu Quả coi trọng nhất vườn, một thằng ngốc như cậu ta, coi xem có ai muốn kết bạn với cậu ta không, hắn đã không chê thì thôi, vậy mà cậu ta còn dám tỏ thái độ với hắn? Thế là Mã Lỗi áp dụng chiến thuật cà rốt và cây gậy (Vừa đấm vừa xoa) như thường lệ, dễ dàng phá bỏ phòng bị của Hiếu Quả.

Tuy nhiên sự dạy bảo ân cần của La Vực cũng có ảnh hưởng với Hiếu Quả, ít nhất lần này cậu đã nhớ phải gọi điện báo cho đối phương một câu.

“Tôi giúp... Béo Bự.” Hiếu Quả nói.

La Vực bên kia đồng ý, Hiếu Quả liền cúp máy rồi chuyên tâm làm cỏ giúp Béo Bự, song chưa tới mười phút, một chiếc xe điện cách đó không xa dần tới gần, đỗ bên cạnh đám công nhân bảo dưỡng đang bận bịu làm việc.

Mã Lỗi chưa bao giờ tập trung làm việc, vì vậy gã là người đầu tiên phát hiện ra người đàn ông ngồi trong xe, y nhìn về phía bọn họ, sau đó gọi tên Hiếu Quả.

Giờ đang giữa trưa, ánh mặt trời nóng như lửa đỏ, nửa người trên của La Vực đắm chìm trong thứ ánh sáng chói chang ấy, y gọi không lớn, chỉ cúi đầu nặng nề kêu một tiếng, lại như bay theo gió truyền đến tai

Hiếu Quả.

Hiếu Quả vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy La Vực, cậu không bận tâm tới cỏ bám đầy hai tay, đứng bật dậy, bước qua rào chắn rồi chạy tới chỗ xe điện, vừa chạy vừa hô to, chẳng khác nào nhìn thấy người thân.

“La Vực...La Vực...”

La Vực nhìn cậu lúc bước ra cửa còn sạch sẽ tinh tươm, giờ lại lấm lem bùn đất. Y cười vỗ vỗ bảo Hiếu Quả ngồi xuống, chậm rãi rút khăn tay trong túi ra cho cậu lau tay.

“Sao vậy? Không phải đã tới giờ cơm trưa rồi sao?” La Vực nhẹ nhàng hỏi.

“Phải dọn...sạch cỏ.” Hiếu Quả nói, chỉ chỉ người đứng đằng kia, “Giúp, Béo Bự.”

La Vực đưa mắt nhìn theo, cúi đầu cười một tiếng, “Nghiêm túc nhỉ, còn từ vườn trái cây chạy tới giúp người ta.”

Lúc nói y không để lộ bất cứ cảm xúc gì, vậy nhưng không hiểu sao lại khiến Mã Lỗi đứng đó không xa nghe mà căng da đầu, La Vực chỉ vừa liếc một cái, gã đã căng thẳng không lý do.

“Cái kia... Hiếu Quả thân với tôi...” Mã Lỗi cũng không biết vì sao mình phải giải thích nữa.

Mới nói tới đây gã đã bị La Vực cắt lời.

“89036.”

La Vực liếc dãy số trước ngực gã, đọc lên, kẻ đó vút chiếc khăn tay lấm bẩn vào thùng rác, quay qua hỏi Hiếu Quả.

“Vậy đã làm xong việc rồi phải không.”

Nhìn cũng biết mới chỉ nhỏ được chưa tới một phần ba số cỏ, nhưng đối phương lại dùng câu khẳng định, Mã Lỗi nghe được, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn xe điện chậm rãi khởi động, đưa hai người rời đi.

Mã Lỗi nhìn mã số nhân viên trước ngực của mình, cổ họng nặng nề nuốt một ngụm...

Trên đường, La Vực hỏi Hiếu Quả, “Tới đây làm việc rồi cậu quen Béo Bự sao?”

Hiếu Quả lắc đầu, “Béo Bự nói, bọn tôi là... Bạn học.”

La Vực không ngờ cậu sẽ trả lời như vậy, “Hai người là bạn học? Học năm nào mà già vậy.”

Hiếu Quả vội vàng xua tay, “Béo Bự nói... cậu ấy không già.”

La Vực như nghe được chuyện cười, “Cậu nhớ cậu ta không? Đi học lúc nào?”

Hiếu Quả nhú mày, lắc lắc đầu, trước khi đến vườn sinh thái, Béo Bự chỉ là một người xa lạ với cậu, hẳn cứ luôn miệng nói hai người biết nhau từ trước, Hiếu Quả không nhớ gì hết, nhưng cậu vẫn tin hẳn.

La Vực nhìn cậu một lát, hỏi tiếp, “Vậy cậu còn nhớ ai?”

Hiếu Quả nghĩ nghĩ, bật thốt, “Nhớ mẹ!”

“Còn ai nữa?”

Hiếu Quả không trả lời.

La Vực nở nụ cười, nụ cười này rất kì quái, tựa như đồng tình thương cảm, lại tựa như châm chọc chế giễu, y nhìn chăm chăm Hiếu Quả, sau đó nâng tay vỗ vỗ đầu cậu.

“Thật đáng thương...” Y khẽ cảm thán.

Hiếu Quả không rõ lắm, biệt thự đã tới trước mắt, cậu bị La Vực nắm tay dắt xuống.

Phương Tử tiến lên nói với La Vực, “Ban này có một phu nhân tới tìm cậu, tôi không cho chị ta vào.”

La Vực gạt đầu, giao Hiếu Quả cho dì Chu, để dì đưa cậu đi rửa tay rồi còn ăn cơm.

“Người đâu?”

Y vừa hỏi xong, bảo vệ cổng khu biệt thự gọi điện tới.

La Vực nói, “Cho chị ta vào.” Kế đó y bảo dì Chu mang đồ ăn của Hiếu Quả lên lầu.

Không lâu sau, chuông cửa vang lên, một người phụ nữ đậm người xuất hiện.

La Vực tự mình đứng bên cửa nghênh đón vị khách này, song không mời chị vào nhà. Hai người đứng tại chỗ, như thể đang ngằm giằng co.

Lư Vi Hồng sao có thể là đối thủ của La Vực, chị mau chóng bại trận, thở hổn hển nói, “Là anh chuyển nơi ở của Hiểu Quả? Anh không có quyền này, quyền giám hộ của cậu ấy vẫn thuộc về “Gia đình Thiên sứ”!”

Là người chịu trách nhiệm cho Nguyễn Hiểu Quả, khi tới ký túc lại phát hiện đối tượng mình cần giúp đỡ đột nhiên biến mất, sao Lư Vi Hồng có thể không sốt ruột. Nếu không phải Hiểu Quả vẫn đi làm đúng giờ, cộng thêm chị có chút quen biết với quản lý Vương, có lẽ chị sẽ chẳng biết được Hiểu Quả đã bị lừa đi một cách thiếu minh bạch như vậy. Tuy Lư Vi Hồng không rõ một người có thân phận như vậy thì sẽ có mưu đồ gây rối gì với Hiểu Quả, nhưng chị đã nhìn thấy đủ thể loại rồi, không thể không đề phòng được.

La Vực lại vẫn giữ dáng vẻ vô thường vô phạt, y nửa tựa vào khung cửa, chợt nói, “Nhà chị ở xa nhỉ, có phải ở Nam bán cầu không?”

“Cái gì?” Lư Vi Hồng không rõ ý của người đàn ông trước mắt.

La Vực tiếp tục, “Hiểu Quả suýt nữa đã chèo thuyền đi tìm chị.”

Lư Vi Hồng ngăn ra, “Tôi... Nhà tôi không xa, nhưng cậu ấy không biết....”

“Cậu ấy muốn chèo thuyền đến nhà chị, trên đường đi gặp phải một tên hải tặc hung ác, bị cướp sạch tiền, suýt nữa bị lật thuyền, chôn mình dưới đáy biển, lẽ nào chị còn muốn cậu ấy bơi tới chỗ chị?”

Lư Vi Hồng có thể nghe ra được sự châm chọc của La Vực.

“Đúng là tôi chưa suy xét tới chuyện này, nhưng tôi...”

“Ngày đó tôi xem tivi, thấy bọn nhỏ ở một làng trong núi rất nghèo khổ, rất đáng thương, khiến tôi vô cùng thương cảm,” La Vực như không nghe thấy lời Lư Vi Hồng nói, tiếp tục đắm chìm vào dòng suy nghĩ của bản thân, “Nhưng sau này tôi phát hiện, thì ra “Gia đình Thiên sứ” còn nghèo hơn, đáng thương hơn nhiều, nếu không sao có thể để heo con và đồ tể ở cùng với nhau chứ.”

Tới bây giờ Lư Vi Hồng mới hiểu ý La Vực, quả thực không nên để một đứa trẻ vị thành niên phạm tội như Hứa Long ở chung với người có vấn đề về não bộ như vậy, đây tuyệt đối là sai lầm của chị.

Khuôn mặt chị đầy vẻ xấu hổ và căng thẳng, “Tôi biết điều kiện ở đó không tốt, nhưng tôi không có cách nào khác, gần đây phòng ở có hơi khan hiếm...”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, tôi sẽ không báo sự thất trách của chị cho lãnh đạo đâu, chỉ cần chị đừng dong dài như thế nữa, không tôi rất đau đầu.” La Vực đỡ trán, còn bận tâm trấn an đối phương, “Tôi chỉ

muốn bày tỏ lòng cảm thương của mình mà thôi, tôi thực sự cảm thấy mấy người cần trợ giúp, cho nên tôi quyền góp tiền cho mấy người, chị yên tâm, về sau mấy người sẽ không phải khổ như vậy nữa. Chỉ là trao đổi mà thôi...”

Y nhận lấy tờ văn kiện trong tay Phương Tử, mở trước mặt Lưu Vi Hồng.

“Vừa nãy chị nói tôi không có quyền, nhưng hiện tại... Quyền giám hộ Nguyễn Hiểu Quả, thuộc về tôi.”

19. Chương 19: Thậm Chí Còn Nhặt Một Thằng Ngốc Về Nuôi Chơi

La Vực rất tin tưởng vào năng suất làm việc của Tiểu Tinh Dương, mấy ngày nay tin tức “Tập đoàn Kinh Lăng quyền góp 3 triệu cho ‘Gia đình Thiên sứ’” lan tràn trên các trang báo và đài truyền hình trọng điểm, tin tức lời ít ý nhiều, không suốt suốt không thừa thãi, không chỉ thể hiện thái độ tích cực giúp đỡ người nghèo khó của tập đoàn Kinh Lăng, mà còn thông báo việc tập đoàn chuẩn bị thành lập quỹ nhân ái của riêng mình, đóng góp cho sự nghiệp từ thiện và bảo vệ môi trường, thuận tiện giới thiệu dự án làng du lịch sinh thái sắp mở cửa của tập đoàn, qua đó đã nhận được khen ngợi của lãnh đạo cấp cao.

Tiểu Tinh Dương chỉ lộ mặt vài lần, hơn nữa đều là do phóng viên chờ trong bãi đậu xe kéo hẳn phông vắn, nhưng sự bận rộn vội vàng của hắn không khiến người ta cảm thấy tập đoàn Kinh Lăng chỉ qua quýt có lệ, trái lại càng có vẻ khiêm tốn, không khoe khoang rêu rao việc từ thiện, dễ dàng gây thiện cảm, khiến cổ phiếu tập đoàn tăng vùn vụt.

Lúc này, La Bảo Diệp đang ngồi trước bàn ăn trong nhà chính nhà họ La, vừa xem tin tức trên tivi vừa lặng lẽ đánh giá vẻ mặt của La Thái Dung đối diện.

Sắc mặt chú hai xem như bình tĩnh, mỗi tội tay cầm bánh mì có hơi dùng sức mà thôi.

“La Vực vẫn luôn quyết định nhanh chuẩn như vậy, thật khiến người ta theo không kịp.” La Bảo Diệp từ tốn nhấp một ngụm cà phê.

“Đúng vậy, chúng ta cũng muốn theo lắm, chỉ tiếc không ai biết câu nào của nó là thực câu nào là giả.” Lưu Tuyết Thúy giọng điệu không vui, “Bị bệnh còn bận tâm đủ thứ như thế, trách sao mãi không khỏi.”

La Bảo Diệp làm như không nghe thấy lời không hay của thím hai, “Cháu đã nghe cậu ta nói muốn làm từ thiện, chỉ là...”

“Cháu nghe nó nói? Khi nào?” La Thái Dung ném dao ăn qua một bên, không thiết ăn uống, “Nó còn nói gì? Rồi cuộc nó muốn làm gì?”

La Bảo Diệp lắc đầu, “Ngay đến chú hai còn không biết thì sao cháu biết được. Cậu ta bị bệnh một trận,

không khéo thay đổi rồi.”

“Ha.” Lưu Tuyết Thúy trộm cười nhạo, “Nghĩ đến là đơn giản.”

La Bảo Diệp bị châm chọc cũng chỉ tiếp tục uống cà phê, không hề có ý tranh cãi với bà ta, La Thái Dung đột nhiên hỏi, “Lúc trước gặp nó...Cháu thấy có ai ở bên cạnh nó không?”

La Bảo Diệp không hiểu, “Thầy Phương chứ ai, dì Chu và tài xế đều ở đó, không thì còn có ai?”

La Thái Dung không đáp.

La Bảo Diệp truy vấn, “Chú hai, chú có ý gì?”

La Thái Dung vẫn yên lặng, Lưu Thúy Tuyết lại không nhận được.

“Thân thể thành ra vậy mà nó vẫn không chịu yên, trước kia nó làm đủ chuyện hoang đường không ai quản, không ngờ lần này còn đi tìm một thằng ngốc về nuôi chơi, tin này bị truyền ra ngoài thì biết để mặt mũi vào đâu...”

“Hừ, bà lại lắm miệng.” La Thái Dung không nghe nổi nữa, cắt ngang bà vợ nhiều lời của mình.

Lưu Tuyết Thúy giờ mới nhận ra mình lỡ lời, đây là nhà chính nhà họ La, nhiều người giúp việc như vậy, ngộ nhờ không cẩn thận truyền vào tai La Vực... Bà ta lập tức ngậm miệng.

“Việc quyên góp tiền không lẽ là vì lý do này? Lần trước cháu quả thực không nhận ra. Chú thím sao lại biết chuyện?” La Bảo Diệp làm bộ kinh ngạc, nhìn sắc mặt hai người, cô ta lại hỏi, “Lẽ nào lần trước tới hai người gặp được ai?”

La Thái Dung không khỏi nghĩ đến đứa bé trai ngu ngốc lần trước, La Vực làm lớn như vậy, tin tức cũng phong thanh truyền vào tai bọn họ. Bọn họ đoán được ít nhiều chuyện La Vực đưa một người vào biệt thự của mình, hiện tại xem ra, nhiều khả năng chính là đứa bé kia.

Nếu La Vực muốn chơi, từ trước tới giờ bọn họ chưa từng được phép xen vào, hơn nữa với tính tình của y thì không bao lâu sẽ chán ngấy, chỉ sợ đây lại là điềm báo của chuyện rách nát gì đó, đến lúc đó có khi bị La Vực giết chết mà không biết.

La Thái Dung hừ một tiếng, “Nếu muốn biết thì cháu tới hỏi quản lý Tiều.”

La Bảo Diệp không nói gì.

Nhất thời, trên bàn cơm chỉ còn sự tĩnh lặng quở dãi. Song chỉ giây lát sau, La Thái Dung tự hỏi một phen, đột nhiên mở miệng dạy dỗ La Bảo Diệp.

“Bảo Phàm còn chưa dậy à?”

La Bảo Diệp, “Vâng... Đạo này nó hơi bận.”

Lưu Tuyết Thúy vạch trần đối phương, “Bận? Sáng dậy đứng ở cầu thang thím nhìn thấy nó vừa về, người đầy mùi rượu, đi đứng chằng xong.”

La Thái Dung nghiêm mặt, “Bảo Diệp, quan hệ giữa cháu và nhà chồng chú thím không nói nhiều, cháu quay về đây ở, chú thím cũng hoan nghênh, nhưng dù sao cháu cũng là chị, cháu có thể che chở Bảo Phàm, nhưng không được quên quần nó, hơn nữa nói sao thì nói cháu không chỉ có một đứa em trai, còn một người đang đau ốm kìa, bao giờ có thời gian nên chịu khó quan tâm nó một chút.”

La Bảo Diệp sao không hiểu ý La Thái Dung, ông ta cho rằng cô ta đã rời khỏi nhà rồi nên không có tư cách sống ở đây nữa, vậy sao chú hai cô ta lại có tư cách nhỉ? Trước khi chết La Kinh Lăng đã lập thành quy củ, tới ngày lễ tết cả nhà phải quay về đoàn tụ, cho nên tất cả bọn họ đều có phòng riêng ở đây. Tuy nhiên khi La Kinh Lăng qua đời, ông đã để lại nhà này cho con ông ta, La Vực. La Vực có rất nhiều bất động sản bên ngoài, chẳng ham quay về đây, trái lại chú hai lại ra ra vào vào cái nhà này như mình mới là chủ nhân. Mà nghe lời ông ta nói xem, quan tâm em trai? Nói trắng ra là ông ta không có cái gan ấy, muốn cô ta đến vườn sinh thái nghe ngóng tin tức cho mình mới phải.

Song dù có oán thâm bao nhiêu, ngoài mặt La Bảo Diệp vẫn phải yên lặng đồng ý, bởi trong nhà này cô ta luôn như thế, không có địa vị, càng không có bất cứ quyền gì.

Buổi trưa Hiểu Quả quay về ăn cơm, phát hiện trên bàn đặt một cái hộp thật to được gói sặc sỡ đẹp đẽ. Ngay từ lần đầu gặp, La Vực đã biết Hiểu Quả được dạy rất cẩn thận, dù luôn tò mò muốn khám phá đến cùng rất nhiều thứ, nhưng cậu vẫn biết kiềm chế sự tò mò trong phạm vi nhất định, không gây ra những hành động khác người. Khả năng tự kiểm soát bản thân của cậu rất hiếm có đối với những người có vấn đề về trí não như cậu, ngay đến La Vực cũng phải bất ngờ.

Bây giờ cũng vậy, Hiểu Quả rõ ràng rất quan tâm cái hộp này, thế nhưng cậu chỉ đi tới đi lui vòng quanh nó, ngắm nghía hoa văn và dây buộc bên ngoài, nhất quyết không sờ vào.

La Vực đứng bên cạnh hứng thú quan sát Hiểu Quả, tai không ngừng nghe được tiếng cảm thán của cậu.

“Đây là... Cái gì?”

“Oa, giấy màu đỏ...”

“Hộp, to ghê.”

Một lúc lâu sau, La Vực mới nói, “Mở ra xem đi.”

Không có ai giúp đỡ, cho nên Hiểu Quả mất thật nhiều sức mới mở được cái hộp lớn này, khi nhìn thấy đồ bên trong, hai mắt cậu tức thì sáng lên.

“Máy bay!” Cậu cao hứng nói, “Máy bay, sư tử ngồi!”

Hôm qua cậu và La Vực cùng xem phim, trong phim có một con sư tử đi du lịch, La Vực nói cho cậu biết, con sư tử đi du lịch bằng máy bay, nhưng Hiểu Quả chưa thấy máy bay bao giờ nên không biết, không ngờ hôm nay đã được thấy rồi.

La Vực bảo thầy Phương dạy Hiểu Quả chơi. Thấy máy bay chậm rãi bay khỏi mặt đất, Hiểu Quả hưng phấn khoa chân múa tay.

Phương Tử làm mẫu một lúc lâu mới đưa cho Hiểu Quả chơi thử, Hiểu Quả không dám nghịch linh tinh, cẩn thận ấn phím điều khiển từ xa, để cho máy bay nhẹ nhàng di chuyển trong phạm vi nhỏ.

Nghe tiếng máy bay rì rì một lúc, La Vực bắt đầu thấy phiền, dưới ánh mắt sáng long lanh của Hiểu Quả, y vươn tay tóm lấy điều khiển từ xa, quyết đoán lái máy bay bay cao lên trời, phi thẳng ra ngoài cổng lớn, vèo một cái không thấy bóng dáng đâu.

Hiểu Quả như con diều nhỏ vội vàng chạy theo sau máy bay. Cổng không mở, cho nên La Vực biết cậu không chạy ra ngoài được, quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Hiểu Quả đã quay về, khuôn mặt đầy kích động.

“Máy bay... Máy bay, mất rồi.” Hiểu Quả nói.

“Gì cơ?” La Vực một tay chống cằm, một tay nhàn nhã đặt lên điều khiển từ xa.

“Bị cây... Bắt mất rồi.” Hiểu Quả hai tay nắm chặt, cố gắng miêu tả cảnh tượng khủng bố kia.

Phương Tử vội vàng ra ngoài, La Vực cũng ngó ra ngoài cửa sổ xem, liền thấy máy bay bị mắc vào một cây long não, cánh quạt vẫn không ngừng quay quay.

“Để tôi bảo người lấy xuống.” Phương Tử nói.

“Không vội...” La Vực nhìn chằm chằm cái cây kia một lúc, cười lắc đầu, hỏi Hiểu Quả, “Cậu thích chơi cái này sao?”

Cả người Hiểu Quả đều đang bị máy bay lôi kéo, chỉ sợ máy bay không cẩn thận bị hỏng mất, vì vậy cậu tức thì gạt đầu lia lịa.

La Vực cũng gạt đầu, “Ừm, vậy phải giải quyết một cách triệt để.”

Y khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, nói với Phương Tử, “Gọi điện cho trung tâm bảo dưỡng, bảo bọn họ phải người đến, tôi muốn...” Y đếm, “Tất cả mười một cây này, phải chuyển hết đi.”

20. Chương 20: Tôi Đau Quá

Yêu cầu chuyển cây mau chóng được gửi đến trung tâm bảo dưỡng, vườn sinh thái Lục Dã luôn giữ tác phong phục vụ chuyên nghiệp với khách hàng, bọn họ có thể cố gắng tiếp nhận và trả lời tôn trọng với cả những yêu cầu vớ vẩn, song với đề nghị bất ngờ này của La Vực, trung tâm vẫn phải trầm mặc vài phút, cuối cùng mới nói phải hỏi ý kiến cấp trên.

Lãnh đạo nhận được tin, lập tức phái vài công nhân bảo dưỡng cùng đến kiểm tra địa hình, sau đó uyển chuyển bày tỏ nếu những cây long não này ảnh hưởng đến cuộc sống của hộ khách, bọn họ sẽ tiến hành cắt sửa hợp lý, như vậy sẽ nhanh gọn và thuận tiện hơn.

Tuy nhiên, phương án này đã bị La Vực bác bỏ.

Lý do của La Vực là: Không bảo vệ môi trường.

Mỗi cây long não ở đây cao ít nhất cũng phải hơn hai mét, muốn cắt tỉa để thông thoáng hoàn toàn thì chỉ có thể chặt cây bẻ cành, khó lắm mới nuôi cây lớn được nhường này, nói chặt liên chặt, quản lý sao không đau lòng được.

Hơn nữa, La Vực còn tỏ vẻ, lần trước y đã được chứng kiến sự chuyên nghiệp của công nhân bảo dưỡng, tới giờ nghỉ trưa họ vẫn chăm chỉ cù làm việc không ngơi nghỉ, còn kéo công nhân đặc biệt ở khu khác tới tăng ca cùng, tuy không cẩn thận cắt hỏng hoa của y, song đã khiến y cảm động sâu sắc, y tin bọn họ sẽ làm tốt việc này.

Nói thì nói vậy, thế nhưng rất lâu về sau, đám công nhân bảo dưỡng vẫn không quên được vẻ mặt như ăn phải phân của quản lý nhà mình lúc ấy.

Làm sao đây?

Chuyển đi thôi.

La Vực yêu cầu không cao, mọi người cứ từ từ chuyển, từng cây từng cây một, khi nào hết mười một cây là hoàn thành nhiệm vụ.

Buổi chiều tan tầm về nhà, Hiếu Quả thấy bên gốc cây cạnh cổng có thật nhiều người bận bịu náo nhiệt, cậu tinh mắt nhìn ra trong số đó có cả Mã Lỗi.

“Béo Bự...” Hiếu Quả cao hứng chạy tới chào bạn.

Mã Lỗi đang ngồi xổm bọc một rễ cây, khuôn mặt mệt mỏi lấm lem bùn đất, chập vạt chưa từng có. Vừa nghe thấy tiếng Hiếu Quả, gã không vênh mặt hất hàm sai bảo như trước kia, trái lại còn sợ tới mức suýt nữa đánh rơi rễ cây vào chân, lưng khom hẳn xuống.

“Béo Bự...” Hiếu Quả thấy Béo Bự không để ý đến mình liền quanh quẩn bên cạnh gã, “Cậu đang... Làm gì thế?”

Nếu là trước kia, chắc chắn Béo Bự sẽ hai tay chống nạnh nói cho Hiếu Quả biết mình đang bận việc, sau đó bảo Hiếu Quả giúp gã, nhưng bây giờ, thấy Hiếu Quả tới gần định giúp đỡ, Mã Lỗi lại sợ hãi vội đẩy cậu ra.

“Cậu cậu cậu... Cậu tránh ra đi, không cần cậu giúp.”

Hiếu Quả lùi về sau mấy bước, suýt nữa ngã úp mông xuống gò đất, may có công nhân bảo dưỡng bên cạnh đỡ cậu.

“Hiếu Quả.” Đúng lúc này, một giọng nam dễ nghe từ trong nhà truyền ra, “Về rồi sao? Ở bên ngoài làm gì thế?”

“Ừ.” Hiếu Quả lập tức đáp lời, “Tôi đang, nói chuyện với, Béo Bự.”

“Vào đi.”

“Ừ.” Hiếu Quả vội vàng nghe lời vào nhà, đi hai bước nhớ ra mình chưa chào, thế là cậu quay đầu lại, vẫy tay, “Tạm biệt, Béo Bự.”

Hiếu Quả vui vẻ chạy vào nhà, không nhận ra Mã Lỗi đã bị một chuỗi hành động và lời nói của cậu dọa đổ mồ hôi lạnh. Các công nhân bảo dưỡng cũng làm không phải đồ ngốc, bọn họ biết Hiếu Quả, tuy lúc trước không rõ, nhưng giờ bọn họ đã biết đại khái về chủ nhân căn biệt thự trước mặt, cũng như nguyên nhân tại sao họ phải di dời số cây này.

Tức thì, Mã Lỗi nhận được vô số tầm mắt phẫn hận bắn về phía mình.

“Thì ra là vậy, tôi còn không biết tại sao đang yên đang lành chúng ta lại gặp phải phiền toái.”

“Trách ai đó làm việc xấu phải chịu báo ứng thôi...”

“Mẹ nó, mình mình làm bậy còn tha người khác xuống nước, hừ!”

Mã Lỗi nghe thấy một loạt câu thăm hỏi ân cần gã và người nhà gã truyền đến tai, lại nghĩ đến Hiểu Quả mới chạy vào biệt thự. Khách hàng khó chịu, quản lý khó chịu, đồng nghiệp khó chịu, giờ gã mới kinh hoàng nhận ra, những ngày tháng tươi đẹp của gã tới đây là hết rồi...

Cứ như vậy, công nhân bộ phận bảo dưỡng bắt đầu tháng ngày làm lụng khổ cực của bọn họ, nói khổ cực thực sự không khoa trương chút nào, chuyển mấy cây này đúng là việc khó nhất mà bọn họ phải làm từ khi bắt đầu kiếm sống tới nay, ngay đến vị trí đặt cây mới cũng phải chính xác tới ba chữ số sau dấu phẩy, yêu cầu mẹ nó chẳng kém gì châm cứu. Chẳng may sai à, không sao, đào cây chuyển sang chỗ đúng là được.

Yêu cầu như vậy đưa tới một trận oán thán rung trời dậy đất, mấy công nhân bảo dưỡng lâu năm mặc kệ, đây rõ ràng là muốn gây khó dễ, vậy thì để lại hết việc cho đầu sỏ gây tội làm đi, họa ai gây ra thì người ấy tự đi mà chịu, dựa vào cái gì bắt bọn họ phải chịu chung? Gã ta là cái thá gì chứ.

Đương nhiên mọi người đều nổi nóng, nhưng việc đã được giao, họ khách thấy bọn họ không làm mà nổi giận thì bọn họ cũng phải ngoan ngoãn đi làm thôi. Ai ngờ, họ khách lại làm bộ không thấy số công nhân trước cổng ngày càng ít đi, dường như không quan tâm tiến độ công trình, chỉ cần người cần làm phải làm học bờ là được, thế là dần dần mọi người cũng hiểu ý y, từ tức giận cũng dần trở thành thương hại tên xui xẻo kia, đặc tội ai lại đặc tội người khó chơi như vậy, đúng là đáng đời.

Sáng nay, La Vực vừa xuống lầu ăn sáng đã thấy Hiểu Quả nhanh như chớp ăn xong một đĩa bánh ngọt, sau đó cầm một miếng ra cửa.

La Vực gọi cậu, “Đi đâu vậy?”

Hiểu Quả đáp, “Cho Bé Bự... Ăn một miếng.”

Mới rồi lúc đánh răng Hiểu Quả đã thấy bạn tốt của mình từ xa qua ô kính cửa sổ, khuôn mặt đối phương bần thiêu không chịu nổi, chỉ mới vài ngày không gặp, gã đã gây đi cả một vòng khiến Hiểu Quả suýt không nhận ra gã. Song không thể trách Hiểu Quả mắt quá tinh, bởi vì cả một cái sân to như thế lại chỉ có mình gã làm việc, Hiểu Quả không thấy cũng khó.

“Cậu thật độ lượng.” La Vực lắc đầu, “Lại đây, đừng chạy loạn, lát đi cùng tôi một chuyến.”

Hiếu Quả ngoan ngoãn ngồi về bàn, nhìn La Vực ăn cháo, “Tôi phải, đi làm mà.”

La Vực lật báo, thuận miệng quyết định, “Hôm nay nghỉ một buổi.”

Hiếu Quả còn muốn nói gì đó, nhưng thầy Phương đã chuẩn bị xong, La Vực buông bát, kéo cậu vào xe ra ngoài.

Xe chạy một đường, đi tới một tòa nhà hai tầng màu trắng.

Hiếu Quả chỉ kịp nhìn thấy trên biển ghi “Bệnh...” gì đó, đã bị La Vực dắt ra khỏi bãi đậu xe đi thẳng vào thang máy.

Một vài bác sĩ mặc áo blouse trắng và y tá tiếp đãi bọn họ, sau đó hỏi thầy Phương về tình hình hiện tại của La Vực.

La Vực không nói gì đi đằng trước, trước khi bước vào một căn phòng, y chợt quay đầu nói với Hiếu Quả, “Tôi sẽ về ngay, cậu đừng đi đâu cả, ngoan ngoãn đợi tôi.”

Hiếu Quả gật đầu, ngồi xuống cái ghế La Vực đã chỉ. Ở đây rất tĩnh lặng, chỉ toàn một màu trắng, ngoài bọn họ ra thì không thấy ai cả, Hiếu Quả ngửi mùi hương kỳ quái không ngừng truyền vào mũi, ngón tay xoắn xuýt vào nhau, bỗng chốc cảm thấy nôn nóng bất an.

May mà có y tá rót cho cậu một ly nước, còn thấp giọng trò chuyện với cậu.

Hiếu Quả không yên lòng trả lời, ánh mắt đảo khắp nơi. Đột nhiên cậu thấy La Vực xuất hiện trong màn hình gắn trên tường. La Vực đã đổi một bộ quần áo màu xanh da trời, nằm trên giường bệnh, một đám bác sĩ y tá xúm quanh y, sau đó có một người rút một cái kim tiêm thật dài đâm vào La Vực!

“A...” Hiếu Quả sợ hãi kêu lên.

Y tá vội an ủi, “Không sao, bọn họ chỉ kiểm tra cho La tiên sinh thôi, sẽ ổn ngay.”

Nói là ổn ngay, nhưng Hiếu Quả lại thấy mình đã đợi lâu thật lâu. La Vực chỉ thoáng xuất hiện rồi biến mất khỏi màn hình, song mỗi lần xuất hiện, sắc mặt lại càng ngày càng kém. Mãi tới khi bác sĩ truyền nước cho La Vực, thầy Phương mới dẫn Hiếu Quả vào. Lúc này, ly nước giấy trong tay Hiếu Quả đã bị cậu vô thức bóp nhàu nhĩ.

Bước chân Hiếu Quả nhẹ bẫng, như thể cậu cũng đang chịu khổ sở gì đó, cậu nhìn La Vực tái nhợt nằm trên giường bệnh, đôi môi đẹp đẽ trắng bệch không chút sắc thái.

La Vực như cảm giác được, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt cũng tái nhợt như y của Hiếu Quả.

“Sợ cái gì?” La Vực khẽ hỏi.

“La... Vực...”

Hai má Hiếu Quả hơi phình ra như muốn khóc, nhưng cậu cố nhịn, khuôn mặt vì vậy mà trở nên kỳ quái.

La Vực vẫy cậu, nhìn Hiếu Quả từ từ tới bên giường rồi ngồi xổm xuống, tùy ý vuốt tóc vuốt mặt cậu.

“Cậu không thích chỗ này sao?” La Vực cười hỏi, da mặt Hiếu Quả rất mềm rất non, tràn ngập sức sống, khiến La Vực vô cùng lưu luyến.

Hiếu Quả lắc đầu, ngày nào cậu cũng thấy La Vực uống thuốc, cho nên biết La Vực bị ốm, nhưng thấy y như vậy, Hiếu Quả vẫn khó chịu không thôi.

Đây là đợt kiểm tra tổng quát La Vực phải tiến hành mỗi tháng, dù y đã sớm quen, song mỗi lần cơ thể phải chịu đựng đủ thứ dụng cụ máy móc cắm lên người, y vẫn mất một khoảng thời gian dài để hồi sức.

La Vực nhìn vào mắt Hiếu Quả, vươn tay về phía cậu.

Mu bàn tay La Vực còn cắm kim truyền, xương tay dài nhỏ bị mũi kim xuyên vào càng thêm vẻ tái nhợt gầy yếu. Hiếu Quả khẽ run lên, chậm rãi vươn hai tay cầm lấy tay đối phương.

Lòng bàn tay Hiếu Quả vừa ấm áp vừa mềm mại, ảnh hưởng mạnh mẽ đến dòng thuốc đang truyền trong mạch máu La Vực, vì vậy, cảm giác ấm áp vốn thoải mái này giờ lại khiến y đau gần như mất tri giác, dù thế, La Vực vẫn không buông tay, trái lại còn cầm chặt hơn.

Y nói, “Hiếu Quả, tôi đau quá.”

Hiếu Quả tròn to mắt, run rẩy nỉ non, “La Vực... Anh đừng ốm.”

La Vực mỉm cười, lòng bàn tay hơi dùng sức, “Nếu tôi và cậu đổi cho nhau, cậu có sẵn lòng không?”

21. Chương 21: La Vực Chưa Bao Giờ Thích Người Thông Minh, Bởi Chính Y Đã Rất Thông Minh Rồi

Hiếu Quả không trả lời, cậu chỉ dùng ánh mắt mờ mịt không hiểu nhìn La Vực.

“Đúng rồi, không đổi được.” La Vực nở nụ cười, cười cười một lúc y lại hao tâm tổn trí, “Nhưng tôi không muốn khó chịu một mình, khó chịu lắm.” Phải trải qua hàng loạt kiểm tra, cộng thêm tác dụng phụ của thuốc khiến La Vực ê ẩm khắp người, đầu choáng váng chỉ muốn nôn ra, phổi căng như bị hàng trăm bàn chân hung hăng giẫm đạp.

Cùng với những lời La Vực nói, năm ngón tay y cũng không ngừng nắm chặt, bao kín lòng bàn tay Hiếu Quả.

Hiếu Quả ăn đau, nghi hoặc nhìn La Vực, ngón tay bị trói buộc không thoải mái ngo ngoáy.

La Vực không thả ra, thậm chí còn tăng lực, nắm bàn tay vốn không lớn bao nhiêu của Hiếu Quả thành một nắm nhỏ tròn tròn.

“A...” Hiếu Quả đau đớn muốn hất tay La Vực ra, nhưng cố mãi mà không được, đành phải dùng tay kia hỗ trợ, miệng hô, “Đau, ưm, đau...”

Khuôn mặt La Vực tái nhợt, cả người vô lực nằm trên giường, thế nhưng tay y lại khỏe kỳ lạ, Hiếu Quả dùng cả hai tay vẫn không thắng lại được.

Nhìn Hiếu Quả giãy dụa, La Vực nheo mắt, đôi ngươi ánh lên sắc thái tối tăm u ám, vậy mà giọng nói của y lại đầy vẻ khổ sở, “Cậu không muốn sao? Cậu quên tôi đã cùng cậu xem phim hoạt hình, cùng cậu chơi máy bay, cùng cậu ăn cơm, cùng cậu làm rất nhiều chuyện rồi sao. Vậy mà bây giờ, cậu lại không bằng lòng chịu đau cùng tôi? Hiếu Quả, cậu như vậy không tốt đâu...”

Nghe La Vực lên án một câu lại một câu, Hiếu Quả khổ sở vênh môi lên, khuôn mặt đầy sợ hãi cùng hoang mang không biết phải làm gì, như thể chực khóc.

La Vực kéo bàn tay đang nắm chặt của hai người giơ lên trước mặt Hiếu Quả, kim tiêm đâm dưới da vì y dùng sức và Hiếu Quả giật ra mà xô lệch từ bao giờ, chất lỏng trong kim chảy ngược, nhuộm đỏ hơn nửa ống truyền, da tay y cũng rỉ máu, màu đỏ loang trên làn da trắng bột thoạt trông vô cùng chói mắt.

La Vực nhẹ nhàng nói, “Hiếu Quả, cậu xem.”

Có lẽ đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, Hiếu Quả ngừng ngay động tác, dù bị La Vực bóp đau đớn, cậu vẫn không dám lộn xộn, cổ họng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào như thú con, từng tiếng từng tiếng đứt quãng.

La Vực gắt gao nhìn chăm chăm Hiểu Quả nhẩn nhẹn đáng thương, tựa như muốn ghim sâu đáng về thống khổ lại bất đắc dĩ này của cậu vào đầu, một lúc lâu sau, rốt cuộc y cũng buông lỏng tay, đầu ngả về gối.

Hiểu Quả được giải thoát lập tức lùi về sau, ngồi bệt xuống một chân giường khác.

La Vực nghiêng mắt nhìn Hiểu Quả đang đầy phòng bị, khóe môi thoáng ý cười tự giấu giữa từng cơn thổ dốc.

Hiểu Quả không nói gì, vẻ mặt cứng ngắc.

La Vực nâng tay nhấn chuông đầu giường, tiếp vẫy tay về phía Hiểu Quả, “Lại đây, tôi không đau nữa.”

Hiểu Quả vẫn không nhúc nhích.

La Vực cảm thấy không thú vị, không tiếp tục nữa, y nhắm mắt lại, khuôn mặt chỉ còn sự lạnh lùng.

Bác sĩ vào phòng, chỉnh lại kim truyền cho La Vực rồi lẳng lặng rời đi. Mãi tới lúc này, y mới phát giác có một bóng đen đang chậm rãi tới gần, y mở mắt, thấy Hiểu Quả đang cẩn thận ghé bên giường mình. Thấy y nhìn mình, Hiểu Quả rụt bả vai lại.

La Vực nhướn mày, chậm rãi vươn tay.

Hiểu Quả trốn về sau, song vẫn bị y bắt được.

Mu bàn tay vốn đang lạnh lặn giờ hiện lên vết ứ máu, La Vực làm như không thấy, dịu dàng vuốt tóc cậu.

“Không muốn để ý đến tôi nữa sao?” La Vực cúi đầu hỏi như đang lẩm bẩm, “Đừng sợ, về sau sẽ không vậy nữa.”

Hiểu Quả không chớp mắt nhìn La Vực, một lúc sau, cậu lặp lại lời mình vừa nói ban nãy.

“La Vực, anh đừng, ồm...”

La Vực hơi ngừng lại, nâng mắt nhìn vào mắt Hiểu Quả, đôi ngươi trắng đen rõ ràng giờ nhuốm màu bi thương, không biết là dành cho y, hay dành cho chính cậu.

La Vực lui về sau, để dành một chỗ trống trên giường, nói với Hiểu Quả, “Tôi mệt, ngủ với tôi một lúc được không?”

Hiếu Quả do dự, cuối cùng chậm rãi nằm xuống bên cạnh y.

Hai người dùng chung một chiếc gối, hết như đêm Hiếu Quả bị sốt. Mọi khi tầm này Hiếu Quả đã ngủ trưa, cậu mở to mắt, nhưng cơn buồn ngủ vẫn làm hàng mi dần hạ xuống.

La Vực nhìn khuôn mặt Hiếu Quả gần trong gang tấc, chớp mũi cảm giác hơi thở của cậu. Không biết có phải do tác dụng của thuốc hay không, tảng đá nặng trĩu đè nặng ngực y dần nhẹ đi, y nhích về phía Hiếu Quả gần thêm một chút, rồi cũng mau chóng chìm vào giấc ngủ...

Cảm giác này chỉ thoáng qua trong phút chốc, lại kiên định lạ kỳ.

La Bảo Diệp tới vườn sinh thái Lục Dã lần thứ hai.

Cô ta dựa vào đường đi theo trí nhớ để tìm đến biệt thự của La Vực, không ngờ vô tình gặp được một người nửa quen nửa đang không đứng ngay trước cửa.

La Bảo Diệp ngừng xe, đi đến cạnh cô, người nọ cũng quay đầu lại chào hỏi.

“La tiểu thư.”

La Bảo Diệp nhướn mày, “Cô là...”

Người nọ tự giới thiệu, “Tôi là Dương Thi Hàm.”

La Bảo Diệp nghĩ nghĩ, “À, cô là cái người vẽ vời kia.” Giọng điệu của cô ta không kính trọng, cũng không khinh thường, chỉ bình thản trần thuật. Dù sao trước kia bọn họ đã thấy vô số người bên cạnh La Vực, La Bảo Diệp nhớ được cô đã là tốt lắm rồi.

Dương Thi Hàm không để tâm, gật đầu, “Vâng, chào chị.”

Dì Chu nghe thấy tiếng chuông, chạy ra mở cửa. Khi nhìn thấy hai người, trên mặt bà lộ vẻ do dự. Trong mắt La Bảo Diệp, Dương Thi Hàm chỉ là một bạn giường không quan trọng, nhưng đối với dì Chu, hai người bọn họ không có gì khác biệt, đều là đối tượng mà khi mất húng La Vực có thể đuổi ra khỏi nhà bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên dì Chu vẫn để họ vào, không đợi được La Vực có lẽ bọn họ sẽ tự bỏ đi.

Dì Chu bưng nước tới cho hai người, Dương Thi Hàm đưa một túi nguyên liệu nấu ăn thật to cho dì Chu, sau đó cẩn thận dặn bà chuyện bữa tối.

La Bảo Diệp yên lặng nghe, đợi Dương Thi Hàm quay về phòng khách, cô ta đột nhiên hỏi, “La Vực dạo này ăn uống tốt không?”

Dương Thi Hàm ngây người, hiểu được ý La Bảo Diệp, cô vội lắc đầu, “La tiểu thư hiểu lắm rồi, tôi không hay đến biệt thự mà chỉ hỗ trợ một chút thôi, không phải ngày nào anh ấy cũng ăn những thứ này.”

La Bảo Diệp cười, “Tôi biết, dù bệnh hay không, với cái tính của La Vực sao có thể ở chung cùng người khác chứ, kể cả khi người ta chịu được thì chính cậu ta cũng chịu không nổi. Tôi còn đang lo sức khỏe của cậu ta, nào ngờ cậu ta còn có thể tìm cô, xem ra đã khỏe nhiều rồi.”

Lời nói thẳng thừng này nghe cực kỳ xấu hổ, nhưng thân phận của Dương Thi Hàm chính là vậy, La Bảo Diệp nói cũng không sai.

Dương Thi Hàm giải thích, “Thực ra... Gần đây La tiên sinh không tìm tôi, chỉ là tôi lo lắng cho sức khỏe của anh ấy, cho nên một tháng tới thăm một lần mà thôi.”

“Thăm?” La Bảo Diệp cười, “Cô quan tâm cậu ta ghê nhỉ.”

“Cô hiểu lắm rồi.” Dương Thi Hàm hé miệng, lại thấy nói gì cũng không giải thích được, đành ngậm miệng lại.

La Bảo Diệp đánh giá phòng khách, phát hiện ở đây không có gì thay đổi so với lần trước, song nếu để ý thật kỹ thì vẫn sẽ nhận ra một số chi tiết, ví dụ như ở cửa có thêm một đôi dép lê nhỏ hơn, hay hai cuốn sách ảnh bày ở sofa bên kia, mấy thứ này trước kia không thể xuất hiện trong không gian sống của La Vực được.

La Bảo Diệp nói, “Nếu cô muốn làm bữa tối, tôi đề nghị cô nên làm nhiều hơn một phần.”

Dương Thi Hàm mờ mịt.

La Bảo Diệp hiểu ra, “Thì ra cô chưa thấy cậu ta. Không sao, lát nữa là được gặp rồi, tôi cũng rất tò mò xem là dạng... người thế nào, có thể để La Vực mang về nhà.”

Dương Thi Hàm hiển nhiên không hiểu La Bảo Diệp nói gì, nhưng cô không lăm mồm hỏi thêm, chỉ yên lặng ngồi đó, như thể không hứng thú với bất cứ chuyện gì của La Vực.

La Bảo Diệp nhìn đối phương, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Tính ra Dương Thi Hàm đã dứt quãng đứng bên cạnh La Vực được hơn một năm, mặc dù trong một năm này La Vực đã tới nước A chữa bệnh

một khoảng thời gian dài, nhưng đối với người như La Vực thì đã là lâu lắm rồi. La Bảo Điệp không tin La Vực sẽ có tình cảm với ai, từ nhỏ tới lớn, cô ta chưa thấy La Vực thích ai bao giờ, thậm chí đến một chút hảo cảm cũng không có. Người nào vô cớ được cậu ta nhìn thuận mắt thì sẽ được ở cạnh cậu ta đôi ba ngày, có thể hôm qua còn vui mừng hoan hỉ, ngay đến hôm sau đã bị coi như rác rưởi tống ra khỏi cửa. La Vực trời sinh đã có tâm lý vụn vặt, y sẽ không bị bất cứ thứ gì cảm động, càng không có cảm xúc của một con người.

Mà người phụ nữ trước mắt này không biết có phải đúng khẩu vị của La Vực hay không, lâu như thế còn chưa bị đá đi. Bởi vì đủ thông minh? Biết thân biết phận? Chỉ lấy đúng những thứ mình có thể lấy? Tuy nhiên, La Vực chưa bao giờ thích người thông minh, bởi vì cậu ta đã quá thông minh rồi. Cậu ta tính toán tỉ mỉ từng chi tiết, trong mắt không chấp nhận một hạt cát. La Vực trước kia lại càng không thích kẻ ngu ngốc, y lấy đâu ra kiên nhẫn để ở chung cùng một tên ngốc như thế? Vậy mà hiện tại y còn có thể nuôi một tên ngốc bên mình.

La Bảo Điệp càng nghĩ càng hồ đồ.

....

Bên kia, Phương Tử nhìn điện thoại, nói với La Vực ngồi sau xe, “Dương tiểu thư vừa nhắn tin nói cô ấy đã đến biệt thự, sau đó tiểu thư Bảo Điệp cũng đến.”

La Vực như không nghe thấy gì. Xe đang dừng đèn đỏ, hắn thấy Hiểu Quả đang dán vào cửa kính xe không nhúc nhích nhìn ra ngoài.

La Vực nói với tài xế, “Lão Lý, tắt xe vào đi mua món kia đi.”

“Vâng.”

Chỉ lát sau tài xế đã mua về một túi hạt dẻ ngào đường, đưa cho Hiểu Quả hai mắt tỏa sáng.

“Chỉ được ăn mấy quả thôi đấy, đợi về nhà hẵng ăn.” La Vực dặn dò.

“Ừ!”

22. Chương 22: ách Y Đối Xử Với Thằng Ngốc Kia, Không Ngờ Thật Đúng Là Không Bình Thường

Tối chiều La Vực mới về biệt thự. La Bảo Điệp và Dương Thi Hàm vì chờ y mà bỏ cả bữa trưa, thế nhưng từ khi bước vào cửa La Vực lại chẳng buồn liếc hai người lấy một cái.

La Bảo Diệp chú ý thấy bên cạnh La Vực có một thiếu niên độ mười bảy mười tám, dáng vẻ thanh sạch trong trẻo, nhìn qua thì không thấy có gì khác với người bình thường, cậu ta ngoan ngoãn tùy ý La Vực nắm tay dắt đi, miệng phồng lên không biết đang ăn gì.

Mất thấy La Vực cứ thế lên lầu, La Bảo Diệp nhin không được mở miệng.

“Ừm...”

La Vực dừng bước, quay đầu lại như thể giờ mới phát hiện nhà có khách.

“Sao lại rảnh rồi tới đây thế?” La Vực cười hỏi.

“À, là vì... Mới qua trung thu, cho nên tôi đến thăm cậu, thuận tiện mang theo chút đồ đến. Bảo Phàm vốn tính đến cùng tôi, nhưng dạo này trường có đợt thi, nó đang bận ôn bài.” La Bảo Phàm nói, vội vàng xách đồng hồ mình đặt trên sofa lên.

La Vực chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, “Qua Trung thu rồi à? Đó là ngày đoàn viên phải không? Thực ra tôi chưa từng để ý đến ngày này.”

Lời này của y như nói mình chưa đoàn viên bao giờ, khiến La Bảo Diệp không khỏi có chút xấu hổ, chỉ có thể đứng đơ ra đó cười phụ họa.

“Song tôi xin nhận tâm ý của chị, lần tới nếu có cơ hội thì chúng ta gọi cả nhà tụ họp đi, cùng nhau đón trung thu.” La Vực nghiêm túc hứa.

La Bảo Diệp nghe mà không dám gật đầu.

La Vực nhìn vẻ mặt tươi cười không đổi của cô ta, lát sau, y chuyển mắt về phía Dương Thi Hàm, hỏi, “Đợi bao lâu rồi?”

Dương Thi Hàm thấp giọng đáp, “Không lâu lắm, chỉ mới một lát thôi.”

Hai người tới đây lúc chín giờ sáng, ‘một lát’ này ước chừng khoảng hơn năm tiếng, La Bảo Diệp không khỏi cười lạnh khen Dương Thi Hàm nhu thuận, tuy nhiên nếu La Vực hỏi cô ta, cô ta cũng sẽ trả lời như vậy.

La Vực chợt vươn đầu ngón tay khê điểm lên mặt Dương Thi Hàm, nói một câu “Tôi lên thay quần áo” rồi kéo Hiểu Quả lên lầu, thuận tay rút gói hạt dẻ mà cậu đang bóc ăn không ngừng ném vào thùng rác bên cạnh.

La Bảo Diệp thấy Dương Thi Hàm hơi cứng lại, sau đó chậm rãi theo sau La Vực.

La Vực vào phòng, ngồi xuống sofa. Tuy ban nãy đã ngủ ở bệnh viện nhưng sắc mặt y vẫn không được tốt, hơi thở có chút dồn dập.

Y cởi hai cúc áo đầu tiên, nói với Phương Tử, “Tôi đi tắm.”

Phương Tử vuốt cằm, lấy quần áo cho La Vực.

La Vực thoáng nhìn Dương Thi Hàm đang đứng như khúc gỗ bên cạnh, đối phương lập tức sững người, chậm rãi đến cạnh bàn rót một ly nước cho y.

La Vực cười vươn tay, chỉ là khi y cầm lấy ly lại không có sức, khiến cho chiếc ly rơi thẳng xuống cạnh chân Dương Thi Hàm, mảnh thủy tinh nóng bỏng bắn vào chân cô, dù vậy, Dương Thi Hàm không hề ư hừ dù chỉ một tiếng.

Cô cúi đầu, yếu ớt giải thích, “La tiên sinh... Em xin lỗi, là em nhớ lầm ngày, lần sau em sẽ không tự ý tới nữa...”

La Vực lạnh lùng liếc cô một cái, đứng dậy cởi áo sơ mi, không để ý đến người có vẻ đáng thương tội nghiệp này nữa.

Dương Thi Hàm yên lặng ngồi xồm xuống nhặt mảnh vỡ dưới đất. Phương Tử nghe thấy tiếng động, ra khỏi phòng thay đồ, thấy cảnh tượng như vậy liền vỗ vai Dương Thi Hàm, ý bảo cô để hẳn lo chuyện này.

Dương Thi Hàm ngẩng đầu, nhìn hấn đầy cảm kích.

Hiếu Quả bị ngó lơ thì từ đầu tới cuối cứ như cái đuôi nhỏ theo sau La Vực, y ngồi xuống sofa thì cậu cũng ngồi, lúc ly nước kia rơi xuống thì cậu giật mình hoảng hốt. Hiếu Quả nhảy dựng lên, hơi căng thẳng rút về một góc. Cậu nhìn Dương Thi Hàm vào phòng tắm, sau đó ngửi thấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ đó. Hiếu Quả khịt khịt mũi, tò mò tiến lại gần.

Cậu không vào trong, chỉ bám vào cạnh cửa ngó vào, thấy được giữa phòng tắm to rộng có một cái bồn tắm cũng to thật là to, đây chính là chiếc bồn được Phương Tử đặt riêng cho La Vực để y ngâm mình. Dương Thi Hàm xắn tay áo, đổ tinh dầu vào nước, sau đó thò tay xuống thử độ ấm.

Hiếu Quả đang chăm chú nhìn, bỗng bị động tác của Dương Thi Hàm làm ngây ngẩn. Cậu nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, không nhúc nhích. Bồn tắm đầy ự nước, mặt nước lăn tăn nhấp nhô, bàn tay Dương Thi Hàm chìm sâu trong nước, tất cả đều khiến khuôn mặt cậu dần trắng bệch.

“—————A!!!!!!”

Đột nhiên, trong phòng vang lên tiếng thét dữ dội, tiếng kêu chói tai này vừa bất ngờ vừa mãnh liệt, khiến tất cả những người trong phòng đều giật mình hoảng hốt.

Dương Thi Hàm là người sợ nhất, cô trượt chân ngã sấp xuống ngay cạnh bồn tắm, khiến tiếng kêu càng vang dội hơn, thậm chí còn xen lẫn cảm giác tê lương.

Phương Tử cũng bị dọa, hắn nhìn Hiểu Quả vốn luôn im lặng nhu thuận, không thể tin nổi cậu là người gây ra chuyện này. Hắn đi về phía trước muốn ngăn cản cậu, rồi lại lập tức nghĩ đến La Vực, không khỏi vội vàng quay sang nhìn y.

La Vực vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn Hiểu Quả, vẻ kinh ngạc trên mặt y bỗng đổi thành nghiên cứu phán đoán.

Bên kia, Hiểu Quả ôm chặt hai tai, mặt đỏ bừng đầy kinh sợ lo lắng, cả người hoàn toàn trong trạng thái mất kiểm soát.

Ngay khi Phương Tử do dự nên gọi cho cảnh sát, bác sĩ hay nhân viên vườn tới xử lý, hắn thấy La Vực bỗng di chuyển.

La Vực chậm rãi tiến lại gần Hiểu Quả. Không để ý đến tiếng thét như muốn đâm thủng màng nhĩ của Hiểu Quả, cũng không để ý động tác giấy dựa điên cuồng vì phát hiện có người tới gần của cậu, La Vực vươn hai tay ôm chặt người đang chìm trong cảm xúc cực đoan ấy vào lòng. Phương Tử nghe thấy La Vực nói, “Đừng sợ, đừng sợ.... Hiểu Quả đừng sợ, không sao, không sao đâu.”

Giọng nói y chưa bao giờ dịu dàng tới thế, khuôn mặt y cũng không mang vẻ trêu tức hay chế giễu thường ngày, y khẽ chau mày, một lần tiếp một lần, kiên nhẫn lặp lại câu an ủi vô về, tùy ý Hiểu Quả điên cuồng giấy dựa trong ngực mình, thậm chí còn để cậu vung tay đánh loạn, nhưng quyết không buông tay.

La Vực quay đầu, để Phương Tử nhìn thấy ánh mắt có chút thâm trầm của mình.

“Xả hết nước trong bồn tắm, mấy người ra ngoài hết đi...” Về trước là nói với Dương Thi Hàm, về sau là nói với tất cả mọi người.

Phương Tử ngây người, lập tức bỏ quần áo trong tay xuống, lui ra ngoài.

Dương Thi Hàm ngơ ngác trong phòng tắm một lúc, sau đó cũng vội vàng nhịn đau đứng dậy xả nước. Đợi nước trong bồn chảy sạch xong, cô cuống cuống rời khỏi phòng.

Bọn họ ra khỏi cửa liền bắt gặp La Bảo Diệp đang đứng bên ngoài nghe ngóng, mấy người nhìn nhau, tất cả đều thấy sự nghi hoặc, sửng sốt và hoảng hốt trên mặt đối phương.

Nhà xảy ra tình huống bất ngờ, vậy nên Phương Tử mời hai vị khách về trước.

Lúc ra khỏi biệt thự, chân Dương Thi Hàm vẫn mềm nhũn, cô nhìn La Bảo Diệp từ đầu tới cuối không nói một lời, cúi đầu giải thích.

“Tôi... Tôi không làm gì hết, không hiểu vì sao cậu ấy lại như vậy...”

La Bảo Diệp cười lạnh, “Cô làm gì không quan trọng, quan trọng là... La Vực làm cái gì.”

Cách cậu ta đối xử với thằng ngốc kia, không ngờ thật đúng là không bình thường.

...

Trong phòng, Hiểu Quả đã kêu tới kiệt sức. Giọng cậu dần yếu đi, đổi thành từng tiếng nức nở khàn khàn. Cả người cậu run rẩy, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, miệng vô thức không ngừng nỉ non điều gì.

La Vực bế Hiểu Quả lên giường, y muốn đỡ Hiểu Quả nằm xuống, nhưng Hiểu Quả cứ chôn đầu vào ngực y, La Vực không làm gì được, đành nằm xuống cùng cậu.

“Hiểu Quả...Hiểu Quả...” La Vực sẽ sang gọi cậu, “Không có nước, không có nước đâu, đừng sợ...”

Hiểu Quả không ngẩng đầu lên, vì vậy La Vực phải cúi đầu xuống, ở khoảng cách này làm y rất cuộc cũng nghe rõ Hiểu Quả lẩm bẩm cái gì.

Cậu đang không ngừng gọi “Mẹ...”

Tiếng gọi ấy mơ hồ, lại đầy áp sợ hãi và thống khổ tột cùng, như thể đang bị giam cầm trong hố sâu tuyệt vọng.

Đồng thời, La Vực cũng cảm giác được vật áo sơ mi trước ngực dần thấm ướt, y nghe cậu khe khẽ gọi mẹ, nâng tay dùng sức ôm chặt cậu vào lòng.

Hôm ấy, La Vực ở bên Hiểu Quả lâu thật lâu. Sau khi thét gào, Hiểu Quả không ngừng run rẩy, khó khăn lắm mới chìm vào giấc ngủ, lại ngủ không được yên, trong cơn ác mộng lúc thì không ngừng kêu cứu mạng, lúc thì gọi mẹ.

La Vực vẫn thức, khuôn mặt y từ buồn bực dần chuyển tới trầm tư, cuối cùng vậy mà cũng thoáng chút bi thương, câu “Đáng thương” y vẫn treo bên miệng mọi khi, lần này lại nghẹn ở yết hầu không thốt ra được.

Y duy trì tư thế này cả đêm, cứ thế ôm cậu trong lòng mình.

23. Chương 23: Cậu Đúng Là Con Chuột Nhắt

La Vực cứ ở bên Hiếu Quả cả đêm như vậy. Sáng hôm sau, Hiếu Quả tỉnh dậy, cậu ngửa đầu lên, lộ ra đôi mắt sưng như hai quả đào. La Vực vươn tay xoa mắt cậu, Hiếu Quả bị xót không ngừng chớp chớp mắt, lông mi mềm nhẹ khẽ quét vào lòng bàn tay y.

La Vực không hề nhắc tới chuyện Hiếu Quả bắt thường ngày hôm qua, chỉ nhéo mắt cậu, thở dài, “Lớn vậy rồi còn khóc nhè, tôi phải chụp ảnh cậu bây giờ cho mọi người xem mới được.”

Nói xong, y không để ý Hiếu Quả đang trợn to mắt, xuống giường làm vệ sinh cá nhân rồi đi đến phòng ăn.

Hiếu Quả còn chưa xuống lầu, La Vực cầm đĩa ngồi ở bàn ăn, nói với Phương Tử, “Gọi điện cho quản lý vườn, bảo anh ta cử công nhân lấp đất tới.”

Phương Tử đã sớm đoán được La Vực sẽ bảo hắn làm vậy, hắn vừa thăm phỏng đoán xem y muốn làm gì, vừa nghĩ Hiếu Quả phải làm sao bây giờ, ai ngờ La Vực lại nói, “Đập hết tất cả bồn tắm trong biệt thự đi.”

Phương Tử ngẩn ra. Cả biệt thự có tổng cộng bốn, năm phòng tắm, muốn bỏ hết số bồn tắm đó đi sẽ vô cùng phiền phức. Tuy nhiên, điều khiến Phương Tử bất ngờ hơn cả lại chính là thái độ của La Vực, hắn không khỏi nói, “Những bồn tắm khác thì không sao, nhưng bồn ở phòng chính thì.... Lúc trước Dr. Moore đã kê một số thuốc dùng khi ngâm mình.” Đập hết có nghĩa La Vực sẽ không được dùng bồn tắm nữa, theo Phương Tử thì đây là sự hy sinh quá lớn.

La Vực nghĩ nghĩ, thuận miệng nói, “Vậy chuyển bồn tắm của tôi đến phòng tắm cuối cùng trên lầu, về sau cần sẽ dùng ở đó, các bồn khác thì bỏ hết đi.”

Phương Tử nghe xong hơi ngừng lại một chút, sau đó gật đầu đi làm.

Không lâu sau, Hiếu Quả tự thay quần áo xuống lầu, rõ ràng La Vực mới là người có bệnh, nhưng nhìn Hiếu Quả lại ủ rũ một mối vô cùng, cậu chỉ yên lặng ngồi ăn bữa sáng, thỉnh thoảng dụi dụi hai mắt sưng đau khó chịu.

La Vực nhìn cậu, y không trò chuyện với Hiếu Quả như mọi khi, chỉ vươn tay dè sợi tóc vểnh vểnh trên đỉnh đầu cậu xuống.

Phương Tử xin nghỉ cho Hiếu Quả thêm một ngày nữa. Có lẽ sợ La Vực chụp ảnh mình cho mọi người xem thật, thế nên dù xấu hổ vì tự ý nghỉ nhưng Hiếu Quả vẫn không muốn đi làm, cả ngày chỉ trốn trong phòng xem tivi, cũng may hai ngày sau là cuối tuần, cậu sẽ có thêm chút thời gian để bình tĩnh lại.

Tối tối, bình thường Hiểu Quả sẽ tự đi ngủ, cho dù có đôi lúc cậu bị các chương trình truyền hình thu hút, nhưng chỉ cần dì Chu giục một câu, cậu sẽ ngoan ngoãn trèo lên giường ngay. Thế nhưng hôm nay, dì Chu gọi cậu “Hiểu Quả Hiểu Quả” mấy lần mà cậu vẫn ngồi dí trên sofa, dì Chu không có cách nào, đành phải tìm trợ giúp.

La Vực phát tay bảo dì Chu đi trước. Đèn chiếu sáng cả biệt thự to rộng bị tắt đi, chỉ có hai phòng liền nhau trên tầng hai còn lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, một từ chiếc đèn bàn đầu giường, một từ tivi phản ra.

La Vực có thể nghe thấy tiếng phim hoạt hình vui tươi từ phòng bên cạnh, y lật một trang sách, mở miệng gọi, “Hiểu Quả...”

Chỉ lát sau, tiếng bước chân bồm bộp vang lên, chạy một đường, cuối cùng dừng trước cửa phòng La Vực.

La Vực ngẩng đầu nhìn người đứng cạnh cửa, cả phòng chỉ có thứ ánh sáng mờ mờ, ánh lên đôi mắt đầy sợ hãi của Hiểu Quả.

La Vực vỗ vỗ nửa giường còn trống.

Hiểu Quả do dự bước lại gần, từ đuôi giường nhích đến đầu giường, rón rén trèo lên.

La Vực kéo chăn bị Hiểu Quả nằm đè lên, đắp cho cậu, cười cười hỏi, “Cậu cảm tỉnh con gì?”

Hiểu Quả chớp mắt mấy cái, không hiểu ý La Vực.

La Vực lại hỏi, “Có phải cảm tỉnh con chuột không?”

Hiểu Quả nghĩ nghĩ, lắc đầu, phát biểu ý kiến, “Không thích, chuột.”

“Nhưng cậu chính là con chuột nhất, bởi vì cậu nhát gan hết như chuột ấy.” La Vực nói, “Chỉ có người nhát gan mới không dám ngủ một mình buổi tối thôi.”

Hiểu Quả trầm mặc, từ từ co người vào chăn, vẻ mặt muốn nói lại không nói gì được xen lẫn ủy khuất.

La Vực không để tâm đến cậu, nhìn một lát rồi tắt đèn nằm xuống. Người bên cạnh vẫn ngo ngoáy không ngoan, La Vực ngại phiền, vươn tay mò mẫm kéo Hiểu Quả ôm vào lòng, thế là kiếm được một cái gối ôm ấm thật là ấm, thuận tiện ngăn hai chân hai tay còn lộn xộn của cậu.

Bóng tối bao phủ khắp phòng, âm thanh lành lạnh mềm nhẹ của La Vực vang lên.

“Hiếu Quả, trước kia ngủ ở ký túc xá cậu có sợ không?”

Miệng Hiếu Quả sát gần mặt La Vực, mỗi khi cậu nói chuyện, hơi thở nóng ẩm sẽ phả lên mặt y, thoang thoang mùi kem đánh răng bạc hà thơm mát.

“Không sợ...” Hiếu Quả tự hào trả lời, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ có thể thấy đôi mắt cậu chớp chớp đảo tới đảo lui, chợt nhớ ra cái gì, cậu vội nói tiếp, “Trong ký túc xá... Cũng có chuột, lớn lắm, sẽ ăn... cơm của tôi.”

“Cậu để cơm ở đâu?” La Vực hỏi.

“Cơm của tôi, ở ghế, nhưng mà... Sáng dậy, mất tiêu rồi, không còn nữa, chú Mao Mao bảo, chuột ăn mất, cả, bánh quy, của tôi nữa...”

Giọng nói Hiếu Quả trong trẻo thanh sạch, dù nghe vào ban đêm cũng không cảm thấy chói tai. Trước khi bị bệnh La Vực đã ngủ rất kém, tới khi bị bệnh, cả thể xác và tinh thần đều chịu tra tấn nên y càng khó ngủ, vì vậy bác sĩ phải kê cho y rất nhiều thuốc an thần. Uống thuốc đó vào tình trạng mất ngủ của La Vực cũng được cải thiện phần nào, nhưng một khi giảm bớt liều lượng thuốc, mọi thứ sẽ lập tức trở lại như cũ, chỉ sợ, y sẽ phải dựa vào số thuốc này quanh năm suốt tháng.

Vậy nhưng không biết là trùng hợp hay vì lý do gì khác, mấy lần ngủ cùng giường với Hiếu Quả La Vực đều có thể dễ dàng đi vào giấc ngủ. Giờ cũng vậy, rõ ràng mấy lời lẩm bẩm của cậu vừa liên miên dài dòng vừa phiền phức, thế mà La Vực La Vực nghe nghe lại ngủ mất từ khi nào, khi tỉnh dậy trời đã trở sáng...

Hiếu Quả sợ ngủ một mình buổi tối, thế là La Vực hào phóng chia sẻ nửa giường của mình cho cậu. Tuy đã giải quyết xong việc Hiếu Quả sợ tối, giấc ngủ của La Vực cũng được cải thiện hơn nhiều, song sự việc bất ngờ kia vẫn có ảnh hưởng lớn với Hiếu Quả, mấy ngày liền cậu đều ủ ê mỗi mệ. Cậu không ồn ào ầm ĩ, càng không hoạt bát vui vẻ như trước, mỗi khi chơi máy bay hay chơi game cùng Phương Tỉ cũng chẳng hào hứng gì. Dì Chu còn xin ý kiến La Vực xem có nên thay đổi thực đơn hay mời bác sĩ đến khám cho Hiếu Quả hay không.

La Vực trả lời là, cứ kệ cậu ấy đi, qua mấy hôm nữa rồi sẽ ổn.

Một buổi chiều cuối tuần, La Vực và Hiếu Quả cùng nhau ngồi trong sân phơi nắng, mặt trời tháng mười đỏ hồng ấm áp, nổi bật trên nền trời xanh biếc mênh mông, quả là đẹp không tả xiết.

Lúc đầu Hiếu Quả còn chăm chú quan sát đủ loại hoa hải đường trong vườn, nhưng nhìn nhìn một lúc là cậu bắt đầu ỉu xiu nằm úp xuống bàn, không ngủ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, một tay nhàm chán túm tua rua của khăn trải bàn.

La Vực ngồi cạnh đang cầm thực đơn của vườn sinh thái, gọi cho Tiểu Tinh Dương.

“...Về sau cứ đặt hải sản của vườn cho Chỉ Quang đi, tôi sẽ bàn về giá cả với quản lý, sẽ có chiết khấu... À, đúng rồi, tháng sau cậu chuẩn bị thêm hai phòng nữa.... Ừm, có khách đến... Rảnh tôi sẽ qua, cậu không cần đến, chỉ cần trông chừng công ty là được...”

La Vực cúp máy, nhìn Phương Tỉ cầm một chiếc hộp tinh xảo đi từ cửa vào. Hắn đi tới trước mặt La Vực, nâng hộp lên.

“La tiên sinh, quà đã được chuyển tới, cậu xem có vấn đề gì không?”

La Vực quét mắt, vừa lòng gật đầu, “Gói đẹp một chút, hai hôm nữa tôi sẽ mang đi.”

“Vâng, ông chủ bên kia nói nếu lần sau cậu muốn đặt gì thì có thể -”

Phương Tỉ vừa nói được một nửa, bỗng bên cạnh vang lên hàng loạt tiếng loảng xoảng. Tất cả cốc đĩa trên cái bàn trước mặt Hiếu Quả đều bị cậu lỡ tay túm tua rua kéo rơi hết xuống đất, đồ ăn vặt và sữa cũng đổ ụp xuống, sân thượng sạch sẽ phút chốc biến thành một đám hỗn độn.

Hiếu Quả bị dọa, sững sờ tại chỗ.

Phương Tỉ muốn qua giúp cậu, lại bị La Vực ngăn cản.

La Vực nói, “Để cậu ấy tự dọn.” Giọng y thản nhiên, nghe không ra có giận hay không.

Phương Tỉ không cử động. Hiếu Quả cuống quýt ngồi xổm xuống nhặt kẹo chocolate, muốn nhét vào lọ như trước, nhưng cậu vụng về, tay không đủ rộng, cứ nhặt được một nửa lại làm rơi một nửa, lóng ngóng nửa buổi mà chẳng nhặt được bao nhiêu, đã vậy còn bị sữa thấm ướt cả mảng áo.

La Vực kiên nhẫn chờ Hiếu Quả. Y không giục cậu, một mực yên lặng nhìn cả quá trình, mãi một lúc sau, khi Hiếu Quả đã gom hết mọi thứ về như cũ, hai tay và quần áo bẩn thỉu không chịu nổi mới thôi.

La Vực bảo dì Chu đưa cậu đi thay quần áo, sau đó vứt toàn bộ số đồ ăn mà Hiếu Quả khó khăn lắm mới nhặt được, lại chẳng thể ăn tiếp vào thùng rác.

Hiếu Quả cũng biết mình gây họa, rửa tay xong liền lê bước về, đã thấy La Vực không còn dùng ánh mắt ban nãy nhìn cậu nữa, y ngồi trên sofa cười vầy cậu, bên cạnh là một hộp gỗ thật to.

24. Chương 24: Như Vậy Tôi Sẽ Mãi Mãi Thích Cậu

Hiếu Quả lại gần La Vực, ngồi xuống sofa.

Dưới đôi mắt tò mò của Hiếu Quả, La Vực mở chiếc hộp gỗ, lộ ra một chiếc đàn violon tinh xảo, nước sơn đỏ thắm tươi đẹp, đường cong tinh xảo mượt mà, dây đàn như tỏa ánh sáng lấp lánh.

La Vực vuốt ve đàn, lấy nó ra, đặt lên vai. Y đứng dậy, nói với Hiếu Quả bằng chất giọng nhẹ nhàng, “Trước kia.... Có một con chuột nhắt, nó nhặt được một món quà xinh đẹp, đó là một con búp bê vải.”

Cùng với những lời này, y nâng vĩ kéo đặt lên dây đàn, bàn tay chậm rãi di chuyển, âm thanh du dương liên vang lên.

Nốt nhạc dịu dàng êm dịu tức khắc tác động lên tinh thần Hiếu Quả, cậu mở to mắt ngạc nhiên nhìn động tác của La Vực, miệng cũng bắt đầu hé mở.

Biểu cảm của Hiếu Quả làm La Vực rất hài lòng, y vừa kéo đàn vừa nói, “Chuột nhắt rất thích búp bê vải, ngày nào cũng muốn chơi với búp bê, thế nhưng có một ngày, búp bê bị ốm.”

Tiết tấu vui tươi bỗng chậm lại, điệu nhạc cũng từ rộn ràng hóa miên man, tựa như cõi lòng lo lắng của chuột nhắt dành cho búp bê vải.

Dường như Hiếu Quả cũng hiểu được cảm xúc này, mày cậu nhíu lại.

La Vực đứng quay lưng về phía sân, ánh mặt trời hắt sau lưng y. Y mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, cả người như được bao trong nắng ấm dịu dàng, lưng thẳng tắp, tư thế cầm đàn tao nhã lại thoải mái, nhìn từ xa, thật là một cảnh đẹp ý vui.

Khúc nhạc chợt thoáng ngừng lại, lần thứ hai trầm xuống, giai điệu lúc trước giờ khẽ thoáng nổi bi thương.

La Vực tiếp tục, “Bệnh của búp bê vải không khỏi, đáng tiếc thay, nó qua đời, vì thế ở tang lễ của búp bê, chuột nhắt đàn cho nó khúc nhạc này.”

Khúc nhạc không dài, chỉ đánh vài ô nhịp La Vực đã dừng lại. Nhìn khuôn mặt âu sầu của Hiếu Quả, La Vực chờ mong hỏi, “Để nghe không?”

Hiếu Quả gật đầu, nhưng cậu có chút khổ sở, “Búp bê, đáng thương.”

La Vực lắc đầu, “Búp bê không đáng thương, chuột nhắt bị bỏ lại mới đáng thương.”

Vậy mà kể đó La Vực đã nở nụ cười, “Nhưng đừng buồn, chỉ cần chuột nhắt có hy vọng, nhất định nó sẽ tìm được con búp bê mới.”

Nói xong, La Vực lại đặt đàn lên vai, một lần nữa kéo lên giai điệu mới, mà giai điệu này còn du dương uyển chuyển hơn trước, đầy sức sống như hoa nở xuân về.

Hiếu Quả mau chóng bị diễn tấu và biểu cảm của La Vực cuốn hút, khóe môi cậu dần cong lên theo từng nốt nhạc, tươi cười trên môi ngày càng rực rỡ, ngay khi khúc nhạc lên tới cao trào, Hiếu Quả còn nhin không được nắm tay vung theo tiếng nhạc, đáng vẻ lo lắng ử đột mấy ngày nay tức thì bay đi mất tiêu.

Sau một hợp âm tròn trịa, buổi diễn tấu kết thúc.

Kéo liên tục ba khúc nhạc hao phí không ít sức lực của La Vực. Đã lâu y chưa chơi violon, tay có hơi gượng, nhưng may là không ảnh hưởng gì đến khúc nhạc. La Vực hơi thở dốc, đặt lại đàn vào hộp, vừa ngẩng đầu liền thấy đôi mắt sáng long lanh của Hiếu Quả.

La Vực hỏi, “Thích không?”

Hiếu Quả dùng sức gật đầu.

La Vực lại nói, “Giờ vui rồi chứ.”

“Vui!” Hiếu Quả đáp thật to.

“Tôi cũng thích cậu vui.” La Vực gõ tay trên nắp hộp, cười sâu kín, “Lần sau nếu còn dễ dàng không vui như thế, sẽ giống búp bê vải... Bị chuột không cần nữa, đổi sang con mới.”

Thấy Hiếu Quả kinh ngạc nhìn mình, La Vực kìm không được nhéo nhéo mặt đối phương, nghiêm túc nói, “Hiếu Quả phải làm một chú chuột nhắt dũng cảm, như vậy tôi sẽ mãi mãi thích cậu.”

Rất nhanh, đội thi công đã giải quyết xong chuyện bồn tắm trong biệt thự. Còn việc chuyển cây long não ngoài biệt thự, vì chỉ có mỗi vị công nhân nào đó đảm nhiệm việc này nên có hơi khó khăn, cơ mà cuối cùng thì cây cũng được di chuyển đến vị trí mới, vậy là sau này Hiếu Quả có thể thoải mái chơi máy bay hay ô tô điều khiển từ xa rồi. Tâm trạng của Hiếu Quả và La Vực cũng dần tốt lên nhiều.

Mấy ngày nay La Vực rất có tinh thần, y còn đồng ý khi nào rảnh sẽ chơi xếp hình () với Hiếu Quả, thế nên sau khi làm xong công việc của ngày hôm nay, Hiếu Quả liền vội vàng chạy về nhà. Cậu muốn ăn cơm tắm rửa thật nhanh để có thể chơi cùng La Vực, nhưng sập vừa vào cửa đã thấy La Vực ăn mặc chỉnh tề như chuẩn bị ra ngoài vậy?

La Vực mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may vừa vặn, dạo này y béo lên được vài cân, khí sắc cũng tốt hơn trước nhiều. Y đóng bộ vào liền có vẻ thon dài cao gầy, mái tóc hất lên để lộ khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn, nào còn thấy vẻ bệnh tật gầy ốm đột trước.

La Vực chỉnh cổ tay áo, cầm cây quả trượng Phương Tử đưa. Tuy La Vực đã khỏi hẳn, nhưng y đã ốm đau một thời gian dài, không thể đứng lâu được, mà trận tối nay y lại nhất định phải một mình chống đỡ, vì vậy không thể không chuẩn bị dụng cụ để dựa vào.

Cũng may quả trượng của y được chế tác đặc biệt, thân trượng quét sơn đen bóng, tay nắm bằng ngà voi được điêu khắc tinh xảo, đắp thêm hoa văn bạch kim quý giá, nhìn kỹ còn có thể thấy họa tiết in chìm hoa mỹ, vô cùng thích hợp với trang phục của y, thế nên cũng không đến mức xấu hổ.

Xét thấy mọi chuyện đã thỏa đáng, La Vực thở phào một hơi, quay đầu nói với Hiểu Quả vẫn đang tha thiết nhìn mình, “Cậu nhớ ngủ sớm, không ngủ thì cũng không được chạy linh tinh, tôi sẽ về ngay.”

Nói xong, y nhẹ nhàng xoa tóc Hiểu Quả, sau đó bước vào xe đỗ ngoài cửa. Từ đầu tới cuối, Phương Tử đều đi sau y.

Trên đường đi, Phương Tử nói với La Vực, “Dạ tiệc bắt đầu lúc sáu giờ, mọi người bên nhà chính nhà họ La đã đi rồi, tuy nhiên giờ chúng ta đi cũng không tính là muộn.”

La Vực gật đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe nhanh chóng rời khỏi vườn sinh thái, chạy thêm khoảng một tiếng, xe đỗ lại trước một khu biệt thự khác.

Người bên trong vội vàng ra mở cổng, La Vực mở mắt, không để người khác giúp đỡ, tự mình xuống xe.

Bên ngoài có không ít người đứng đón tiếp, có chủ nhân bữa tiệc, cũng có một đám khách ủa ra góp vui. Sự xuất hiện của La Vực đã gây xôn xao không nhỏ. Tin y bị bệnh đã lan khắp giới trong suốt hơn một năm nay, bất luận có quen hay không đều biết đại thiếu gia nhà họ La vốn làm gì cũng thuận lợi giờ mắc bệnh gần chết, vậy mà người nghe đâu đang quần quanh trước quỷ môn quan giờ lại hoàn hảo vô khuyết xuất hiện trước mặt mọi người, dáng đi tao nhã, hào hoa phong độ, khiến tất cả mọi người không thể không kinh ngạc.

La Vực còn chưa tới gần, nữ chủ nhân đã đi tới chào mừng, bà đã ngoài năm mươi, nhưng lại biết bảo dưỡng chăm chút, khí chất khoan thai, vừa thấy La Vực bà đã cười hỏi, “Thân thể đã tốt hơn chưa? Cháu đứa nhỏ này, còn tự mình tới đây nữa.”

La Vực cười chào hỏi đối phương, y gọi người phụ nữ một tiếng “Di”, lại gật đầu chào người đàn ông trung niên đứng sừng vai bên bà, “Chú Hàng.”

Đôi bên hỏi thăm qua lại một lúc mới nói, “Được rồi, sinh nhật chú Hàng cháu nhất định phải tới chúc thọ mới được.”

Nói xong, y tiếp nhận hộp da tinh xảo trong tay Phương Tử, đưa tới trước mặt hai người.

“Cháu biết chú Hàng thích rượu, may mắn cháu gặp được món tốt này, cho nên dùng nó hiếu kính ngài.”

La Vực nói xong, mở hộp da, bày ra món đồ bên trong. Xung quanh thoáng cái vang lên tiếng cảm thán khe khẽ, mấy người am hiểu đều nhỏ giọng bàn luận, giá của hai bình rượu vua (tửu vương) này chỉ sợ là không đoán nổi giá.

Chủ nhân của nhà họ Hàng chính là người đàn ông trung niên tên Hàng Duy Ung trước mặt, tuy ông không quá yêu quý La Vực, song khi nhìn thấy món quà đầy thành ý của y, mắt ông cũng thoáng ý cười.

“Cháu có tâm tư lựa chọn mấy thứ này, chẳng thà chăm sóc cơ thể thật tốt.”

Miệng thì nói lời không mấy dễ chịu, nhưng nếu cẩn thận nghe, ta có thể cảm nhận được sự quan tâm dằn dò chân thật không giả dối.

La Vực chỉ cười cười, bị phu nhân Hàng kéo vào nhà.

Đêm nay là đại thọ sáu mươi của Hàng Duy Ung, nhà họ Hàn tổ chức tiệc tại gia, cũng không mời nhiều khách, chủ yếu là vài người bạn chí cốt và nhóm đối tác làm ăn thân thiết, mẹ La Vực và nữ chủ nhân của buổi tiệc bà Trương Nhuế Thiên là chị em họ, hơn nữa tập đoàn Kinh Lăng đã hợp tác lâu năm với nhà họ Hàng, vì vậy toàn bộ nhà họ La đều được mời.

Người nhà La tới sớm hơn La Vực, bọn họ nhìn La Vực được vây quanh mời vào cửa, không ngừng có người quen tiến đến tiếp chuyện y, người chỉ nghe danh chưa gặp cũng đến chào hỏi khách mới, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã khiến nơi đây náo nhiệt hơn hẳn.

Nếu là trước kia, La Vực chắc chắn sẽ nhàn nhã thoải mái trò chuyện giải quyết hết đám người này, nhưng hôm nay y không phải chủ bữa tiệc, hơn nữa y kéo cơ thể còn mang bệnh tới để đến đây, chính là vì muốn để mặt mũi cho Hàng Duy Ung, hiển nhiên sẽ không để người khác có cơ hội phá hoại nó. La Vực khó khăn chống đỡ tán gẫu với mấy người này đôi ba câu, bị Trương Thiên Nhuế kéo xuống bàn chủ bữa tiệc.

La Vực siết chặt quả trượng, tươi cười trên mặt không đổi, ngay đến sống lưng cũng chống thẳng tắp.

La Bảo Diệp và La Bảo Phàm đều có mặt, nhà họ La đương nhiên ngồi chung một bàn, ngoài vợ chồng chú hai còn có vợ chồng chú ba – La Thái Hoa khó gặp. La Thái Hoa nhìn trẻ hơn La Thái Dung khá nhiều, dáng vẻ cũng không tồi, chỉ tiếc tay chân không mấy linh hoạt, gấp miếng đậu hũ bích ba mãi mà không được, cuối cùng đành không vui đổi sang dùng thìa.

Nhìn La Vực bên kia trò chuyện vui vẻ, mấy người liếc nhau, La Bảo Phàm nhin không được phỉ nhổ, “Coi cái dạng này thì chưa chết ngay được đâu.”

La Bảo Diệp lập tức đẩy gã, “Đang ở đây mà nói linh tinh gì vậy.”

La Bảo Phàm yên lặng không bao lâu đã cười lạnh, “Chị nói coi liệu có ai tới mời rượu anh ta không?”

Lưu Tuyết Thúy ngồi đối diện hừ mũi, “Kẻ nào chán sống rồi hả? Cậu định đi?”

“Này có là gì, không phải trước kia chú ba...” Đang nói một nửa, La Bảo Phàm chợt thấy thứ kia trong ống tay áo bên phải của ông ta, từ từ ngậm miệng lại.

Vừa dứt lời, không ngờ thực sự có người đứng dậy đi về phía La Vực, trong tay cầm hai chén rượu vàng trong vắt.

=====

Tác giả: Đây là ba nhạc khúc nhi đồng mà La tiên sinh diễn tấu (Cả ba khúc đều là của Tchaicovsky, mọi người có thể nghe và tự bỏ não thành anh La chơi cho mình ~)

25. Chương 25: Xin Lỗi Nhé

Người tới rất trẻ, vóc dáng cao lớn, vẻ ngoài cũng không tồi, vừa trông đã biết là thanh niên tài tuấn, nếu như chân hắc không bị thọt. Gần tới nơi, hắc thân thiết gọi tên La Vực, vừa bắt tay y vừa đưa ly qua.

“Ôi chào, là La Vực đó hả, chúng ta đã lâu không gặp rồi, dạo này anh đi đâu vậy? À... Tôi nhớ rồi, nghe nói anh bị bệnh? Bệnh nặng lắm cơ mà, sao hôm nay nhìn anh vẫn khỏe mạnh thế?”

Trùng hợp lúc này có người tới mời rượu hai vợ chồng Hàng Duy Ứng, bọn họ đang bận nói chuyện, vì vậy không để ý tới bên này.

Nghe lời nói đầy tiếc nuối của đối phương, La Vực không giận, thản nhiên cười, “Đúng vậy, rất nặng, vài bận tôi còn tưởng không qua nổi.”

Giọng điệu chẳng hề kiêng kị này của y khiến người hai bên vây xem đồng loạt thở dài, “Nguy hiểm vậy sao, thế thì về sau La thiếu phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

La Vực vẫn cười, “Nhưng sau đó tôi chợt ngẫm ra một chuyện, con người ấy à, hết thấy đều phải dựa vào

tinh thần chống đỡ, khi nằm trên giường bệnh tôi đã nghĩ, trên thế giới này còn nhiều kẻ xấu sống vui vẻ như vậy, sao tôi lại có thể dễ dàng ra đi cơ chứ, công ty, gia đình, còn bao nhiêu chuyện, bao nhiêu người đang chờ tôi, tôi mà chẳng may qua đời thì ai tới xử lý đây? Mọi người nói có đúng không?”

La Vực dùng giọng điệu tùy ý như tán gẫu để nói với mọi người, song khi nhắc tới hai từ “vui vẻ” và “xử lý”, y thoáng dừng lại. Ánh mắt y nhìn người kia không hề dồn chút sức lực nào, lại khiến nụ cười bừa bãi trên mặt đối phương thoát cái biến mất tăm.

Ấy vậy mà các quý ông quý bà ngồi hai bên lại như không phát hiện ra điều gì khác thường, liên tục phụ họa, “Đúng đúng, con người đều phải sống bằng nghị lực, vì thế mà La thiếu mới có thể bình an vô sự như vậy. Nhưng La thiếu cũng đừng bận tâm quá nhiều, đâu thể lo lắng mọi chuyện, thân thể vẫn quan trọng hơn.”

La Vực gật đầu, “Ừm, tôi cũng không muốn bận tâm, nhưng có những kẻ lời thôi đáng ngăn cứ thích bám lấy, dứt không nổi.”

Về mặt người tới không khỏi vắn vẹo, sau khi tốn không ít công sức miễn cưỡng điều chỉnh, hấn lại đẩy ly rượu trên bàn về phía La Vực.

“Nói thế nào thì nói, chúng ta cũng coi như “Bạn cũ”, để chúc mừng La thiếu gia thân thể khỏe mạnh trở lại, tôi mời cậu ly này, cũng chúc ông chủ Hàng may mắn như La thiếu bây giờ, chuyển nguy thành an, phúc như Đông Hải.”

Người khác nghe lý do thoái thác này chỉ thấy hấn miệng chó không phun được ngà voi, ở tiệc mừng thọ người ta lại đi so sánh ông ấy với một ma ốm, nghe kiểu gì cũng thấy chói tai, nhưng vì có liên quan tới La Vực cho nên không ai dám chỉ trích, chỉ biết cúi đầu uống rượu, thuận tiện xem kịch vui.

La Vực cũng chỉ yên lặng nhìn rượu trong ly lắc lư, khóe miệng cong lên, không nhúc nhích.

Ngay khi bầu không khí đông cứng lạnh lẽo, một bàn tay mảnh khảnh bỗng vươn tới, cầm ly rượu lên.

“Để tôi thử xem loại rượu ngon nào lại khiến Hoàng thiếu nhọc công tốn sức tới mời La tiên sinh như vậy.”

Người đàn ông trẻ tuổi được gọi là Hoàng thiếu sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía người nói chuyện. Trước mặt hấn bỗng xuất hiện một cô gái không biết đã đứng đó từ bao giờ, mái tóc xoăn cuộn sóng dài tới thắt lưng, trước cong sau vênh, cặp môi đỏ mọng căng đầy, dù đứng trong bữa tiệc mỹ nữ như mây thì vẻ xinh đẹp gợi cảm của cô vẫn nổi bật xuất sắc.

Hoàng thiếu, cũng chính là Hoàng Mậu Đình ngây người, “Là, là Thanh Thanh sao.”

Cô chính là con gái độc nhất của người em trai đã qua đời của Hàng Duy Ứng, tên Hàng Thanh, có vẻ không thích đối phương gọi mình thân mật như vậy, cô nhún mày lắc đầu, “Đừng gọi tôi như vậy, đến mẹ

tôi cũng không gọi tôi thế nữa, quá quê mùa.”

Hàng Thanh nói xong, lắc ly rượu trong tay, vừa quan sát vừa lắc đầu, “Hoàng thiếu, đây không phải là rượu của quán bar nhà tôi cung cấp, chất lượng thế này, rốt cuộc anh lấy ở đâu ra?”

Hoàng Mậu Đình biến sắc, “Đây... Là do tôi mang đến.” Tất cả mọi người đều biết Hàng Duy Ung thích rượu vang đỏ, vì vậy hôm nay hiển nhiên có rất nhiều người tặng rượu cho ông. Hàng Duy Ung liền hào phóng mở mỗi bàn một chai mời mọi người cùng nếm thử, nhưng rượu này lại do hắn tự mang đến.

Hàng Thanh dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn hắn, “E là Hoàng thiếu bị người khác lừa rồi, lần tới nên cẩn thận một chút.”

Hoàng Mậu Đình không ngốc, rượu của hắn có kém cũng không kém đến nỗi nào, lời này của Hàng Thanh sao người khác nghe không hiểu, nhưng hắn không thể gây khó dễ cho cô ngay trước mặt chủ tiệc, buộc phải thuận miệng nói vài câu cho qua, nghiêng răng nghiêng lợi bỏ đi.

La Vực từ đầu tới cuối không hề thay đổi vẻ mặt, mắt thấy phiền toái dễ dàng rút lui như vậy, y chỉ cười nhìn người thay mình giải vây.

Hàng Thanh nói, “Em vẫn muốn đi thăm anh mà chưa có cơ hội, giờ biết anh sắp hồi phục thì em yên tâm rồi.”

La Vực, “Nếu tôi chết, nhất định anh họ em sẽ báo cho nhà họ Hàng biết đầu tiên, cậu ta không tới đây lắm mồm rộng miệng, vậy chứng tỏ tôi còn sống, không cần lo lắng.”

Quả thực chỉ có mình La Vực có thể coi mấy lời âm u này là chuyện cười mà thoải mái nói như vậy, Hàng Thanh cười khỏ, nhỏ giọng nói, “Nếu thực sự tới ngày đó, em chỉ hy vọng anh ấy biến thành tên câm.”

Thấy La Vực không đáp, Hàng Thanh chính đồn cảm xúc, nói tiếp, “Em sắp kết hôn rồi, anh sẽ đến dự hôn lễ của em chứ?”

La Vực nghiêm túc suy xét, “Xem đường đến thế nào đã, nếu gần thì đi được, còn xa quá thì chắc khi tôi tới, chưa làm hôn lễ đã phải tổ chức lễ tang cho tôi rồi.”

“La Vực à...” Hàng Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, có vẻ còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cô chỉ thở dài, nâng ly rượu trong tay hướng trước mặt y, rồi tự mình uống một ngụm.

La Vực uống trà xanh đáp lễ, sau đó nhìn Hàng Thanh xoay người rời đi.

La Vực lại ngồi cùng hai vị chủ nhân nhà họ Hàng thưởng thức tiệc rượu, con trai trưởng của bọn họ không có mặt, y liền thay vào vị trí của hắn, song Trương Thiên Nhuyết vẫn bận tâm tới thân thể của y, thấy không

còn sớm, bà liền giục y mau về nhà nghỉ ngơi.

La Vực đúng là đang rất mệt, y không cố chịu nữa, tính vào nhà vệ sinh xong rồi cáo từ.

Đứng trước bồn rửa tay, La Vực mở nước ấm rửa mặt, vừa ngẩng đầu đã thấy Hoàng Mậu Đình đang trợn trừng mắt nhìn y trong gương.

La Vực lấy khăn tay lau nước trên mặt, cười gật đầu với hắn.

Hoàng Mậu Đình đáp lại bằng ánh mắt ngoan lệ, hắn gằn từng chữ, “Tai họa lưu ngàn năm.”

Tươi cười biến mất khỏi khuôn mặt La Vực, dường như đã bị sự khiêu khích liên tục của đối phương chọc giận, y nheo mắt nói, “Rốt cuộc thì ai là tai họa? Đừng tưởng tôi đã quên chuyện cậu làm với nhà họ La chúng tôi.”

Hoàng Mậu Đình ngẩn ra, “Anh có ý gì?”

La Vực tối tăm nói, “Hôm nay chú ba tôi cũng đến, chẳng lẽ cậu không thấy ông ấy chột dạ sao? Năm đó cậu chém tay ông ấy, hại ông ấy giờ đến cầm dũa cũng không làm nổi, tôi vẫn nhớ kỹ món nợ này, một ngày nào đó tôi sẽ tìm cậu tính sổ!”

Lời nói chính nghĩa của y làm Hoàng Mậu Đình tái mét, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“La, La Vực... Mẹ nó, anh mẹ nó thực sự có bệnh hả! Đúng!! Đúng là tôi chặt tay La Thái Hoa, nhưng mẹ nó lời này anh đã lặp lại bao nhiêu lần rồi!!!” Hoàng Mậu Đình tức giận vỗ chân mình, “Lần đầu tiên anh nói, tôi bị chặt chân trái, lần thứ hai, tôi mẹ nó bị chặt chân phải!! Ông ta không dùng được dũa? Xương cốt tôi phải cắm vào tám cái đinh, đi vệ sinh cũng phải có người đỡ!!! Anh vậy mà còn dám nói chưa tính sổ?!! Có tính cũng là tôi tính với anh!!”

Cầm phần dăng trào của hắn đổi lấy vẻ mờ mịt trên khuôn mặt La Vực.

“Đã tính sổ rồi sao?”

La Vực cố gắng tìm lại trong đầu, còn quay qua Phương Tử chứng thực, tiện đà cảm thán.

“Haiz, quả nhiên sức khỏe không tốt, đến trí nhớ cũng giảm sút hẳn.”

“Anh mẹ nó...” Hoàng Mậu Đình đã giận muốn học máu.

Trí nhớ giảm sút?!!! Tên thần kinh này dù bị người khác nợ mấy việc nhỏ như hạt đậu cũng tuyệt đối không quên!!!

Đang lúc Hoàng Mậu Đình nghiêng rặng nghiêng lợi, chợt một tiếng giòn rụm vang lên, đầu gối hắn nhúc nhối, làm hắn tức thì lão đảo khuyu thẳng xuống đất. Hắn ôm chân không dám tin nhìn La Vực trước mặt.

La Vực cẩn thận quan sát người vừa ngã xuống, nhìn ngũ quan vắn vẹo và mồ hôi đầy trán hắn, y như mới xác nhận được cái gì, thu quả tửu lại.

“Là thật à, vậy xin lỗi nhé.” La Vực thành tâm thành ý nói.

“La Vực... Tao đ*t mẹ mày... A!!!”

Hoàng Mậu Đình lăn hai vòng trên mặt đất, suýt nữa nói không ra lời. Người bên ngoài nghe được động tĩnh liền vội vã vọt vào, thấy tình hình này thì vừa giận vừa vội, nhưng đây là địa bàn nhà họ Hàng, không ai dám gây phiền toái cho La Vực.

La Vực vỗ vỗ vạt áo tây trang không một nếp nhăn, chống quả tửu trước bước hai bước về phía Hoàng Mậu Đình, cúi xuống dặn dò, “Thân thể không tốt thì đừng hơi một tí lại nổi giận như thế, sẽ chết sớm lắm đấy. Nếu cậu không vui, vậy chúng ta quên món nợ này đi, làm bạn từ đầu được không?”

Nói xong y còn dùng ánh mắt “Đúng là không có cách nào với cậu mà” để liếc đối phương, sau đó chống quả tửu xoay người rời đi.

Bỏ lại Hoàng Mậu Đình hai mắt trợn trừng như muốn nứt ra cùng đám người nhà họ Hoàng đang đau khổ khuyên nhủ.

“Đã bảo đừng chọc tên thần kinh này rồi mà, đến ngày nào đó cậu ta có giết cậu cũng không phạm pháp đâu...”

26. Chương 26: Về Sau Cậu Cũng Chờ Tôi Được Không?

La Vực rời khỏi toilet, phát hiện bầu không khí ở đại sảnh có hơi thay đổi. Đám người vốn đang xúm xít chỗ y giờ đã đổi trận địa sang cổng lớn, ngay cả hai vợ chồng nhà họ Hàng cũng đứng ở đó. Có lẽ vì ưu thế chiều cao, chỉ cần liếc mắt y cũng có thể thấy người đang được vây quanh kia.

La Vực nhìn đối phương, nở nụ cười.

Người nợ cũng nhìn thấy La Vực, lướt qua đám người trực tiếp đi thẳng đến trước mặt y.

“Bác sĩ Hàng.” La Vực gật đầu chào hẳn.

Đây chính là con trai độc nhất của Hàng Duy Ung – Hàng Nham, người đã học tập và đang làm việc tại đại học y Trung Quốc ở nước Y nhiều năm, chuẩn bị về nước phát triển sự nghiệp. Gấp rút về một phen, cuối cùng Hàng Nham cũng về kịp lễ mừng thọ sáu mươi của ba mình.

Hàng Nham và La Vực vừa nhìn đã biết là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, La Vực trắng trẻo tuấn tú, nếu không biết sẽ tưởng y là người tao nhã lễ độ, được nuôi dạy tử tế nên cũng thành người tốt bụng tử tế. Còn Hàng Nham lại có mái tóc hơi dài, nước da ngăm đen khỏe mạnh, mày rậm mắt sâu, giờ hẳn còn mặc một chiếc áo phông ngắn tay, quần rằn ri và giày quân đội, trên giày dính vết bùn đã khô, lưng đeo ba lô, nhìn chẳng khác gì khách bộ hành đã lâu chưa về nhà, dưới sự phụ trợ của đủ loại quần áo lượt là trong vũ hội, hẳn càng thêm vẻ thô lỗ ngỗ ngược.

Vậy nhưng Hàng Nham không hề cảm giác có gì không ổn, hẳn lễ độ đáp lời La Vực, “Chào ông chủ La, đã lâu không gặp.”

La Vực, “Tôi đang định về.”

“Thật không khéo, vậy để tôi tiễn cậu về.”

Hàng Nham vút ba lô vào một góc, La Vực thì chào hai vợ chồng Hàng Duy Ung. Y và Hàng Nham ra khỏi cổng lớn, chưa đi được mấy bước đã đến trước bãi cỏ.

Bốn bề vắng lặng, Hàng Nham nhìn sắc mặt không khỏe của La Vực, không khỏi bất đắc dĩ, “Ba mẹ tôi cũng thật là, sao không đuổi cậu về sớm sớm.”

“Bởi vì bọn họ lễ độ hơn cậu.” La Vực hít sâu, không khí bên ngoài tốt hơn bên trong nhiều.

Hàng Nham lắc đầu, mở cửa xe đuổi người, “Mau về nghỉ ngơi đi, mấy hôm nữa tôi đến thăm cậu, hôm nay cảm ơn cậu.” Hai người đã làm bạn nhiều năm, đương nhiên hẳn hiểu được thành ý của La Vực.

“Không cần, tôi cũng không muốn gặp cậu lắm.” La Vực ghét bỏ ngồi vào xe.

“Vậy phiền toái ngài nhân nhện như tối nay, rất nhanh sẽ qua thôi.” Nói xong Hàng Nham đóng mạnh cửa vào giùm y.

Xe chậm rãi rời khỏi biệt thự nhà họ Hàng, đi vòng vo một đường cuối cùng cũng về tới vườn sinh thái. Lúc xuống xe La Vực hơi lão đảo, Phương Tử muốn đỡ, lại bị y xua tay cự tuyệt.

Y chậm chậm bước lên lầu, quả trứng gõ xuống sàn nhà, vang lên từng tiếng nặng nề. Từ xa, La Vực đã có thể thấy căn phòng của mình ở cuối hành lang lộ ánh sáng vàng ảm áp, bước chân y chậm lại, dần bước

tới cửa.

Nhìn thoáng qua sẽ nghĩ trong phòng không một bóng người, cẩn thận để ý mới thấy, bên kia giường có non nửa cái đầu và đám tóc vểnh vểnh hơi lắc lư.

La Vực bước vào từ đầu kia, trong phòng trải thảm rất dày, nuốt hết tiếng bước chân y. La Vực đi qua chân giường mới thấy Hiểu Quả đang nằm bò dưới đất, chăm chú nghiên cứu hai miếng xếp hình, tấm xếp hình này có vẻ quá khó với cậu, ngay đến thành phẩm bên cạnh cũng lộn tùng phèo, không có miếng nào ghép chuẩn cả.

Tuy nhiên việc này không hề ảnh hưởng đến tinh thần nghiên cứu của Hiểu Quả, cậu vẫn cặm cụi miệt mài lắp thử, tay chân vụng về ghép hai miếng có màu sắc khác hẳn nhau vào.

Đột nhiên nhận ra phía trước có bóng tối, Hiểu Quả ngẩng đầu thấy La Vực không biết xuất hiện từ bao giờ, tức thì nở nụ cười xán lạn.

Phương Tử muốn ở lại hỗ trợ, La Vực lại bảo hẩn về nghỉ ngơi, gắng dùng chút sức lực còn lại vọt vào phòng tắm, còn Hiểu Quả thì vẫn nằm im không nhúc nhích.

La Vực ngồi xuống giường, dùng khăn mặt tùy tiện lau tóc hai cái rồi để qua một bên.

Y hỏi Hiểu Quả, “Sao cậu còn chưa ngủ?”

Hiểu Quả giơ miếng xếp hình lên cho La Vực xem, “Ghép thành... Chim nhỏ.” Bản xếp hình này là tranh về mấy con vẹt đuôi dài màu sắc sặc sỡ.

La Vực đã mệt muốn chết, giờ mà ngã đầu xuống gối là y sẽ ngủ say như chết, thế nhưng y vẫn ngồi đó, vươn tay nắm lấy bàn tay đang cầm miếng xếp hình của Hiểu Quả.

“Cậu đang đợi tôi sao?” Y hỏi.

Hiểu Quả sợ La Vực bóp tay cậu nên muốn rút tay ra, may mà lần này La Vực lại dễ dàng thả cậu.

Hiểu Quả gật đầu, “Ừ, anh bảo mà.”

“Tôi bảo cái gì?” La Vực như đã quên mất.

“Một lát, sẽ về.” Hiểu Quả còn nhớ kỹ.

La Vực không nói gì, y chỉ yên lặng nhìn Hiểu Quả, khuôn mặt đối phương vô cùng nhu hòa, ngoài cằm ra thì gần như không có một góc cạnh nào, cùng với đôi tai to thật to kia, cậu trông không giống người trưởng thành chút nào, dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt, thậm chí còn có thể thấy lớp lông tơ tinh tế trên mặt cậu.

Bị La Vực nhìn chăm chú, Hiểu Quả dù không có cảm giác gì lớn cũng thấy là lạ, cậu đảo mắt một vòng, nghịch nghịch món đồ trong tay. Tới khi ngẩng đầu nhận ra La Vực vẫn nhìn mình, cậu ngượng ngùng cười với y.

“Hiểu Quả...” La Vực bỗng gọi cậu.

“Ừ?” Hiểu Quả đáp.

“Về sau cậu cũng chờ tôi được không?”

Hiểu Quả không rõ, “Chờ anh, làm chi?”

“Chờ tôi về, chờ tôi ở cùng cậu, dù có làm gì, cậu cũng không thể đi một mình, cũng không thể tụt lại, không được đi với ai hết, biết không?” La Vực trầm giọng, nghiêm túc nói.

Hiểu Quả không hiểu y có ý gì, nhưng cậu vẫn theo trực giác gật đầu.

“Tôi... Không chạy linh tinh, chờ anh.” Trước kia Lư Vi Hồng cũng hay dặn cậu như thế, Hiểu Quả luôn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng vì giờ người hỏi là La Vực, cho nên giờ Hiểu Quả trả lời vui vẻ hơn một chút.

La Vực vừa lòng nở nụ cười, y vuốt ve khuôn mặt đang ghé bên giường của Hiểu Quả. Bỗng, y cúi người nhẹ nhàng hôn lên má cậu, cảm xúc mềm mại lại ầm ập.

Hiểu Quả sững sốt, trong trí nhớ đã lâu rồi không có ai thơm cậu. Cậu nhìn La Vực lâu thật lâu. Một lúc lâu sau, cậu cong môi nở nụ cười vừa cao hứng lại vừa thẹn thùng, cười rất tươi, lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

La Vực thưởng thức biểu cảm của Hiểu Quả, hỏi tiếp, “Tối nay cậu ăn gì?”

Hiểu Quả vội vàng kéo mạch suy nghĩ theo lời La Vực, cậu cố gắng nhớ lại, kể tất cả những thứ mình đã ăn.

“Cà rốt... Rau cải... Cà chua... Trứng...”

La Vực cắt lời cậu, “Tôi chưa ăn bữa tối, cho nên bây giờ hơi đói.”

Hiếu Quả quả nhiên ngừng lại, hao tâm tổn trí nhìn La Vực.

La Vực đối diện với Hiếu Quả, “Tôi phát hiện trên mặt cậu có rất nhiều thịt, có thể để tôi cắn một miếng không?”

Hiếu Quả ngây người, cậu nghĩ La Vực đang nói đùa với cậu, nhưng tại sao khuôn mặt La Vực lại nghiêm túc như thế? Hiếu Quả tự hỏi một lát, sau đó hai tay ôm mặt, không còn cảm giác ngượng ngùng khi La Vực thơm mình nữa, trái lại đổi thành căng thẳng khẩn trương.

“Không, không được đâu...” Cậu đứng bật dậy, cuống quýt chạy ra ngoài.

Đáy mắt La Vực ẩn ẩn ý trêu tức, song ngay sau khi Hiếu Quả rời đi lại trở về nghiêm túc. Y vươn tay, tính tắt đèn đi ngủ.

Đúng lúc này, Hiếu Quả bỗng chạy bình bịch về, trong ngực còn ôm một chiếc hộp sắt.

“Gì vậy?” La Vực kỳ quái.

Hiếu Quả vẻ mặt thần bí tiến đến trước mặt La Vực, hạ giọng nói, cứ như sợ bị ai phát hiện, “Tôi có, đồ ăn...”

La Vực nhú mày, nhìn Hiếu Quả mắt thật nhiều sức mới mở được cái hộp sắt cũ kỹ kia ra, nhìn kỹ, bên trong vậy mà lại có vài gói bánh mì.

Hiếu Quả chọn chọn trong đám bảo bối, cuối cùng lấy ra một cái bánh mì vị nho đặt trước mặt La Vực, sau đó cẩn thận đóng cái hộp lại.

La Vực nhìn động tác của cậu, hỏi, “Ở đâu ra vậy?”

Hiếu Quả đáp, “Bánh mì... Bánh mì của tôi.”

La Vực cầm bánh mì lên, cẩn thận nhìn bao bì đóng gói, ở góc có in một hình màu xanh lá cây to đùng, đúng là ký hiệu của vườn sinh thái, La Vực nhìn hạn sử dụng, còn một tuần nữa là hết hạn, không biết Hiếu Quả đã tích trữ bao lâu rồi.

“Bình thường cậu ăn cái này?” La Vực hỏi.

Hiếu Quả gật đầu, nhiệt tình muốn bóc hộ La Vực.

“Ăn ngon lắm,” Hiểu Quả chân thành đề cử, “Vị dâu, ăn ngon nhất.”

Bánh mì được đưa tới trước mặt, La Vực vừa nhúc nhích mũi đã ngửi thấy mùi hương liệu tổng hợp. Dù là công nhân ở vườn sinh thái thì đồ ăn cũng không cao cấp hơn của các công nhân nơi khác là mấy, song Hiểu Quả chẳng hề kén chọn. Bây giờ ngày nào cậu cũng ăn đồ ngon đồ bổ ở nhà La Vực, thế nhưng, cậu vẫn coi món đồ giá rẻ này như trân bảo.

La Vực không lừa Hiểu Quả, y thực sự đói bụng. Ngồi ở tiệc rượu cả tối, La Vực chỉ uống mỗi ly trà với Hàng Thanh, nhưng đã lâu rồi y không ăn khuya, cho nên y tính nhịn qua đêm rồi mai tính sau. Vậy mà giờ nhìn bánh mì tản ra mùi hơi nồng kia, y lại hé môi.

Hiểu Quả thấy La Vực không nhúc nhích, tưởng y không quên ý định cắn mình khi nãy, cậu không khỏi nhấn mạnh, “Ngon lắm! Ăn bánh mì ngon... Không ăn tôi, được đâu.”

27. Chương 27: Nếu Cậu Không Làm Được, Tôi Sẽ Cười Cậu Cả Đời

La Vực nhìn Hiểu Quả cố gắng chuyển lực chú ý của y đến bánh mì, cố ý trầm ngâm một lúc rồi mới làm bộ miễn cưỡng từ bỏ ý định ban đầu, đưa mắt nhìn bánh mì.

La Vực nhận bánh mì, hoài nghi hỏi, “Thực sự ăn ngon vậy sao?”

Hiểu Quả dùng sức gật đầu, “Ngon lắm!”

La Vực ngẫm nghĩ, rót cuộc hé miệng nhẹ nhàng cắn một miếng.

Đầu lưỡi luôn kén chọn lập tức cảm nhận được vị nho nhân tạo, La Vực cắn hai miếng, đưa mắt nhìn Hiểu Quả vẫn đang chăm chú nhìn mình.

La Vực kỳ quái hỏi, “Cậu nhìn tôi làm gì? Cậu cũng muốn ăn à?”

Hiểu Quả vội vàng xua tay tỏ vẻ bản thân trong sạch, “Tôi... Tôi đánh răng rồi.” Trước kia thầy giáo trong trường đã nói, nếu tôi đánh răng rồi thì không được ăn gì nữa.

“Vậy sao...” La Vực lộ vẻ đáng tiếc.

“Cậu không ăn được thì tôi cho cậu ngửi vậy.”

Hiểu Quả nhìn bánh mì mập mập tròn tròn trước mặt, dưới ánh mắt cổ vũ của La Vực, cậu không chống

nổi hấp dẫn chậm rãi ghé lại gần, mũi sát rạt chỗ bánh y vừa cắn, cảm thán, “Thơm quá đi...”

La Vực cho cậu ngửi một lúc, thấy miệng cậu nhúc nhích liền giật tay về.

“Đúng vậy, ăn vào miệng còn thơm hơn.”

Dưới ánh mắt khát vọng thiết tha của Hiểu Quả, La Vực chậm rãi cắn từng miếng từng miếng bánh mì vào bụng, ăn xong còn liếm miệng hiêm có khen.

“Ừm, không tồi...”

Y thuận tay đưa vỏ gói cho Hiểu Quả. Hiểu Quả cẩn thận gấp vỏ lại, đứng dậy tiếc nuối vứt vỏ vào thùng rác.

Buổi tối La Vực còn phải uống thuốc, y bảo Hiểu Quả lên giường ngủ trước, mình thì đi đánh răng, tới khi quay về thấy Hiểu Quả ngơ ngác tựa vào giường không biết đang nghĩ gì.

La Vực đắp chăn, ổ chăn vốn luôn lạnh lẽo trống trải nay bỗng ấm áp đến lạ.

La Vực vỗ gối, ra hiệu cho Hiểu Quả nằm xuống. Y tắt đèn, hỏi, “Suy nghĩ gì vậy? Nghĩ mai ăn gì sao?”

Tâm tư Hiểu Quả cực kì dễ đoán, cậu không được ăn khuya, đành chuyển hy vọng sang bữa sáng ngày mai.

Hiểu Quả đáp, “Tôi muốn ăn, bánh mì.” Lúc này, trong đầu cậu chỉ có bánh mì cầu mà không được kia thôi.

La Vực hỏi, “Bánh mì của cậu ngon lắm, nhưng mà bánh ngọt tôi cho cậu ăn không ngon sao?”

Nghĩ đến bánh bông lan từng được ăn, tinh thần Hiểu Quả thoáng cái tỉnh táo.

“Ăn ngon, ăn ngon...”

La Vực vươn tay vòng qua vai Hiểu Quả, ngăn cản động tác hưng phấn của cậu, động viên vỗ nhẹ lưng cậu.

“Trước kia tôi không phát hiện ra cậu trộm giấu bánh mì, giờ tôi biết rồi, tôi nghĩ về sau nếu cậu muốn ăn bánh ngọt thì phải đổi bánh mì với tôi, như vậy mới công bằng.”

Đề nghị của La Vực làm Hiểu Quả lâm vào trầm tư. Số bánh mì này là do các thím để lại cho cậu lúc vườn

trái cây phát thừa, Hiểu Quả cắt bánh vào hộp như tích trữ kho báu, bảo đồi thì cậu thấy hơi luyến tiếc, nhưng bánh ngọt của La Vực cũng ngon lắm, làm thế nào bây giờ?

Thấy Hiểu Quả gặp vấn đề nan giải, La Vực lại nói, “Nếu cậu muốn ăn đồ khác cũng được, chỉ cần đổi bánh mì cho tôi thôi.”

Có điều kiện hậu đãi như thế, Hiểu Quả động tâm, “Ừ, tôi muốn ăn... Cánh gà.”

“Được.”

“Ăn cả, cơm rang trứng...”

“Không thành vấn đề...”

“Trên, trên châu nữa...”

Theo từng câu hăng hái tưởng tượng của Hiểu Quả, La Vực chợt nghe thấy một âm thanh kỳ lạ vang lên. Y cẩn thận nghe một lát, đặt tay lên bụng đối phương, quả nhiên, bụng cậu đang khẽ rung.

Khát vọng trong tư tưởng trực tiếp tác động đến cơ thể Hiểu Quả, La Vực không nhịn được nở nụ cười, dưới tiếng thì thầm không ngừng này, y nhắm mắt lại. Kỳ lạ làm sao, y vậy mà còn chìm sâu vào giấc ngủ hơn cả trước kia...

Mấy ngày sau, Hiểu Quả cầm một phiếu xác nhận về, đây là thông báo của Gia đình Thiên sứ muốn cậu tham gia huấn luyện kỹ năng nghề nghiệp. Có lẽ Lư Vi Hồng đã xin giấy này cho cậu từ trước, gần đây trạm mới có phản hồi, song giờ người giám hộ của Hiểu Quả đã thay đổi, trạm chưa kịp cập nhật tin tức, gửi qua nhiều người mà không thấy có kết quả nên đành chuyển giấy đến vườn sinh thái.

La Vực nhìn nội dung trên giấy, trong đó nói Hiểu Quả sẽ học vào một buổi chiều cuối tuần các tuần, cậu có thể chọn học môn liên quan đến công việc hoặc chọn theo sở thích.

La Vực hỏi Hiểu Quả, “Cậu muốn đi không?”

Hiểu Quả biết mặt khá nhiều chữ, mặc dù có những chữ cậu không hiểu nghĩa lắm, tốc độ đọc cũng chậm hơn người bình thường, tuy nhiên về tổng thể thì cậu vẫn hiểu được nội dung thông báo.

Hiểu Quả tự mình hí hoáy nửa buổi, cuối cùng chọn học làm hoa.

Lớp học mở luôn cuối tuần này, hôm đó, Phương Tỉ đưa cậu đi học. Đây là lớp đào tạo chuyên dạy cho các đối tượng đặc biệt ở mọi độ tuổi, khi thầy Phương vốn quen tiếp xúc với tình anh xã hội bị vây quanh bởi họ, hẳn cũng không thể thích ứng ngay lập tức. Hẳn tính giao Hiếu Quả cho giáo viên xong thì đi luôn, nhưng khi tới cửa rồi lại cứ do dự mãi, cuối cùng quay vào, nhìn cậu qua lớp kính thủy tinh.

Tính cách của Hiếu Quả so với những người cùng hoàn cảnh khác thì hướng ngoại hơn khá nhiều, cậu không sợ người lạ, thích kết bạn với người khác. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên cậu tới một nơi hoàn toàn xa lạ, cho nên dù bên ngoài cậu vẫn nở nụ cười lễ phép như mọi khi, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ nhận thấy cậu cười hơi cứng nhắc. Bên cạnh Hiếu Quả là một nam sinh tầm tuổi cậu, người kia cứ quay ra ngoài kêu ầm ĩ khiến cậu bị dọa mấy bận. Phương Tỉ đang định vào xin đổi chỗ ngồi cho cậu thì giáo viên chạy tới, kiểm soát tình hình hỗn loạn trong phòng học.

Phương Tỉ lại đứng một lát, thấy Hiếu Quả nhận mấy bông hoa giả rồi chăm chú cắt dán, hẳn mới yên tâm xoay người rời đi, chuẩn bị mấy tiếng sau tới đón cậu.

Quay về vườn sinh thái, Phương Tỉ không ngờ lại bắt gặp Hàng Nham đang đứng trước cửa.

Từ khi La Vực về nước, Hàng Nham vẫn liên tục duy trì liên lạc với Phương Tỉ, bởi vì hẳn không hy vọng nghe được lời thật nào từ miệng La Vực.

Phương Tỉ suy nghĩ một lúc, quyết định không nói cho đối phương biết tối đó sau khi trở về từ bữa tiệc mừng thọ La Vực đã bị sốt nhẹ, hai hôm sau mới khỏi; hẳn chỉ bảo La Vực đúng hạn uống thuốc đúng kỳ kiểm tra, coi như phối hợp trị liệu.

Hàng Nham nghe xong vẫn lắc đầu, “Tôi còn không rõ cậu ấy sao.”

“Gần đây quả thực La tiên sinh đã tốt lên rất nhiều.” Câu này Phương Tỉ nói thật, bất kể là sinh lý hay tâm lý thì trạng thái gần đây của La Vực đều đang được cải thiện.

Hàng Nham nhướn mày, giống như nghĩ đến cái gì, khuôn mặt hẳn lộ vẻ hứng thú.

Khi hai người vào phòng, La Vực đang cúi đầu ngồi bên cạnh bàn, trước mặt bày một bức tranh xếp hình đã ghép được bảy tám phần.

Hàng Nham vòng qua vòng lại, không tin nổi hỏi, “Từ khi nào cậu có nhả hứng này vậy?”

La Vực không buồn ngắt đầu, “Không thì làm gì? Hai chúng ta lôi kiểem ra ngoài khua tay múa chân?”

Mồm miệng Hàng Nham vĩnh viễn không dấu lại được La Vực, hẳn cũng không tính dấu với y, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, “Hai hôm nữa tôi tính mở party. Tôi mới đổi chỗ làm, vậy nên định mời đồng nghiệp cũ mới tới tụ tập một phen, tôi chọn tổ chức ở Chỉ Quang đấy.”

Nhà họ Hàng kinh doanh bất động sản lớn như vậy, thế nhưng con trai độc nhất của bọn họ lại xuất ngoại du học từ lâu, một lòng theo đuổi nghiệp y, chỉ mới hơn ba mươi mà hắn đã trở thành một trong những chuyên gia chính hình uy tín nhất nước A. Dù có thành tích như vậy nhưng Hàng Nham chẳng hề lưu luyến, dứt khoát bỏ lại hết thảy về nước. Theo như Hàng Thanh nói chính là: Hàng Nham như loài chim dữ, tùy tính thích bay nhảy, không bao giờ chịu dừng chân một chỗ nào mãi mãi, tuy nhiên, với người khác thì gọi là di chuyển, còn với hắn lại là đi săn.

La Vực vuốt cằm, “Chọn ngày xong thì cậu tự gọi cho anh Phong đi.”

“Tôi biết rồi.” Hàng Nham đáp, hắn đưa mắt chậm rãi quét biệt thự một vòng, hỏi thẳng, “Người kia đâu rồi, có mình cậu ở nhà thôi à?”

La Vực giương mắt, không thêm cho hắn ánh mắt ôn hòa.

Hàng Nham mất hứng, “Hừ, bày đặt giả vờ gì, tôi chỉ tò mò thôi, đang yên đang lành tự nhiên đi giúp người khác, lẽ nào là một bé loli đáng yêu?”

Thực ra Hàng Nham đã lén nghe đủ loại tin đồn lan truyền rồi, chỉ là những tin đồn đó thực sự quá khó nghe, Hàng Nham đành tự suy đoán, dựa theo hiểu biết của hắn về La Vực, y là người rất lạnh nhạt chuyên nam nữ, thậm chí tới mức lãnh cảm, bất luận là tình cảm hay tình dục y đều chẳng hề mặn mà, vì vậy Hàng Nham không tin nổi y sẽ bị thứ gì đó làm cho mụ mị đầu óc, càng không thể có suy nghĩ gì sắc tình trong đầu. Còn về phần nguyên nhân... Quả thực hắn không nghĩ ra được.

La Vực vẫn bình tĩnh như trước, nhớ tới khuôn mặt Hiểu Quả, y nói, “Đúng là rất đáng yêu.”

“Vậy mau đưa tôi đi gặp đi!” Hàng Nham tích cực.

La Vực như không nghe thấy, không để ý đến hắn nữa.

Gần nửa tiếng bị ngó lơ, Hàng Nham đành làm bộ thở dài, trên mặt mang ý cười cả lơ cả phát, lời nói ra miệng lại nghiêm túc vô cùng, “Được rồi, quán cậu làm chi, chỉ cần cậu vui thì muốn làm gì cũng được. La Vực, năm đó chính miệng cậu hứa với tôi, nếu cậu không làm được, tôi sẽ cười cậu cả đời.”

La Vực đặt một miếng xếp hình xuống, hơn nửa bức tranh đã thành hình, y chậm chậm thưởng thức một lần, khẽ cười một tiếng, rồi cuộc ngẩng đầu lên.

“Đúng là tôi nói, tôi không quên. Cậu yên tâm, tôi sẽ sống thật tốt.”

28. Chương 28-1

Gần đây, La Bảo Diệp hiếm có không ở nhà chính nhà họ La, vì vậy phải mấy ngày sau khi xảy ra chuyện cô ta mới nghe được tin La Bảo Phàm gặp chuyện không may.

Mặt trời vừa ló rạng ắt hẳn là thời điểm La Bảo Phàm mới đi ngủ, nhưng lúc này La Bảo Diệp không còn sức tiếc thương em trai nữa, cô ta vội vàng gõ cửa phòng gã, mãi mà không thấy ai mở cửa, trái lại còn kéo vớ chú hai La Thái Dung tới.

Lưu Tuyết Thúy đang lên lầu, thấy dáng vẻ sốt ruột của La Bảo Diệp liền làm bộ buồn bã tiến lại gần.

“Thím còn tưởng là ai chứ. Bảo Diệp à, thím đã đọc báo rồi, Tân Triết sao lại thành ra như thế? Ngôi sao bị bắt gặp lần này có phải người mới chụp quảng cáo đệm hôm bữa không? Đừng nói là hai người bàn hợp đồng bàn tới khách sạn nhé? Ai yêu, thím hai cũng không muốn nói đâu, nhưng chính cháu ăm ỉ đòi chọn người chồng này, lại còn ba hoa khoác lác với La Vực, kết quả thì sao, cháu không nghĩ tới mình thì thôi, nhưng đừng để người nhà họ La mất mặt theo nhé.”

La Bảo Diệp đã quen bị cười nhạo chuyện chồng mình suốt ngày đi ngoại tình bị bắt quả tang rồi, trước kia cô ta cần môi nhần nhện là qua, nhưng lần này còn liên quan tới chuyện của La Bảo Phàm nữa, La Vực bên kia... sợ rằng không dễ nói chuyện.

Nhắc tới La Vực, Lưu Tuyết Thúy bỗng nở nụ cười, “Đúng rồi, thím nói này, lần trước cháu về không phải nói La Vực đối tốt với thằng ngốc kia lắm sao, hay là giờ hai người đi van xin nó đi? Không khéo thằng ngốc đó mềm lòng, giúp hai người nói đỡ đôi câu, La Vực lại không nổi giận nữa.” Lưu Tuyết Thúy vừa nói vừa gật đầu, như thể cảm thấy đây đúng là một cách hay.

So sánh hai chị em bọn họ với một tên chậm phát triển, sao La Bảo Diệp không nghe được ác ý trong lời của Lưu Tuyết Thúy, cô ta thậm chí nghĩ, bà vẫn là nên cất cách này để bao giờ đắc tội với La Vực thì dùng đi, tuy nhiên cô ta không nói ra miệng, quay đầu gõ cửa càng mạnh hơn, rốt cuộc cũng đánh thức La Bảo Phàm đang say sưa ngủ dậy.

Trong phòng đầy mùi rượu, La Bảo Diệp đóng cửa ngăn cản tầm mắt người ngoài, oán hận hỏi, “Đang yên đang lành sao em chọc người nhà họ Ngô làm gì? Con ông ta vào viện rồi.”

La Bảo Phàm không cho là đúng, “Con trai bảo bối của bọn họ tự mình chuốc lấy, vào bệnh viện? Còn chưa chết à?”

“Đầu phải khâu hai mươi mũi!”

“Hai mươi mũi?” La Bảo Phàm cười nhạo, “Lưng tôi còn bị thằng đấy lôi một phát đây, không lột một lớp da của nó đã là tốt lắm rồi, coi xem về sau nó còn dám vênh váo với ông nữa không.”

La Bảo Phàm xoay người, quả nhiên thấy sau lưng gã có dán một miếng băng. La Bảo Diệp nhú mày,

nhưng, đây không phải là chuyện quan trọng nhất.

“Em đứng lên ngay, đi theo chị!”

Bị La Bảo Diệp kéo, La Bảo Phàm lập tức mất kiên nhẫn hất ra.

“Đi cái rắm, đi đâu?!”

La Bảo Diệp trừng gã, “Tới vườn sinh thái!”

Vừa nghe phải đi gặp La Vực, não bộ còn hơi lơ đãng của La Bảo Phàm lập tức tỉnh táo, “Đi, đi gặp tên điên kia làm chi?!”

“Em nói xem để làm chi! Ngay đến chị còn nhận được điện thoại, cậu ta có thể không biết tin sao, nhà họ Ngô đã hợp tác với Kinh Lăng bao nhiêu năm rồi, giờ con ông ta bị em đánh, em nghĩ La Vực sẽ làm gì? Mau theo chị đi nhận lỗi ngay!”

“Mẹ nó chị buông tay ra! Tôi không đi!” La Bảo Phàm lên đến giường, dùng sức quần chặt chắn quanh người, nhất quyết không chịu để ý La Bảo Diệp.

La Bảo Diệp kéo gã, lại bị gã đập một phát vào bụng, đau nửa buổi không hết.

La Bảo Diệp ngồi xổm xuống, cuối cùng cũng nổi giận thực sự, lạnh lùng nói, “Được, em không đi thì thôi, chị cũng không sợ bị em liên lụy, nếu em tự hại mình để La Vực xử lý giống chuyện Tôn Cường hai năm trước, chị không giúp nổi em đâu!”

Cái tên phổ thông “Tôn Cường” lập tức kích thích đến La Bảo Phàm, gã xốc chân ngồi bật dậy, trong đầu hiện lên cảnh tượng khủng bố. Một tên đàn ông hai mươi tuổi lại sợ tái mét mặt, bắt đầu nôn khan, “Tôi... Tôi...”

La Bảo Phàm ấp úng mãi không nói được một câu.

La Bảo Diệp bắt đầu đi, “Đi thôi, chờ tới khi La Vực gọi điện cho chúng ta, vậy thì đúng là xong rồi.”

Trên đường đi, trong xe chìm trong tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại vang lên đôi câu La Bảo Diệp dạy La Bảo Phàm lát nhận sai thế nào.

Tới khi đến vườn sinh thái, hai người phải đứng ngoài cửa đợi hơn nửa tiếng mới được cho vào. Rõ ràng ban nãy Phương Tử bảo La Vực còn chưa dậy, vậy mà tới khi vào phòng khách, hai người đã thấy y đang ngồi xem tivi.

Tivi đang phát lại tin tức giải trí hot nhất hiện nay, một người mẫu nổi tiếng và một doanh nhân giàu có đã kết hôn nhiều lần ra vào khách sạn bị bắt quả tang, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã hội.

La Bảo Diệp không cần nhìn màn hình, chỉ nghe tiếng đã đủ xanh mặt, song cô ta vẫn cố duy trì bình tĩnh, cúi đầu không dám nhìn La Vực.

Cô ta không nói gì, La Vực cũng không mở miệng, trong phòng nhất thời chỉ còn lời châm biếm ra vẻ hài hước của MC, mãi tới khi một âm thanh giòn giã vang lên đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ.

“Cái này... Không tìm thấy, không tìm thấy...”

Hai chị em nhà họ La nhìn theo tiếng động, mới thấy bên cạnh La Vực còn một người nữa, trên bàn trước mặt cậu ta bày một bức tranh xếp hình đã gần hoàn thành, chỉ còn một góc nhỏ chưa xếp xong. Thiếu niên đang lẩm bẩm kia muốn ghép thử từng miếng từng miếng một, chỉ tiếc vụng về bận bịu mãi vẫn không thành công, không khỏi sốt ruột tìm kiếm sự trợ giúp của La Vực.

La Vực nghe động tĩnh quay đầu lại, vậy mà lại thực sự chăm chú nghiên cứu cùng cậu.

Hai người chụm đầu vào nhau, La Vực không cầm miếng ghép đúng lên, mà bỏ hết những miếng sai sang một bên, hỏi Hiểu Quả, “Giờ thì sao?”

Chỉ còn hai miếng xếp hình, Hiểu Quả ghép thử, cuối cùng cũng tìm được đáp án.

Cậu cao hứng rung đùi đắc ý, “Cái này... Đúng rồi... Đúng rồi, tìm được rồi!!!”

“Ừ, giỏi quá.”

La Vực khen cậu, sau đó đẩy lại số miếng xếp hình sai ban nãy tới trước mặt Hiểu Quả, để cậu tiếp tục xếp.

Rõ ràng là một vấn đề mà người bình thường chỉ tốn vài phút đã có thể giải quyết, thế nhưng tên ngốc bên cạnh lại tốn quá nhiều thời gian, kết quả đến một miếng cũng không tự xếp được. La Bảo Phàm vốn đang nơm nớp lo sợ, song ngồi đợi quá lâu khiến kiên nhẫn vốn ít ỏi của gã bị mài sạch không còn chút nào.

“Hừ...”

Một âm thanh nhỏ bỗng vang lên từ miệng gã. Tiếng hừ rất nhỏ rất nhẹ, sau lưng còn có tiếng tivi quấy nhiễu, nếu không nghe cẩn thận chắc chắn sẽ bỏ qua nó, nhưng tiếng động ấy lại vẫn khiến La Vực quay qua nhìn chăm chăm gã.

La Vực thẳng tắp nhìn La Bảo Phàm vài chục giây, trong mấy chục giây này, ngoài Hiểu Quả bên cạnh vẫn

lắm bả ra, không một ai nói chuyện.

La Bảo Phàm ngỡ mình là con chuột đang bị rắn độc nhìn chòng chọc.

Lát sau, La Vực chuyển tầm mắt, ánh mắt khẽ lướt. Nhẹ nhàng lướt qua người gã, lại nhẹ nhàng lướt đi, thế nhưng cũng đủ khiến hai chị em nhà họ La toát mồ hôi lạnh.

La Vực nói với Phương Tử, “Thầy Phương, sao không pha trà mời khách vậy?”

La Bảo Diệp sững người, vội vàng nói, “Không, không cần đâu, bọn tôi... Bọn tôi ngồi một lát rồi đi ngay thôi.”

La Vực cười, “Vội cái gì, đã lâu tôi chưa gặp Bảo Phàm rồi, ngồi lại tâm sự một chút đi.”

Gì mà đã lâu, rõ ràng đôi bên mới cùng tham gia tiệc nhà họ Hàng, chẳng qua trong mắt La Vực, bọn họ là thứ chỉ khi nào y muốn nhìn thấy mới có thể hiện hình, không muốn nhìn thấy thì bọn họ còn chẳng bằng mẫu tàn thuốc lá bị người vấy rơi giữa đường.

Lời này của y khiến La Bảo Phàm lại một phen hết hồn, bị La Bảo Diệp huých một cái, gã đành bất đắc dĩ ngồi xuống sofa.

Dì Chu bưng trà tới, bên trong trà thả cánh hoa hồng, tỏa hương thơm ngát dễ chịu, đáng tiếc hai người kia lại không có tâm tình thưởng thức tách trà này.

Rốt cuộc, La Vực tắt tivi đang phát om sòm, nhất thời khiến căn phòng càng thêm lặng ngắt.

“Sắp đến tháng mười một rồi nhỉ.” La Vực bỗng cảm khái, “Có phải sắp tới kì thi ở trường không?”

“Thì!” Hiểu Quả bên cạnh nghe từ này liền hưởng ứng, khẽ vỗ ngực nói, “Tôi cũng... Thì.”

“Ồ?” La Vực quay đầu tò mò hỏi, “Vậy cậu thi tốt không?”

“Có!” Hiểu Quả dùng sức gật đầu, “Tôi được, một trăm điểm!” Hiểu Quả nhin không được lấy lịch sử huy hoàng ra khoe một lần nữa.

“Giỏi quá!” La Vực nghiêm túc khen ngợi, quay đầu hỏi La Bảo Phàm, “Cậu đã được một trăm điểm bao giờ chưa?”

Bị La Vực hỏi vậy, La Bảo Phàm nắm chặt nắm đấm mới kiềm chế không nổi điên với thằng ngốc đang

muốn so với mình. La Bảo Diệp lén nhéo nhẹ chân em trai dưới bàn, ý bảo gã mau tìm cơ hội nhận lỗi.

Không đợi La Bảo Phàm nói gì, La Vực lại nói với Hiểu Quả.

“Trước đây tôi cũng chưa được một trăm điểm bao giờ, xem ra Hiểu Quả... là học sinh thông minh nhất tôi từng gặp.”

Giọng điệu của y chân thành như thể thực sự cảm thán trí thông minh của Hiểu Quả, khen ngợi như vậy tất nhiên đổi lấy nụ cười tự hào của cậu, cũng đổi lấy ánh mắt như nhìn kẻ điên của chị em nhà họ La.

“Haiz, hầu như đứa nhỏ nào cũng chỉ nghe lời khi còn bé, tới lúc lớn đều có cách nghĩ của riêng mình,” La Vực lắc đầu, nhìn La Bảo Phàm, “Hồi trước cậu còn nói muốn làm phi công, bây giờ chẳng phải không buồn đi học, cũng chẳng đi thi hay sao.”

La Bảo Diệp vội vàng nói đỡ cho em trai, “Bảo Phàm có đi học, về sau nhất định sẽ không bỏ thi nữa, lần này đánh nhau là nó sai, nó biết lỗi rồi, chắc chắn sẽ không phạm phải lần nữa...”

“Đánh nhau là sao?” La Vực rút cuộc cũng nói tới chuyện này.

La Bảo Phàm hé miệng, lại nói không rõ lời.

La Vực tri kỷ ghé sát vào gã một hơn chút, nâng ngón tay, ý bảo gã nói lại cho y nghe.

La Bảo Phàm nhìn khuôn mặt tái nhợt ngay gần kia, nuốt nước miếng nói, “Trong... Trong bãi đậu xe của trường, cậu ta cản đường tôi...”

Sinh viên nhà giàu ỷ tiền tài quyền thế của gia đình mà phách lối không biết thân biết phận, vốn đã nhìn nhau không vừa mắt, một lời không hợp chẳng qua chỉ khiến mâu thuẫn lâu dài trở nên gay gắt hơn mà thôi.

“Tôi chỉ đá cậu ta một cái, tự cậu ta ngã xuống cọc tiêu giao thông trên đường.” Chẳng may đầu nhọn của cọc tiêu đâm đúng vào gáy của Ngô thiếu gia.

“Thì ra là vậy nên mới làm người ta mọc thêm cái gáo.” La Vực nghe xong bưng bình đại ngộ.

Câu này của y tất nhiên cũng bị đôi tai bừ bự bên cạnh vô tình nghe thấy, tai bự nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Bảo Phàm nó...”

La Bảo Diệp muốn giải thích hộ La Bảo Phàm, lại bị hành động đặt tay lên môi của La Vực ngăn cản.

Không còn trở ngại, La Vực nhẹ nhàng néo tai Hiểu Quả, hỏi, “Nói gì vậy?”

Hiểu Quả bắt lấy từ mẩu chốt mà mình mới nghe lần đầu kia, kỳ lạ hỏi, “Gáo... là gì?”

La Vực kiên nhẫn giải thích cho cậu, “Gáo làm từ quả hồ lô đó.”

Hồ lô sao, Hiểu Quả biết!

“Kẹo... Hồ lô!” Khả năng liên tưởng của Hiểu Quả rất phong phú. (Hồ lô mà La Vực nói tức là quả bầu khô, còn Hiểu Quả lại nghĩ tới mứt quả xiên)

Mắt La Vực sáng lên, “Thú vị đó, ít nhất thì hai loại cũng có màu đỏ đỏ giống nhau, còn tích nước nữa.”

Mắt thấy Hiểu Quả chìm trong suy nghĩ về mứt quả, La Vực nói tiếp, “Lát nữa bảo dì Chu làm mấy xiên, dì ấy sẽ không tìm đầu bếp của vườn.” Nói xong y còn không quên hai người trước mặt, đặc biệt là La Bảo Phàm, y rộng rãi mời, “Hai người cũng ném thử một chút nhé?”

La Bảo Phàm chỉ thấy bụng mình quặn lên, cổ họng căng chặt.

“Tiểu Tiểu nói lão Ngô vừa gọi điện cho cậu ấy, vì chuyện này mà sang năm công ty bọn họ không muốn hợp tác với chúng ta nữa, nếu muốn tiếp tục hợp tác, nhất định phải tính kiểu khác.” La Vực thở dài, “Hai người biết đấy, tôi không thích nhất là người khác đặt điều kiện với tôi, một khi đã vậy, một đập vỡ đôi cũng không phải chuyện gì quá lớn, lại còn có thể vì bọn họ hủy hợp đồng mà lấy chút tiền lẻ. Nhưng mà... Chuyện mình làm, thì mình nên nhận một phần hậu quả, vậy nhưng tôi lại gánh chịu toàn bộ thay cậu, nói ra xem nào, có vẻ thiếu gia nhà họ La chúng ta đang phải chịu nhiều uất ức lắm, đúng không?”

La Vực cười hỏi, tiện đà nhớ lại.

“Lời này nghe có vẻ quen, có phải trước kia tôi đã nói rồi không?”

Cơ mặt La Bảo Phàm đã gần như vặn vẹo.

29. Chương 28-2

Quả thực La Vực đã nói câu này, y nguyên không đổi dù chỉ một từ vào hai năm trước, khi La Bảo Phàm mới trưởng thành say rượu đắm người trọng thương.

Khi đó La Bảo Phàm vừa mới có bằng lái, lại được La Thái Dung tặng xe, vội vàng ra ngoài tìm đường vênh váo, không ngờ đâm phải một tên lang thang bên đường. Người kia không chết, bằng lòng giải quyết riêng, nhưng cũng chơi trò sư tử ngoạm đòi bồi thường không ít tiền. Tuy nhiên với tài lực của nhà họ La, chút tiền ấy căn bản không thành vấn đề, song phải với điều kiện là La Vực không biết.

La Vực không gật đầu, người nhà họ La không ai dám chi tiền cho La Bảo Phàm. La Vực cũng không phải kẻ keo kiệt, nhưng y có một điều kiện. Nói thế nào thì La Bảo Phàm cũng gây thương tích cho người ta, La Vực cho rằng, em trai y hẳn là nên quan tâm đối phương một chút. Vì thế, La Vực vỗ đùi quyết định để La Bảo Phàm tự mình chăm sóc đối phương một thời gian.

Bảy, tám ngày, hoặc cũng có thể là mười ngày sau đó, La Bảo Phàm cũng không nhớ rõ, chỉ biết mấy ngày gần gũi này dường như đã trở thành ác mộng cả đời gã.

Lúc ấy xe bốc cháy, La Bảo Phàm không việc gì, vậy nhưng đối phương lại bị cháy khắp người. La Vực đã sắp xếp người ta vào bệnh viện tốt nhất, dù thế La Bảo Phàm vẫn phải tự tay lau người, đút thuốc, thậm chí là thay băng cho bệnh nhân bị bỏng kia...

Vết bỏng thổi rửa như muốn bao cả trái đất, hai tay ướt đầm vết máu vết mưng mủ, tiếng thét chói tai như vang vọng mãi mãi, tất cả đều là cảnh tượng trong những cơn ác mộng khủng khiếp khi đêm về của La Bảo Phàm. Gã đã từng phần nộ, đã từng chửi bới, song, những phản kháng bạo lực này chẳng là gì trong mắt La Vực, y nói cho La Bảo Phàm không nơi trốn chạy biết, gã trốn đi một ngày, sẽ phải ở lại đây thêm một năm.

Cứ như vậy, không chừng tới một ngày nào đó nhà họ La chúng ta lại bồi dưỡng ra một thầy thuốc vĩ đại cứu nhân độ thế thì sao?

La Bảo Phàm vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt lóe sáng đầy kỳ vọng của La Vực lúc ấy. Ánh mắt này, cũng chính là dấu ấn dữ tợn sâu hoắm không cách nào phai trong lòng La Bảo Phàm.

Tới hôm nay khi bị nhắc lại, La Bảo Phàm rốt cuộc không giấu nổi sợ hãi, gã nắm chặt hai bên quần, lo lắng nói với La Vực, “Anh, em sai rồi... Em biết sai rồi, về sau em không bao giờ đánh nhau nữa, nhất định em sẽ chăm chỉ học bài, đối xử mọi người tử tế...”

La Bảo Diệp bên cạnh đã kìm không được khóc nức nở, vừa cầu xin vừa khóc, còn náo nhiệt hơn chương trình trên tivi ban nãy nhiều.

Trong bối cảnh đặc biệt như vậy, La Vực vẫn thoải mái phân miếng xếp hình hộ Hiếu Quả, vẻ mặt thậm chí còn ôn nhu dịu dàng.

Đột nhiên, một tiếng “Bộp” thanh thúy vang lên. Đó là tiếng bàn tay quật vào da.

La Vực quay đầu liếc ghế dựa trống không bên cạnh, lại nhìn về phía hai chị em nhà họ La, thì ra Hiếu Quả đang ngồi ngoan ngoãn đã tới chỗ đó tự bao giờ.

Hiếu Quả đứng trước mặt La Bảo Diệp, hai tay vòng ra sau lưng nắm lại, bả vai phòng bị hơi co lên, bên chân là tờ giấy đáng thương vừa rơi xuống.

La Vực quét một vòng, thu nụ cười.

“Hiếu Quả.”

Nghe La Vực gọi, Hiếu Quả lập tức chạy về chỗ, trên mặt cậu không có cảm xúc gì quá mạnh, song từ đôi mắt kia vẫn có thể thấy chút gì đó tủi thân.

“Chị... Khóc.” Hiếu Quả khẽ nói.

La Vực nắm tay cậu lên, vết đỏ do bị quạt nổi trên làn da trắng nõn, y nhẹ nhàng xoa cho cậu, không nói một lời.

La Bảo Phàm mơ hồ cảm giác được mình lại gây họa, gã muốn giải thích là do thằng ngốc kia đang yên đang lành tự dưng chạy tới, ai biết nó muốn làm gì; song thực chất, khi thấy Hiếu Quả tới gần, cơn giận vẫn cố nén nhịn vì bị La Vực chèn ép của La Bảo Phàm không tìm được nổ bung nên gã mới làm vậy.

Thằng ngốc này được đối xử tốt đến vậy, chỉ càng tô đậm sự thâm hiểm của hai người bọn họ.

Dựa vào cái gì?!

Song dù cảm phần thế nào, La Bảo Phàm vẫn chỉ có thể ra sức giải thích, “Em, em không cố ý đánh cậu ta...”

La Bảo Diệp cũng cuống quýt nhặt khăn giấy dưới đất lên, không quan tâm nó có bẩn hay không cứ thế lau lên mặt.

“Cảm, cảm ơn cậu...”

Cô ta muốn cười với Hiếu Quả, đáng tiếc vẻ mặt lại vắn vẹo cứng nhắc. Thật đúng là bị cái mồm quạ đen của thím hai ám, chẳng lẽ bọn họ đã rẻ mạt tới độ phải cầu xin sự thương hại của một đứa ngốc hay sao?

La Vực ôm vai Hiếu Quả, cúi đầu hỏi, “Có đau không?”

Muốn đưa khăn giấy cho đối phương lại bị đánh vào tay, Hiếu Quả bị đả kích nghĩ nghĩ, gật đầu, rồi lại lắc đầu. Vừa nãy có hơi đau, nhưng giờ được La Vực xoa đã hết đau rồi. Cậu nhích lại gần La Vực, xuyên qua khoảng không giữa cánh tay y trộm nhìn hai người bên kia.

La Vực nói, “Về sau gặp người lạ không được tùy tiện lại gần, biết chưa?” Cơ mà y đã quên, lúc trước khi mời Hiếu Quả ăn dưa hấu, y cũng chỉ là một người xa lạ.

Hiếu Quả vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người cách đó không xa nghe được lời này, sắc mặt đặc sắc vô cùng.

“Được rồi, nói thì nói vậy thôi, dầu gì cậu cũng là em trai yêu dấu tôi, sao tôi không thương cho được.”

Giây trước vẫn là “Người lạ”, giây sau đã thành “Em trai yêu dấu”, may mà hai người đã sớm quen cái tính âm tình bất định của La Vực.

La Vực dùng ngữ khí hòa ái nói với La Bảo Phàm, “Cậu đánh nhau, không đi học, chung quy cũng vì không thích trường học. Tôi nghĩ, không thích thì cũng đừng ủy khuất bản thân. Tôi đã thay cậu làm thủ tục thôi học rồi, từ nay về sau, cậu sẽ không còn lăm chuyen phiền lòng như vậy nữa.”

Y vừa nói xong, nước mắt La Bảo Diệp chảy càng dữ hơn.

La Bảo Phàm không học ở trường danh giá, song ít nhất đó cũng là nơi học hành, bị đuổi học cũng không sao, chỉ cần chi tiền đi du học là có cách, trường học cũng lắm chỉ để La Bảo Phàm có cái ghi vào thôi. Mà giờ, La Vực lại thẳng tay bóp vụn tất cả đường lui của gã, ý của La Vực chính là muốn kết thúc kiếp sống học hành của La Bảo Phàm, nếu gã muốn làm phé nhân, vậy làm phé nhân cả đời đi.

La Bảo Phàm ngây ngẩn cả người, dưới vẻ mặt giật mình của gã, La Vực nắm tay Hiếu Quả đứng dậy.

“Tôi thấy chị sống cũng thanh thoi,” Y nói với La Bảo Diệp, lại chuyển hướng sang La Bảo Phàm, “Về sau cậu cũng rảnh rồi rồi, một khi đã vậy, hai người có thể thường xuyên cùng tới thăm mẹ hai người, bà ấy.... Còn đáng thương hơn hai người nhiều.”

La Vực nói xong, đi thẳng lên lầu hai.

“Trên lầu có vài khung ảnh, chúng ta đi chọn xem cái nào hợp với bức tranh xếp hình này của cậu nhé?”

La Vực xoa tay Hiếu Quả, kéo sự chú ý đang dành cho hai người kia của cậu đi.

“Được!!”

“Khung trắng đẹp hơn hay khung đen đẹp hơn đây?” La Vực hỏi.

“Ừm... Màu hồng!”

“Sao lại chọn màu hồng?”

“Màu cam!”

“Chúng ta không có màu cam, cậu đang nói linh tinh à?”

“Màu hồng!”

“Được rồi, mai đi mua một bộ khung màu cam...”

Dù hai người đã khuất bóng, giọng nói dịu dàng của La Vực vẫn dứt quãng truyền tới phòng khách, khiến hai chị em nhà họ La lạnh toát cả người...

30. Chương 28-3

Sau bữa tiệc mừng thọ, La Vực có không khỏe vài hôm, vì vậy y dành một thời gian ngắn chỉ ở biệt thự tĩnh dưỡng.

Đúng giờ ăn cơm, đúng giờ nghỉ ngơi, trời đẹp thì ra ngoài phơi nắng, khi thể lực cho phép thì cùng Hiểu Quả đi dạo trong rừng. Các bác sĩ đến kiểm tra đều công nhận, sức khỏe của La Vực đã tốt lên rất nhiều.

Chạng vạng hôm nay, La Vực bỗng thấy Hiểu Quả ôm túi nhỏ của mình tính ra ngoài. Túi này cũng là do trạm tình thương phát, làm bằng vải bố, màu sắc kỳ quặc, trên túi còn in hình quảng cáo cho công ty nào đó, cơ mà lúc Hiểu Quả đeo lên người trông cứ như một học sinh thực thụ.

“Cậu đi đâu vậy?” La Vực hỏi.

Hiểu Quả đáp, “Tìm... Ông.”

La Vực không hiểu, “Ông nào?”

Hiểu Quả cào cào tóc mình, “Ông, tôi phải, cắt tóc.”

Trước kia khi chưa gặp La Vực, mọi chuyện của Hiểu Quả đều được lên kế hoạch cẩn thận, đương nhiên các kế hoạch này không phải do cậu tự sắp xếp, mà là do trạm chỉ dẫn cho cậu từng ngày từng ngày một, tuy

hơi cứng nhắc, song đã giúp cuộc sống của Hiểu Quả có những trật tự cơ bản.

Tương tự như việc mừng năm mỗi tháng sẽ đưa tiền lương cho Lư Vi Hồng, cứ tới mừng mười mỗi tháng là Hiểu Quả đi cắt tóc. Tháng trước vì đi mua táo cho La Vực mà quy luật này bị phá vỡ, tháng này cũng vì La Vực mà cậu quên không đi cắt, mãi tới khi tóc dài quá mắt cậu mới nhớ ra.

La Vực thì không thấy tóc Hiểu Quả quá dài, trái lại, tóc Hiểu Quả hơi quăn quăn tự nhiên, sờ lên vừa mềm vừa mượt, bình thường tóc cậu cứ vênh vênh lòa xòa trên đỉnh đầu, lúc y ngủ dán mặt vào cũng không thấy khó chịu, La Vực thích lắm. Hơn nữa bọn họ có nhà tạo mẫu tóc riêng, gọi là tới, không cần phải đi nơi khác. Tuy nhiên nhìn Hiểu Quả đã có kế hoạch nho nhỏ từ trước, La Vực thấy rất thú vị.

...

Ngồi ở ghế sau ô tô, La Vực hỏi, “Ông ở đâu?”

“Ở nhà.” Như cảm thấy câu trả lời không đúng, Hiểu Quả bổ sung, “Ở nhà, cũ.”

Theo chỉ dẫn của Hiểu Quả, xe chạy lòng vòng một phen cuối cùng cũng tìm được chỗ đó. Nếu không phải Hiểu Quả dẫn đến, La Vực cũng không biết thì ra trong thành phố còn có tiệm cắt tóc xưa cũ như thế, một cái quầy nho nhỏ, cộng thêm một chiếc ghế, một mặt gương, một cái chậu rửa mặt, vậy là đã thành tất cả đồ mưu sinh của ông cụ.

Hiểu Quả xuống xe, quen thuộc đi về phía ông.

Có rất ít khách tới, dù có, hầu hết cũng chỉ là những người tầm tuổi ông chủ cắt tóc, chỉ có mình Hiểu Quả là có khuôn mặt trẻ con, vậy mà cậu ngồi ở đó lại chẳng có gì cách biệt.

La Vực không xuống, y chỉ yên lặng nhìn cái đầu con con kia qua cửa thủy tinh.

Ông cụ hiển nhiên nhận ra Hiểu Quả, ông không nhiều lời, ngay khi Hiểu Quả ngồi xuống liền buộc một tấm khăn trắng quanh người cậu, rút lược gỗ và kéo bắt đầu cắt tóc.

Hiểu Quả ngoan ngoãn ngồi im để ông cụ cắt cắt tỉa tỉa trên đầu mình, khi cắt đến mái cậu nghe lời nhắm mắt lại, lông mi khẽ chớp.

Đó là một cảnh tượng bình thường lại vô cùng kì diệu, trời chiều tỏa ánh chạng vạng dưới mái hiên, rõ ràng hai bên xe cộ đông nghịt, vậy mà hết thấy ồn ào ầm ĩ kia đều không thể vươn đến chỗ hai người, như thể thời gian đã bị ngừng lại.

La Vực lẳng lặng nhìn, chợt y rút điện thoại, giơ thẳng về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, Hiểu Quả trở lại.

Tay nghề của ông cụ.... Phải nói là quá tốt, bất kể là tóc sau gáy hay ở thái dương, hoặc tóc mái đều được ông cắt sạch, ươm, cực kỳ gọn gàng.

Hiểu Quả ngồi vào xe, thấy La Vực và Phương Tỉ đều nhìn mình, cậu không khỏi ngượng ngùng cười.

“Cắt xong rồi.” Cậu nói.

La Vực gật đầu, vốn đang định xoa đầu cậu, nhưng tay vừa vươn ra đã đổi hướng, chuyển sang phủi phủi vụn tóc trên vai cậu.

“Đến Chỉ Quang.” La Vực nói với tài xế.

Phương Tỉ có chút ngạc nhiên, nhưng không phát biểu gì.

Chỉ Quang gần như nằm ở đầu bên kia thành phố A, trên đường đi cả La Vực và Hiểu Quả đều gật gà ngủ, La Vực không quen ngủ bên ngoài, chỉ nhắm mắt dưỡng thần, còn Hiểu Quả thì ngủ đến ngả trái ngả phải, kiểu tóc mới cắt cũng bị ép cho rối bù xù.

“La tiên sinh, đến nơi rồi...” Phương Tỉ quay đầu lại thông báo.

La Vực đang bị tựa vào ghế lái đầu, vươn tay đổi tư thế cho Hiểu Quả, sau đó không cử động nữa.

Xe tròng trành một cái, cuối cùng ngừng lại, bên ngoài xe đã có mấy người đứng sẵn.

Nhận thấy tầm mắt đảo qua của La Vực, Phương Tỉ mặt báo trước chỉ biết cúi đầu.

Cửa xe mở ra, Hiểu Quả cũng tỉnh dậy, vừa xuống xe đã tò mò đánh giá.

Vì lý do sức khỏe nên đã một thời gian La Vực không tới đây, cơ mà, tại sao giờ lại có người theo y về? Nhìn mãi vẫn không đoán được thiếu niên đang dụi mắt kia là ai.

Mấy người vây xem thực ra cũng nghe được vài thông tin, nhưng họ không ngờ La Vực sẽ đưa người tới Chỉ Quang, không khỏi suy đoán lý do trong đầu.

La Vực nhẹ nhàng chải vuốt mấy sợi tóc lung tung của Hiểu Quả, y hỏi người đàn ông đứng đầu, “Anh Phong, mấy người Hàng tiên sinh đã tới chưa?”

Người đàn ông đứng đầu nom có vẻ lớn tuổi hơn La Vực, dáng người cân đối rắn chắc, thoạt nhìn rất đàn ông.

Cù Phong vuốt cằm, “Tối rồi, vừa nãy bọn họ ở dưới lầu ăn tối, giờ đang dùng một phòng và một đại sảnh.”

La Vực “Ừm” đáp lời, đi đến “Chỉ Quang” cách đó không xa.

Chỉ Quang nằm ở khu mua sắm nhộn nhịp của thành phố A, tổng cộng có ba tầng, bao gồm phòng ăn, quán bar, KTV và một Club cao cấp, ngoài cơ sở chính tại đây, Chỉ Quang còn có sáu chi nhánh khác trên cả nước, ông chủ của nó chính là La Vực.

Chỉ Quang là tài sản cá nhân của La Vực, không liên quan tới nhà họ La, cũng chẳng liên quan tới bất cứ ai hết.

La Vực đi vào cửa sau dành cho nhân viên, dù thế, ánh đèn muôn màu rực rỡ đằng xa vẫn khiến Hiếu Quả chưa tới những nơi như vậy bao giờ trợn mắt há hốc mồm.

Nhiều ánh sáng quá đi...

A, trên tường có cá nhỏ...

Mặt đất vì sao lại rung vậy ta?

Về mặt Hiếu Quả vừa kinh ngạc sợ hãi vừa mờ mịt, nếu không có La Vực nắm tay, không khéo cậu sẽ ngã sấp xuống đất.

Khác với Hiếu Quả đang bị cuốn hút thật sâu, mày La Vực nhú lại.

Chỉ Quang là một nơi giải trí đặc biệt, đối tượng khách hàng thường nằm ở địa vị khá cao, nhưng thế nào thì chỗ ăn chơi kiểu này lúc nào cũng phức tạp hơn bên ngoài nhiều. Mà giờ thì sao? Xung quanh trống không thoáng đãng, không khí tươi mát sáng sủa, hầu hết các khu vực đều yên tĩnh tới mức có thể treo luôn tranh lên mở phòng triển lãm.

“Làm gì đây?” La Vực hỏi Cù Phong, “Không cần kinh doanh nữa à?”

Cù Phong im lặng không nói, mọi người hai bên cũng không lên tiếng.

Dù có bị La Vực mắng thì bọn họ cũng phải làm như vậy, bọn họ đã biết ít nhiều về tình trạng của ông chủ, La Vực cần một nơi sạch sẽ yên tĩnh để nghỉ ngơi, sao có thể gửi mấy loại nước hoa thuốc lá cho được, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Thế là vừa nhận được tin nhắn của Phương Tử, bọn họ đã

dùng thời gian ngắn nhất biến một nơi xa hoa trụy lạc thành sáng sủa thư thái, mở toàn bộ cửa sổ thông gió, không ai được hút thuốc, khách hàng nào bị bắt quả tang hút thuốc sẽ bị đưa ra ngoài ngay lập tức.

“Học được một chiêu, lần sau khách tới không cần chào đón, chúng ta cũng có thể thử xem sao.” La Vực nghiêng đầu cười nói với Phương Tử.

“Ông, ông chủ, oan uổng quá...” Một người cao gầy đứng cạnh nhịn không được ngáp ngừng nói.

Mà người vừa nói không phải ai khác, chính là A Bình đi lấy đồ cho Hiểu Quả cùng Phương Tử, còn người đứng bên kia Cù Phong, không phải A Quang thì ai.

La Vực lạnh lạnh liếc đối phương một cái, A Bình lập tức ngậm miệng.

Cù Phong cười cười, hẳn biết La Vực chỉ thuận miệng nói, nếu thực sự tức giận, y sẽ không như vậy.

La Vực chỉ đến xem, không tính kiểm tra nhân viên. Cù Phong chọn một phòng lớn cho y, sau đó liền bảo những ai không có việc thì tản ra nghỉ ngơi. Phương Tử cũng theo Cù Phong đi thả lỏng một chút.

La Vực gọi một vài món Hiểu Quả thích ăn, cộng thêm một phần cháo cho mình, nào ngờ tới khi đồ ăn được bưng lên, nhà bếp lại cố tình làm vài món ăn nhẹ thích hợp cho y.

Trong phòng siêu lớn có cả KTV và máy chơi game, đơn giản nhất là trò đập chuột, ăn cơm xong, La Vực bảo người mở máy cho Hiểu Quả chơi.

Hiểu Quả lăm lăm cái búa thật to trong tay, cậu chăm chú rình chuột, thế nhưng phản ứng chậm chạp khiến cậu đập bôm bốp mà vẫn chẳng trúng con nào.

Khuôn mặt Hiểu Quả dần hiện vẻ suy sụp.

La Vực chỉ chống cằm, cười nhìn đáng vẻ găng sức của Hiểu Quả, không hề có ý giúp đỡ cậu. Mãi tới khi Hiểu Quả phình miệng nôn nóng tới thở không ra hơi, La Vực mới chậm rãi cầm búa khác đập “Bộp” một cái.

— 1 điểm!

“A a, đánh trúng rồi, đánh trúng rồi!” Hiểu Quả vui thật là vui, có vẻ như tự cậu đánh trúng hay người khác trúng cũng không quan trọng.

La Vực lại đập giùm cậu mấy phát nữa, mắt nhìn điểm dần tăng lên, Hiểu Quả vui lắm, cơ mà chẳng bao lâu sau, La Vực đã mệt.

Đúng lúc này, Cù Phong gõ cửa vào, báo Hàng tiên sinh dưới lầu đang uống rất high, say tới lộn nhào trên lan can.

La Vực nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đứng dậy xem hần đã chết hay chưa. La Vực bảo Hiểu Quả ngoan ngoãn đợi, không được chạy linh tinh, sau đó chống quải trượng đi xuống lầu. Tới nơi y liền phát hiện tên này đúng là chơi sung thật, uống mềm nhũn người, lan can thì thấp, Hàng Nham ngã xuống thảm, miệng vẫn lảm bảm đòi rượu.

La Vực đứng cách khoảng mười bước nhìn một lát, nói với Cù Phong, “Trước khi cậu ta tắt thở thì không cần nói cho tôi biết.”

Cù Phong cười, “Vây rượu Hàng tiên sinh gọi...”

“Cứ đưa cho bọn họ,” La Vực đáp, “Cậu ta tự chết lát nữa sẽ tự sống dậy.”

Bỏ lại lời này xong, La Vực liền quay về phòng.

Bên kia, Hiểu Quả đang ngồi trong phòng tính ngoan ngoãn nghe lời La Vực, nhưng không biết có phải vì vừa nãy uống nhiều nước trái cây quá không, tự nhiên cậu buồn đi xì quá thể. Những người như cậu thường kiểm soát bản thân kém, nhẫn nại cũng kém, khả năng trước thì Hiểu Quả đã học tập cải thiện rất nhiều, nhưng mà về sau thì khó với cậu quá. Hiểu Quả nín không nổi, cậu cũng không biết trong phòng có toilet riêng, nhún nhún tại chỗ một lúc thì cậu không nghe theo lời dặn của La Vực nổi nữa, mở cửa muốn ra ngoài.

May mà La Vực lường trước gọi người trông phòng này, A Bình vừa ngó thấy cửa phòng mở, bên trong không có ai liền lập tức theo đuôi Hiểu Quả, thành công chặn đường đối phương.

Nhìn thấy Hiểu Quả không ngừng giậm chân, A Bình đành tìm một toilet gần nhất cho cậu giải quyết.

Hiểu Quả thoải mái xong, rửa tay rồi ngoan ngoãn quay trở về, bỗng có hai người phụ nữ túm được cậu.

Thực ra, hai người họ đã để ý Hiểu Quả lâu rồi, giờ giữ chặt cậu để nhìn cho kỹ hơn.

“Thật là cậu sao... Cậu vậy mà không thay đổi một chút nào, A Phân... A Phân cô mau tới xem đi... Tôi không nhận nhầm người..”

Cô gọi người phụ nữ bên kia tới, người kia nhìn Hiểu Quả một lúc, cuối cùng lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

“A, đúng rồi đúng rồi... Chính là cậu ấy, chúng ta còn vừa nói tới cậu ấy mà. Để tôi nghĩ xem nào, cậu ấy tên là, Noãn... Noãn gì đó... Lâu lắm không gặp, tôi quên mất rồi...”

Hành động bất ngờ của hai người dọa Hiểu Quả sợ muốn chết. A Bình nghe được động tĩnh, vội vàng chạy vào tách hai bên ra.

“Này này này, các quý cô các quý cô, hai người uống say rồi. Đừng nhận sai người, hai người ở phòng 3 đúng không? Để tôi bảo nhân viên phục vụ đưa hai người về phòng.”

A Bình gắng sức tận lực một hồi, mãi mới kéo Hiểu Quả thoát khỏi ma trảo của mấy người kì quái kia.

Tới khi Hiểu Quả về phòng, La Vực đã ngồi chờ cậu một lúc.

A Bình vội vàng báo lại chuyện bất ngờ ở nhà vệ sinh ban này, xem như giải thích hộ Hiểu Quả lý do tại sao cậu lại đi mà không nói tiếng nào.

La Vực yên lặng nghe, ánh mắt nhìn Hiểu Quả thoáng gợn sóng.

Y vẫy Hiểu Quả, bảo cậu ngồi xuống cạnh mình, vuốt tóc cậu, nói, “Tuy cậu cứ thích chạy linh tinh, nhưng tôi không giận, bởi vì... Tôi thích Hiểu Quả nhất. Còn Hiểu Quả thì sao?”

31. Chương 29: Cậu Thích Ai Nhất?

Nghe La Vực hỏi, Hiểu Quả sửng sốt, rồi sau đó khẽ nở nụ cười.

“Tôi cũng... Thích anh.”

La Vực nhú mày, “Chỉ thích thôi à? Không phải thích nhất sao?”

Hiểu Quả cười ngọt ngào, thoáng chút thẹn thùng. Nhưng dần dần cậu nhận ra, bàn tay đang vuốt tóc cậu chậm chậm trượt xuống, phủ cảm giác lạnh lẽo lên khắp cổ cậu. Vừa nãy chạy đi chạy lại nên Hiểu Quả chảy chút mồ hôi, ngón tay La Vực sờ lên làn da nóng ẩm của cậu càng trở nên tương phản, khiến Hiểu Quả bị lạnh nhịn không được rụt vai lại.

“Ha ha ha, ngứa, ngứa quá...” Hiểu Quả vừa cười vừa tránh.

La Vực không tha cho cậu, ghé sát vào hỏi, “Vậy cậu có nói hay không?”

Hiểu Quả rúc sâu vào sofa nhưng không thoát khỏi tay La Vực, môi cậu vẫn treo nụ cười, song ý cười nơi đáy mắt đã dần biến mất, thay vào đó là hoang mang không biết làm sao.

“Ừm, lạnh...” Hiểu Quả không thoải mái hừ nhẹ.

La Vực vẫn kiên trì muốn đáp án, “Cậu thích ai nhất?”

Hiểu Quả chớp chớp mắt, trước kia cậu rất nhu thuận nghe lời, vậy nhưng lúc này lại như có chính kiến của riêng mình, Hiểu Quả ngọ nguậy như con sâu một lúc mà không tránh được, rốt cuộc thành thực đáp, “Thích mẹ nhất... Thích mẹ...”

Động tác của La Vực ngừng lại, y cúi đầu nhìn đôi mắt trong trẻo của Hiểu Quả. La Vực nhìn chăm chú một lát, bỗng nhiên như không còn hứng thú hay hiếu kỳ gì nữa, y hậm hực thu tay về, ngồi xuống bên cạnh cậu.

A Bình đã sớm chạy ra khỏi phòng, Hiểu Quả đứng dậy nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhấc mông nhích về phía La Vực.

Phòng của bọn họ rất lớn, còn có một bên kính thủy tinh, từ đây có thể nhìn rõ sàn nhảy ở tầng một và phòng ăn ở tầng hai. Lúc này mấy vị khách đang ở trong phòng đã ra ngoài nhảy nhót, ánh đèn rực rỡ lấp lờ sáng, ánh lên không gian tầng ba của bọn họ.

La Vực có thể cảm giác được Hiểu Quả đang sát lại gần mình, cậu như biết y mất hứng, cố gắng tạo động tĩnh để La Vực chú ý. Lúc thì ôm gối chụp đến chụp đi chỗ giữa hai người, lúc lại cầm búa bọc nhưng gõ lung tung xung quanh, thế mà La Vực vẫn chẳng để ý đến cậu.

Vì vậy, sau khi Hiểu Quả không có động tác gì nữa, La Vực cứ nghĩ cuối cùng cậu cũng yên tĩnh lại. Nào ngờ, đầu gối y chợt bị đụng nhẹ một cái, La Vực hơi nghiêng mặt, liền thấy vài miếng quýt được đặt trước mặt mình.

Người có suy nghĩ đơn giản mãi mãi chỉ có một cách để bày tỏ tình cảm của mình, ấy chính là dâng tặng thứ mình thích để xin lỗi hay làm người khác vui. Thế nhưng, cách bày tỏ của Hiểu Quả còn đặc biệt hơn thế rất nhiều, không chỉ chia sẻ, cậu còn cho hết không hề giữ lại, có hai quả táo, cậu liền cho cả hai, có một túi táo cộng thêm hai bó rau cần, cậu cũng tặng hết cho La Vực, không để lại gì cho bản thân, vô cùng đáng quý.

Đĩa quýt đã bóc sẵn này là món tráng miệng từ bữa cơm ban nãy, Hiểu Quả còn chưa kịp ăn, giờ nhường hết cho La Vực.

La Vực yên lặng nhìn đĩa quýt tươi ngon, chợt nghe Hiểu Quả cúi đầu khẽ nói.

“Về sau, về sau cũng... Thích anh nhất.”

Cậu nói rất chậm, rất nghiêm túc, như thể đã suy nghĩ cẩn thận thật lâu mới đưa ra được quyết định trọng đại này.

Cuối cùng, La Vực cũng quay sang nhìn người bên cạnh, Hiểu Quả cúi đầu vắn góc áo, vẻ mặt không yên. Nói xong, cậu ngẩng đầu, nhìn La Vực với ánh mắt chờ mong.

La Vực nở nụ cười. Nụ cười không sâu, nhưng lại mang cảm giác thành công kỳ lạ, trước kia kể cả khi La Vực ký kết thành công một hợp đồng mấy triệu, nụ cười như thế cũng chẳng thể nào xuất hiện trên môi y.

La Vực vươn tay, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ nhỏ, âm nhạc huyền ảo dưới lầu tức thì truyền vào phòng.

Y nói, “Hiểu Quả, tôi dạy cậu khiêu vũ nhé?”

Khả năng tư duy logic của Hiểu Quả có vấn đề, nhưng chính vì vậy mà cậu có thể ăn khớp với mấy suy nghĩ bất thành linh của La Vực, vừa nghe câu này, Hiểu Quả liền vui vẻ gật đầu.

Hôm nay La Vực không mặc tây trang, vậy mà khi đứng giữa phòng đưa tay làm tư thế mời, y vẫn cứ ngồi ngồi phong độ, khí chất hợp lòng người. Chỉ là, không khí giải trí nhộn nhịp xung quanh không hề phù hợp với y, người như y, đứng ra thì thích hợp với dạ tiệc hơn.

Hiểu Quả không để tâm, cậu nhìn bàn tay vươn ra trước mặt của La Vực, theo bản năng đặt lên tay y, rồi bị y kéo lại gần.

Dưới lầu đang phát nhạc sập sinh, vậy mà La Vực lại muốn dạy Hiểu Quả nhảy điệu Valse, y đặt một tay lên eo Hiểu Quả, một tay kéo tay đối phương thành tư thế khiêu vũ tiêu chuẩn. Chưa được hai giây sau Hiểu Quả đã rút tay ra, rồi lại bị La Vực kéo về. La Vực chỉ dẫn mấy lần mà cậu vẫn cứ đờ gượng gạo, đành nửa dụ nửa ép cố định cánh tay Hiểu Quả, không cho cậu lộn xộn.

Thu phục nửa người trên xong La Vực tiếp tục dạy Hiểu Quả cách nhịp chân, La Vực nhấn mạnh từng câu từng chữ, lặp đi lặp lại các động tác để Hiểu Quả học theo. Cơ mà, dù La Vực kiên nhẫn đến mấy thì Hiểu Quả vẫn chẳng dễ dàng học được. Cậu cứ luôn học trước quên sau, thỉnh thoảng lại bị tiếng nhạc bên ngoài hấp dẫn, cuối cùng tới khi La Vực muốn dẫn cậu cùng khiêu vũ, cậu chỉ biết khép hai chân nhún nhún bật bật như chú thỏ con.

Ngoại hình của La Vực vô cùng xuất sắc, lúc y đứng một mình thì không có vẻ quá cao lớn, nhưng khi đứng gần Hiểu Quả, ưu thế chiều cao tức thì lộ rõ. Đầu Hiểu Quả chỉ chớm chóp mũi La Vực, mỗi khi cậu nhảy loạn sì ngầu không theo tiếp tấu, cảm La Vực lại bị đầu cậu đụng phải.

La Vực thấp giọng sửa lỗi cho cậu mấy lần mà không thành, dường như cuối cùng cũng bỏ cuộc, y kéo Hiểu Quả chuyển động cùng mình, y khiêu vũ điệu Valse của y, Hiểu Quả nhảy điệu con thỏ của Hiểu Quả, hai người đắm chìm trong thế giới của riêng mình, xem như một kiểu phối hợp đặc biệt.

Mãi tới khi âm nhạc dừng lại, La Vực mới thả lỏng tay, cùng Hiểu Quả mệt mỏi ngã xuống sofa.

La Vực là nhảy mệt, còn Hiểu Quả là vừa nhảy vừa cười nên mệt. Cả quá trình nhảy cậu đều vui vẻ cười

khánh khách, suýt nữa thở không ra hơi, ngã xuống sofa rồi mà cậu vẫn không ngớt tiếng cười.

La Vực từ từ bình ổn hơi thở, rút giấy ăn muốn lau mặt cho Hiểu Quả, bỗng, cạnh cửa vang lên âm thanh mơ hồ.

“Hai người... Đang làm gì vậy?!”

La Vực liếc mắt về phía cửa một cái, sau đó tiếp tục lau mồ hôi cho Hiểu Quả.

Hàng Nham bên kia đang tựa vào khung cửa hứng thú nhìn bọn họ, đứng sau hắn là A Bình và A Quang vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Ông chủ, bọn em ngăn không nổi...

A Bình dùng khẩu hình miệng báo cáo.

Không nghe được câu trả lời của La Vực, Hàng Nham nghiêng mình lao đảo tiến lại gần, như khối bùn nhão ngã oặt xuống sofa.

“Không ngờ... Lại, vui đến thế, vậy mà không gọi... gọi tôi lên, bạn bè vậy sao...” Hàng Nham vừa nắc vừa than thở.

La Vực không để ý hắn, xóc tóc mái Hiểu Quả lên để lau trán cho cậu, còn cởi hai nút áo trên cùng để cậu dễ thở.

Hàng Nham dùng đôi mắt mờ mịt lảng lảng nhìn hai người một lát, đang nhìn Hiểu Quả, hắn định trêu La Vực giờ khỏe quá rồi nhỉ, còn có sức mang tình nhân nhỏ tới đây vui vẻ, Chỉ Quang bắt đầu dịch vụ này từ bao giờ vậy? Song, vừa mở miệng hắn đã run lên, ánh mắt nhìn Hiểu Quả cũng trở nên nghiêm túc.

“Sao lại... Cậu..”

Hàng Nham vừa mở miệng, La Vực đã quăng ánh mắt sắc bén về phía hai người đứng trước cửa, đối phương lập tức chạy tới túm Hàng Nham dậy.

“Hàng tiên sinh, Hàng tiên sinh, các bạn ngài còn đang chờ dưới lầu đó... Ngài không uống với bọn họ nữa sao?”

A Quang thân thủ không tồi, nếu là lúc bình thường thì bọn họ không áp được Hàng Nham, may mà giờ hắn đang say, tay chân nhũn nhũn nên mới bị bọn họ kéo đi. Dù vậy, tầm mắt Hàng Nham vẫn lơ đãng cố định về phía hai người kia, tay vươn ra, không biết đang chỉ vào La Vực hay Hiểu Quả, môi hé ra

đóng lại, lẩm bẩm câu gì nghe chẳng rõ.

Bị Hàng Nham quấy nhiễu, có vẻ như La Vực không còn hứng thú chơi tiếp, y kéo Hiểu Quả đứng dậy, tính rời đi.

Cù Phong chu đáo tiễn bọn họ ra cửa. Khi La Vực và Hiểu Quả chuẩn bị lên xe, đột nhiên có một tiếng kêu to từ xa truyền tới, tiếng kêu kia vừa lo lắng vừa đau khổ, tràn ngập bi phẫn, vang vọng khắp một khoảng rộng.

“.... Tôi không có tiền, tôi thực sự không có tiền, mấy người tha cho tôi một con đường đi...”

Chỉ vừa nghe được đôi ba câu, phía sau La Vực đã lập tức có người hành động, dùng tốc độ cực nhanh phóng đến chỗ người đang ầm ĩ, hai ba nhát lôi cậu ta tới nơi không ai nhìn thấy, trả lại sự yên tĩnh cho nơi này.

La Vực không nói gì, y ngồi vào xe trước, đang định kéo Hiểu Quả vào theo, lại thấy Hiểu Quả vẫn đứng tại chỗ, quay đầu nhìn về phía người kì lạ ban nãy.

“Sao vậy?” La Vực hỏi.

Hiểu Quả quay qua, muốn nói cho La Vực biết người ban nãy làm cậu thấy tò mò quá, hơn nữa còn rất quen, nhưng cậu cứ ngắc ngứ mãi, không diễn đạt được ý của mình.

La Vực vẻ mặt như thường, “Không nỡ đi sao? Vậy lần sao lại tới đây chơi.”

“Đúng vậy, hoan nghênh cậu tới lần nữa.” Cù Phong nói, thuận tiện đưa cho Hiểu Quả một hộp chocolate đóng gói tinh xảo có logo của Chỉ Quang.

Hiểu Quả tức thì bị chocolate hấp dẫn, ôm hộp ngồi vào xe.

Nhìn Hiểu Quả nghịch món quà trong tay, La Vực hạ cửa kính xe bên kia xuống.

A Bình biết mình làm hỏng chuyện, thông minh đứng chờ hỏi tội.

“Là lỗi của em, em không cẩn thận để cậu ta biết chỗ làm...” A Bình vẻ mặt đau khổ muốn giải thích, ánh mắt lạnh lẽo của La Vực vừa đưa qua, hắn lập tức sửa lại, “Thực ra... Gần đây thẳng nhãi kia bị đòi nợ rất thâm, mấy lần suýt bị đánh gãy chân. Nói thật, cậu ta tuổi còn nhỏ, em thấy vậy cũng đủ giáo huấn rồi...”

A Bình tinh ranh như thế, sao có thể tùy tiện để người khác chạy tới tận hang ổ, lại còn đứng hôm La Vực tới đây, đó chẳng qua chỉ là chút tính toán của A Bình mà thôi, cũng không có mấy khi hắn biết cảm thông

thương hại người khác như thế. Tuy nhiên, dù tinh ranh tới mấy thì hắn vẫn còn kém xa La Vực.

La Vực không nói gì. A Bình cũng không dám lên tiếng, cúi đầu đứng tại chỗ chờ bị phạt.

La Vực vừa định mở miệng, chợt một miếng chocolate đưa tới bên miệng y.

“... Ăn ngon.” Hai má Hiếu Quả đã phình như cái bao, cậu thấy ngon liền đề cử mỹ vị này cho La Vực.

Dưới đủ ánh mắt bên trong lẫn bên ngoài xe, La Vực chậm rãi hạ đầu, cắn một miếng chocolate nhỏ.

“Ừm, ngon lắm.” Nói xong, y quay đầu bảo Cù Phong, “Được rồi, sớm kết thúc công việc rồi tan làm đi.”

Nhìn cửa kính từ từ kéo lên, xe chậm rãi rời đi, mọi người cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhất là A Bình vừa tránh được một kiếp.

“Có lẽ, về sau phải đổi sang vuốt mông ngựa người khác.” Cù Phong vỗ vai hắn.

A Bình trầm tư, gật đầu.

32. Chương 30: Nói Cho Tôi Biết, Cậu Không Đùa Giỡn Đi

Tập đoàn Kinh Lăng đang lên kế hoạch xây dựng làng du lịch sinh thái. Vườn sinh thái Lục Dã và tập đoàn nhà đất Kinh Khi nhà họ Hàng đều là đối tượng hợp tác của bọn họ. Sau khi La Vực mang bệnh trong người, đa số công việc của tập đoàn Kinh Lăng đều giao cho Tiểu Tỉnh Dương và một vài vị cổ đông khác đảm nhiệm. Tuy nhiên, dự án lần này có ảnh hưởng quan trọng đến sự phát triển của tập đoàn trong vài năm tiếp theo, nếu thành công, Kinh Lăng có thể bước lên một bậc thang mới, vì vậy, dù còn cần tính dưỡng thêm một thời gian nữa nhưng La Vực vẫn phải trực tiếp đưa ra những quyết định có tính mấu chốt cho dự án.

Hiện đang là giai đoạn cuối cùng trước khi ký kết hợp đồng. La Vực hẹn người phụ trách bên tập đoàn Kinh Khi tới biệt thự trao đổi. Vốn đây là chức vụ của Hàng Nham, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng hứng thú với việc kinh doanh, vì thế người đang ngồi ở vị trí này hiện giờ là một người con cháu khác của nhà họ Hàng – Hàng Thanh.

Cơ mà Hàng Nham thích chạy nhảy tung bay còn đang trong kì nghỉ, rảnh rỗi không có việc gì làm, thế nên hắn cũng vác cái mặt mo của mình đi theo Hàng Thanh tới chỗ La Vực, vừa vào cửa đã nhìn ngó khắp nơi, ngồi không yên chỗ.

Chỉ tiếc dù hắn có hỏi gì La Vực cũng mặc kệ, một lòng chú ý công việc, làm cho Hàng Nham càng thêm

giống phần tử hư hỏng chơi bởi lêu lổng.

Bản kế hoạch mà Hàng Thanh mang tới cực kì tỉ mỉ, Tiểu Tỉnh Dương đọc xong liên tục gật đầu, tuy nhiên, trong kế hoạch lại có sự xuất hiện của Kiến trúc Phúc Hưng, khiến Tiểu Tỉnh Dương không khỏi nhìn về phía La Vực.

Hàng Thanh nhận ra, cô giải thích, “Đây là ý của bác em. Chúng ta có thể coi là khách hàng quen thuộc của Phúc Hưng, giá cả bọn họ đưa ra cho chúng ta rất ưu đãi.”

Kiến trúc Phúc Hưng là công ty của Hoàng thiếu gia, người đã từng có va chạm nhỏ với La Vực ở bữa tiệc lần trước.

Tuy La Vực và Hàng Nham có quan hệ không tồi, mẹ hai người cũng có quan hệ ruột già, song Hàng Duy Ung không thích La Vực lắm, thực ra không chỉ mình ông, mà dường như không có mấy vị trưởng bối thích La Vực. La Vực rất thông minh, y có tài kinh doanh bẩm sinh, trên thương trường, ta có thể yên tâm bàn chuyện làm ăn với y, y nói được làm được, có chữ tín, giỏi vạch chiến lược, các quyết định y đưa ra rất ít khi phạm sai lầm, hiển nhiên chẳng mấy khi lỗ vốn. Chỉ là trong cuộc sống, La Vực lại là người quá khó ở chung, y hành động cực đoan, người thân không nhận. Thường thường khi ta cho là có giao tình với y, y có thể ngay lập tức cho ta biết suy nghĩ của mình khờ dại ngây thơ đến cỡ nào, hơn nữa đối với Hàng Duy Ung, La Vực tuổi còn trẻ lại quá tâm ngoan thủ lạt, y không chừa đường lui cho bất cứ kẻ nào, thậm chí là ngay cả chính bản thân y.

Nếu mọi người muốn đàm phán lợi ích, vậy tận lực làm sao cho sự hợp tác của bọn họ đạt được lợi ích lớn nhất đi. Phúc Hưng có thể đưa ra cái giá tốt nhất, vậy đây chính là sự lựa chọn có lợi nhất cho cả đôi bên. Hàng Duy Ung không để tâm tới ân oán nhỏ tẹo không đáng kể kia, ông tin, La Vực hẳn cũng sẽ vậy.

Ông đã đoán đúng, La Vực căn bản không đặt chuyện ấy trong lòng, nếu không nhìn thấy Hoàng thiếu thì có khi mặt mũi hắn ta thế nào y cũng chẳng nhớ. Lướt qua phần ăn chia tỉ lệ, La Vực coi như hài lòng gật đầu.

Hàng Thanh rất thích bàn chuyện làm ăn với La Vực, không dài dòng lắm lời, nhanh chóng đạt thành mục tiêu.

“Một khi đã vậy, bọn em sẽ về chuẩn bị các kế hoạch tiếp theo, nếu tất cả đều tiến triển thuận lợi thì tháng sau có thể ký kết rồi.” Hàng Thanh đáp, bỗng cô nhớ tới một chuyện, “Hình như lúc trước em nghe tổng giám đốc Dương nói có người ở Kinh Lăng muốn tặng giá?”

Đây chính là chuyện mà lần trước tổng giám đốc Dương của vườn sinh thái báo cho La Vực, bây giờ, y vẫn mang về dừng dừng không bận tâm giống lúc ấy.

“Tôi biết là ai rồi, không cần để ý tới.”

Hàng Thanh cũng hiểu ít nhiều tâm tư của vài vị phó giám đốc nhà họ La, luận kinh nghiệm hay tuổi tác,

cầm trong tay chức vụ gì thì họ cũng không làm gì được La Vực, thế nhưng dù bị giáo huấn bao nhiêu lần thì vẫn có mấy người không biết thu liễm. Song nếu La Vực đã nói vậy, Hàng Thanh biết chuyện này không thành vấn đề.

Từ sáng sớm mấy người đã bận rộn không ngừng, đến trưa chỉ qua loa ăn vài miếng, cuối cùng cũng gần hoàn thành mục tiêu, chỉ cần tìm tổng giám đốc Dương họp lại một lần nữa là xong.

Di Chu mang lên một ít điểm tâm nhỏ xinh tinh xảo, khiến ngay đến Hàng Thanh cũng không khỏi kinh ngạc.

“Món này làm từ ngô sao?” Cô đặt miếng xiu mại hình bông hoa đặt lên tay ngắm nghía, liếc thấy có miếng còn đáng yêu hơn, cô kinh hỉ hởi, “Cái kia là hình heo con sao? Anh đúng là có số ăn đấy, hại em chỉ muốn chạy tới biệt thự thôi.”

Di Chu chọn mấy miếng hình heo con đặt trước mặt Hàng Thanh, khiêm nhường nói vài câu rồi lặng lẽ quay về phòng bếp.

Hàng Nham để ý thấy Di Chu mang toàn bộ số điểm tâm còn lại bưng lên lầu.

La Vực nói, “Luôn luôn đón chào em tới làm bạn bệnh của tôi.”

Từ nhỏ đến lớn, La Vực chưa bao giờ nể tình đối phương là con gái mà hạ miệng lưu tình, Hàng Thanh quen rồi, nhưng mà cô vẫn chịu đả kích, ăn hai miếng liền chạy về làm việc tiếp.

Hàng Nham tự dưng nói bị đau bụng, muốn mượn nhà vệ sinh xài chút.

Hai hôm trước hắn ở Chỉ Quang chơi bởi âm ỉ, về nhà liền tái phát bệnh đau dạ dày, giờ này không nhịn được cũng xem như hợp lý.

Vừa nói một câu đi nhanh về nhanh xong, Hàng Nham chạy vụt cái về phía toilet tầng một, cơ mà hắn còn chưa đi đến cửa phòng đã trốn vào góc cầu thang. Chẳng bao lâu sau Di Chu chậm rãi bước xuống, Hàng Nham đợi thêm một lúc, sau đó cúi thấp người bám tay vịn rón rén lên lầu.

Hắn chỉ mới tới đây hai lần, cho nên buộc phải tìm từng phòng một, theo phỏng đoán của hắn, người hắn muốn tìm rất có thể là ở phòng trong góc hoặc trên gác xép, thế mà hắn tìm mãi vẫn không thấy người đâu, chỉ có duy căn phòng lớn nhất của chủ nhà là cửa phòng hé mở.

Hàng Nham chậm rãi tới gần, đẩy cửa ra.

Đầu tiên, hắn nhìn thấy đĩa xía mại hình heo con còn bốc hơi nóng đặt trên tủ đầu giường, sau đó là cái chăn hơi nhúc nhích. Thứ trong chăn lẫn lộn một lúc, sau đó một chòm tóc lòa xòa lộ ra, cuối cùng, một

cái đầu mềm mềm từ từ nhồm dậy.

Người trên giường dụi mắt, cậu chú ý đến đĩa điểm tâm bên cạnh đầu tiên, nhưng cậu không vươn tay ra lấy luôn, mà tươi cười nhìn một lúc lâu, kể đó lằm bằm.

“Heo con... Mũi heo... Tai heo... Ô, đuôi đâu rồi?”

Chẳng may, cậu vô tình nhìn thấy Hàng Nham đứng cạnh cửa, đột nhiên xuất hiện một người xa lạ khiến cậu hoảng sợ.

Hàng Nham cũng biết mình quá đường đột, hấn lập tức sửa lại biểu tình, cười cười tiến lại gần.

“Cái kia, xin chào... Ừm, tôi là, là bạn của La Vực.” Hàng Nham nhất thời không biết nên tự giới thiệu thế nào, đành trưng ra vẻ mặt hòa ái nhất của mình, “Xin lỗi, tôi không muốn dọa cậu đâu.”

Hấn tới gần làm Hiểu Quả hơi rụt về sau, nhưng nghe Hàng Nham nói, cậu cũng lễ phép đáp lại.

“Xin chào...”

Bởi vì mới tỉnh ngủ, cho nên giọng Hiểu Quả cũng mềm mềm, cậu còn rụt vào chăn khiến người cậu nom càng nhỏ hơn.

Hàng Nham ngồi xổm trước giường, giọng vô thức nhẹ đi, “Tôi làm ồn đánh thức cậu sao?”

Hiểu Quả lắc đầu, “Tôi dậy rồi...”

Hàng Nham nở nụ cười, hấn hỏi cậu mà mình đã từng hỏi La Vực, “Cậu tên gì?”

“Hiểu Quả... Nguyễn, Hiểu Quả.” Hiểu Quả ngoan ngoãn trả lời.

Đôi mắt Hàng Nham chợt lóe, hấn cẩn thận nhìn khuôn mặt của thiếu niên trước mắt, nói là nhìn, thực ra giống nghiên cứu suy đoán thì hơn. Hàng Nham đưa mắt từ từng ngũ quan rồi tới vẻ mặt Hiểu Quả, cuối cùng, dần dần liếc xuống, dừng ở cần cổ mảnh khảnh trắng nõn của cậu. Nếu cẩn thận để ý, sẽ thấy gần yết hầu cậu có một vết hồng rất nhạt, bình thường sẽ khó mà chú ý thấy.

Hàng Nham nhìn chăm chú một lúc, đang định hỏi gì đó, hấn bất ngờ nghe thấy tiếng hô của Hàng Thanh.

“Anh không ra thì em lấy thông bồn cầu vào hút anh ra đấy!”

Hàng Nham ngẩn người, tạm bỏ ý định bắt chuyện trong đầu. Hấn ngừng lại, nhìn ánh mắt mờ mịt của đối phương, nhin không được vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu Hiểu Quả, ôn nhu nói, “Rất vui được biết cậu, hy vọng chúng ta còn có thể gặp mặt lần nữa.”

Nói xong, y lại như khi mới xuất hiện, kỳ quái đến, rồi kỳ quái bỏ đi.

Để lại Hiểu Quả ngơ ngác nhìn cửa đã không một bóng người, mãi tới khi chắc chắn không còn ai quấy rầy, cậu mới vươn móng về phía heo con.

Hàng Nham xuống lầu, đón nhận thái độ bất mãn của Hàng Thanh, sau đó đến ánh mắt chòng chọc của La Vực. Hàng Nham nhìn thẳng vào mắt y, kìm không được hỏi, “Nói cho tôi biết, cậu không phải đang đùa giỡn đi.”

La Vực không nói gì, chuyển sang nhìn Hàng Thanh, khóe miệng cong lên ý cười không hài lòng.

Hàng Thanh cảm giác được tâm trạng tiêu cực của La Vực, lập tức kéo người về.

Hàng Nham không phản kháng, hấn vốn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn La Vực mệt mỏi tiêu tụy, mấy lời đó đều nghẹn trong cổ họng, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài.

Tới khi ngồi vào xe, Hàng Thanh liếc anh trai hiếm có trầm mặc, một lúc lâu sau, cô hỏi, “Anh thấy người rồi?”

Hàng Nham hoàn hồn, không nói gì.

Hàng Thanh lại hỏi, “Thật là một... Đứa bé có vấn đề?” Cô chỉ vào đầu, ngón tay xoay vòng.

Hàng Nham hiểu ý Hàng Thanh, dường như không ai hiểu tại sao La Vực lại nuôi dưỡng một người thiếu năng, thử nói xem, muốn giúp người thì giúp, có gì lại nuôi người ta ngay cạnh mình cơ chứ, nếu là thánh mẫu nào đó thì còn tạm hiểu được, nhưng đây lại là La đại thiếu gia? Bảo y nuôi một tiểu quỷ có khi còn dễ tin hơn.

Vì vậy, một số người bỉ ổi đã tự cho rằng La Vực có sở thích xấu xa bẩn thỉu, Hàng Thanh không tin sự thực lại đen tối như vậy, cô nghiêng về giả thiết người được giúp đỡ hơi ngốc nghếch, khiến La Vực cảm thấy cậu ấy dễ lừa dối hơn.

Hàng Nham yên lặng gật đầu.

“La Vực nghĩ gì vậy?” Hàng Thanh đoán không ra, nhưng có lẽ, đây là một câu hỏi không có đáp án.

Hàng Nham bỗng hỏi, “Cũng giống như em kết hôn, vì sao em lại kết hôn?”

Hàng Thanh ngần ra.

Chỉ đơn giản là muốn cuộc sống của mình có thể thuận lợi trôi qua mà thôi...

Còn đứa nhỏ kia thì sao?

Cậu ấy có thể không?!

Dựa vào cái gì lại là cậu ấy chứ...

Hộ lý đóng cửa phòng bệnh, bước ra ngoài, nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng ở đầu kia hàng lang.

Nghe thấy tiếng bước chân của hộ lý, người phụ nữ quay đầu lại, đó chính là La Bảo Diệp.

La Bảo Diệp đưa thứ mình đang cầm trong tay cho đối phương.

Hộ lý nhìn nhìn, đây là một hộp thực phẩm dinh dưỡng được gói tinh mỹ, có lẽ sang quý, song lại như vỏ hộp sáo rỗng cứng nhắc bên ngoài, bên trong chẳng có chút thành ý nào.

“Dạo này bà ấy có khỏe không?” La Bảo Diệp hỏi.

Hộ lý đáp, “Không ổn lắm, vết thương ngày càng lan rộng, đã xuất hiện dấu hiệu viêm nhiễm. Buổi tối bà ấy không ngủ được, tỉnh dậy sẽ khóc, không ngừng gọi tên hai người.”

La Bảo Diệp nghe xong cũng không có bất cứ biểu cảm gì, cô ta gật đầu, “Cô chăm sóc bà ấy cẩn thận, có vấn đề gì... thì tìm bác sĩ.”

Mất thấy cô ta tính xoay người rời đi, hộ lý chẳng sợ mang tiếng nhiều chuyện, kìm không được bước về phía trước hai bước, “Cái kia, Phạm phu nhân vừa nói, muốn gặp cô.”

La Bảo Diệp nhú mày, “Tôi còn đang bận nhiều chuyện công ty, không thể ở lâu. Em trai tôi... cũng thế, cô bảo bà ấy nghỉ sớm đi.”

Hộ lý đành nói, “Vậy cô có muốn tôi chuyển lời gì đến bà ấy không?”

La Bảo Diệp ngừng bước, quay đầu lại, cười quý dì, “Cô nói với bà ấy là, chúng tôi sống không tốt chút nào, em trai tôi không ổn, tôi lại càng không ổn, chúng tôi ăn nhờ ở đậu bị người khác thao túng, ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng, mãi mãi phải để ý đến sắc mặt người khác. Tất cả những thứ này... Đều là lỗi của ai?”

Nói xong, dưới ánh nhìn chăm chú của hộ lý, cô ta không quay đầu lại, mau chóng rời đi.

33. Chương 31: Ai Làm?

Không chỉ cung cấp và đặt hàng trái cây với giá cả phải chăng cho các khách hàng, hàng năm vườn trái cây hữu cơ còn mở cửa một thời gian để du khách vào tham quan cũng như tự do hái quả. Vườn có nhiều loại trái cây, cây giống được chọn lựa tỉ mỉ, không biến đổi gen không sử dụng phân hóa học, tất cả quá trình chăm sóc đều được làm thủ công, vì vậy dù giá cao nhưng vẫn có nhiều người vui vẻ đăng ký tham gia, thậm chí tất cả các suất đều đã được đặt trước.

Tuy nhiên, đây cũng là thời điểm công nhân bận bịu nhất, mấy hôm nay Hiểu Quả toàn đi sớm về muộn, lúc về nhà mệt bỏ hơi tai, chưa ăn bữa tối mí mắt đã riu xuống, khi ngủ ấy vậy mà còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ, khiến La Vực ngủ bên cạnh ngạc nhiên, trợn tròn mắt lắng tai nghe nửa buổi.

Sức lực của Hiểu Quả suy giảm nhanh chóng, nhưng cũng được bổ sung rất nhanh, ngày hôm trước cậu vừa cạo sạch pin, ăn một bữa ngủ một giấc, tới sáng hôm sau đã lại là một thiếu niên hoạt bát.

Hôm nay cũng vậy, ăn xong bữa sáng, Hiểu Quả liền vui vẻ đi làm. Hiểu Quả vốn là cái đuôi theo sau chị Triệu, nhưng hiện tại vườn có quá nhiều việc, dù chị không nói ra ngoài, song trong lòng cũng ngại cậu chân tay vụng về, chỉ sợ sẽ gây trở ngại chứ không giúp được gì, vì vậy phải chuyển cậu qua chỗ khác. Hiểu Quả cứ như vậy bị sai chạy tới chạy lui làm mấy việc đầu thừa đuôi thẹo, vô tình lại chạy tới khu nhà lưới.

Bình thường chỗ đó sẽ có công nhân gieo trồng chuyên nghiệp đảm nhận, Hiểu Quả đã tới đó vài lần, nhưng làm xong việc là đi luôn, không ở lại lâu, nhưng giờ cậu lại bị phân đến đây để dọn số hoa quả khách đã hái mà không dùng, tức là nhặt các hoa quả bị rơi dưới đất đem về xử lý lại, tránh lãng phí. Công việc này không phức tạp, cũng không cần tiếp xúc với khách, rất hợp với Hiểu Quả.

Thế là, Hiểu Quả bùng một cái rổ to thật to, nghiêm túc tuần tra trong vườn.

Khu vực này có không ít khách hàng, nhưng do vườn quá rộng, cho nên không hề có vẻ chen lấn chật chội, hơn nữa trình độ của các khách hàng khá cao, vì vậy cường độ công việc của Hiểu Quả không quá cao. Tuy nhiên vẫn có những người, rõ ràng là trình độ dân trí không hề thấp, lại vẫn thích gì làm nấy theo ý mình, có lẽ là do họ sống quá an nhàn sung sướng, cho nên đã quên mất thế nào là tôn trọng thành quả lao động và cố gắng của người khác.

Lúc đầu, Hiểu Quả lượn qua lượn lại hai mảnh vườn A, B thì không thấy gì, chỉ có trái cây tròn đầy tỏa hương vẫn còn trên cành. Hiểu Quả vui lắm, bước chân cũng ngày càng nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn vòng

vòng quanh một cây nhỏ. Thế nhưng khi đến khu C, cậu không khỏi ngẩn ra.

Dâu tây ngon lành phút chốc bị ném lung tung xuống đất, nhiều rễ cây còn bị bật khỏi đất, vừa nhìn đã biết là bị đối xử thô bạo.

“Ồ...Ồ... Dâu tây... Sao vậy...” Hiểu Quả nhăn mày, mơ hồ than thở, như không rõ vì sao lại thành ra thế này.

Cậu vội vàng ngồi xổm xuống nhặt dâu tây bị vứt lên, tới khi cẩn thận nhìn lại, cậu phát hiện đa số quả đều đã bị dập nát thê thảm.

Khuôn mặt Hiểu Quả lộ vẻ khổ sở, dù vậy cậu vẫn cẩn thận đặt từng quả từng quả dâu dập vào rổ. Dâu bị vứt khắp cả con đường làm Hiểu Quả bận bịu nhặt một lúc lâu, tới nỗi oằn lưng mệt không đứng dậy nổi. Phía trước bỗng truyền tới tiếng cười nói, Hiểu Quả ngẩng đầu nhìn thấy sáu thanh niên nam nữ đứng giữa đường, họ đứng tụ thành mấy tổp, người thì ngắt quả, người thì vui chơi quên cả đất trời, trong đó còn có một chàng trai đuổi theo một cô gái, cô kia không tránh được, tiện tay ngắt một chùm to bên cạnh ném về phía đối phương.

“Tránh ra đi, ha ha, xem cậu còn đuổi được nữa không!”

Chàng trai đuổi theo cô ta vẫn bám riết không tha, cậu ta tránh công kích xong, tiếp tục xông lên.

Hiểu Quả đứng đằng xa ngơ ngác nhìn hành động của bọn họ, rồi nhìn số quả bị giẫm bẹp dưới đất, chậm rãi tiến lại gần.

Cậu muốn nói gì đó, nhưng vừa lên tiếng đã bị tiếng tranh cãi ầm ĩ nuốt gọn. Hiểu Quả ngăn người đứng một lát, đành phải yên lặng theo sát đối phương.

Lúc này, nếu là một người bình thường, có thể sẽ trực tiếp khuyên nhủ hoặc tìm những người khác trong vườn tới xử lý, hay sẽ cách bọn họ ra, cứ để bọn họ phá phách, sau đó tính theo giá gốc bắt họ bồi thường. Nhưng Hiểu Quả sao mà xử lý được như vậy, cậu cứ sốt ruột lại không biết làm sao, chỉ có thể như cái đuôi nhỏ đi theo sau mấy người đó.

Một người lớn đùng đùng như cậu đứng đấy, sao người ta không thấy được, chẳng qua không muốn để ý mà thôi. Cơ mà Hiểu Quả cứ một mực đi theo, người đằng trước vứt một quả, cậu đứng đằng sau lập tức vội vàng nhặt lên, đáng tiếc không cứu được quả nào, trái lại còn bị nước quả làm bẩn hết tay.

Một nữ sinh có làn da trắng nõn trong nhóm người cuối cùng cũng mở miệng ngăn cản, “Lệ Lệ, mấy người đừng nghịch nữa, lát nữa sẽ phải đền tiền.”

Cô gái tên Lệ Lệ có vẻ còn nhỏ tuổi, giọng điệu lại vênh váo vô cùng, “Đền thì đền, chẳng nhẽ chúng ta không đền nổi chắc?” Nói xong cô ta hung hăng trừng Hiểu Quả, cô ta cũng nhìn một lúc rồi, cô ta cảm

thấy chắc chắn Hiểu Quả đang cố ý chống đối bọn họ, loại kháng nghị lẳng lặng thế này còn khó chịu hơn cả mở mồm ra khuyên can, “Không hiểu sao cứ có đứa như con chó Pug bám sau lưng, không biết bệnh gì không.”

“Đúng đây, chi tiền chơi mà còn không được chơi tử tế, vô vị. Không thì mình đi hát đi?” Chàng trai vừa đùa nghịch với cô ta vội vàng đề nghị.

Lệ Lệ không thèm để ý, “Mày cút đi!” Nói xong, cô ta ném thẳng mấy quả vải không biết ngắt lúc nào vào mặt Hiểu Quả đang đứng ngay gần bọn họ.

Hiểu Quả lập tức che kín mắt!

“Lệ Lệ!” Vừa thấy vậy, cô gái trắng trẻo kia nhăn mày, “Sao em lại như thế, không biết phép tắc.”

Có vẻ như cô ta thực sự mất hứng, Lệ Lệ nhìn thấy, không nói gì, nhưng trên mặt vẫn có vẻ không phục.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô gái trắng trẻo dịu dàng khuyên nhủ, “Tiểu Dung, đừng giận, Lệ Lệ còn nhỏ, đùa nghịch một chút cũng không có gì nghiêm trọng. Chẳng mấy khi ra ngoài chơi, mọi người cùng vui mới phải.”

Hắn ôn nhu khuyên nhủ khiến sắc mặt của người tên Tiểu Dung mau chóng hòa hoãn. Sau đó, người đàn ông kia đi về phía Hiểu Quả đang cúi đầu, lãnh đạm nói, “Xin lỗi, cậu có thể báo giá trực tiếp cho quản lý của cậu về chút thiệt hại này, lúc ra khỏi vườn chúng tôi sẽ tính tiền một thể.”

Nghe thấy giọng hắn, Hiểu Quả chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông tầm hơn ba mươi, đeo mắt kính, khí chất nhã nhặn, mặt mũi thân hình cũng khá ổn, trông có vẻ rất có thân phận.

Bàn tay đang bịt mắt của Hiểu Quả vô thức thả xuống. Mặc dù mắt phải của cậu vừa đau vừa xót, mơ hồ không thấy rõ, nhưng cậu vẫn cố mở to hai mắt, xuyên qua làn nước mắt trào ra vì sinh lý sợ hãi nhìn người đàn ông.

Người đàn ông cũng thấy mặt Hiểu Quả, biểu tình của hắn lóe vẻ kinh ngạc, lại vội vàng quét mắt nhìn cậu từ trên xuống dưới. Tuy Hiểu Quả đeo tạp dề kín người, song hắn vẫn thấy được áo gile màu xanh cùng dòng chữ ‘Nhà thiên sứ’ lộ ra dưới tạp dề. Vẻ mặt người đàn ông khẽ dao động, rồi mau chóng biến mất.

“Vẫn là nên đi tìm quản lý đi,” Hắn quay người, “Nói với cậu ta không rõ ràng lắm.”

Ngay trước khi hắn cất bước rời đi, Hiểu Quả bất ngờ vươn tay tóm một góc áo đối phương! Tay Hiểu Quả còn dính chất lỏng chưa khô, vì thế tây trang trắng thơm của đối phương nháy mắt lấm bẩn.

Hành động của cậu khiến mấy người ở đây kinh ngạc.

“Mày làm gì thế hả?!” Lệ Lệ gào lên, “Bản áo của anh rẻ tao rồi mày có đền nổi không? Còn không mau bỏ tay ra!”

Chàng trai bên cạnh Lệ Lệ cũng lên đây Hiểu Quả, “Mịa, muốn đánh nhau à! Tin tao đánh mày không!”

Hiểu Quả bị cậu ta đẩy cho lảo đảo, thế nhưng bàn tay cậu vẫn nắm chặt không buông, thậm chí còn làm đứt một cúc áo của người đàn ông, ánh mắt cậu gắt gao nhìn chăm chăm phía trước.

Người đàn ông áo quần xộc xệch nhìn vào mắt cậu, sắc mặt trầm xuống, đáy mắt lóe vẻ hấp tấp, như là ghét bỏ, lại như bối rối.

“Buông ra.” Hấn cắn răng nói.

Hiểu Quả vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Dung cũng để ý thấy áo gile của Hiểu Quả, cô ta nhanh tay gọi luôn cho số điện thoại ở biển quảng cáo cách đó không xa. Chẳng bao lâu sau, nhân viên quản lý vườn mau chóng chạy tới.

Chị Triệu cũng tới, không ngờ Hiểu Quả luôn ngoan ngoãn nghe lời lúc này lại để mọi người khuyên nhủ mãi mới thả lỏng tay. Trước khi bị mọi người kéo đi, tầm mắt Hiểu Quả vẫn không rời khỏi đối phương, ánh mắt cậu cứ nhìn hẩn chăm chăm, chỉ tới khi không thể thấy nữa mới thôi.

Mà người đàn ông kia thì không liếc mắt tới cậu dù chỉ một cái.

Ngay từ đầu, có lẽ là vấn đề xuất phát từ khách hàng, nhưng vì Hiểu Quả giữ góc áo người ta, thế là trách nhiệm lại bị đẩy cho vườn sinh thái, đối phương cứ trách đi trách lại thái độ phục vụ của Hiểu Quả, còn đòi cậu đền tiền cho cái áo bị lấm bẩn.

Hiểu Quả bị đưa tới chỗ quản lý Vương.

Trái với sự lo lắng thấp thỏm của các thím canh bên ngoài, không khí trong phòng quản lý nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Quản lý Vương gọi điện thoại, Hiểu Quả ngồi trên sofa, trước mặt đặt một ly nước ấm. Tay cậu đã được rửa sạch, nhưng khuôn mặt vẫn còn uể oải.

Quản lý Vương vừa cúp máy được vài phút, thầy Phương đã tới nhận người.

Thầy Phương nhìn mắt Hiểu Quả, hỏi, “Bên khách hàng thế nào?”

Quản lý Vương tưởng hấn lo phải nhận sự truy cứu của khách hàng, vội cười nói, “Không có gì, chúng tôi đã xử lý việc này rồi, không cần bồi thường, thầy Phương có thể đưa Hiểu Quả về rồi, để cậu ấy nghỉ ngơi

vài bữa cũng được.”

Phương Tỉ lắc đầu, “La tiên sinh muốn hỏi, vị khách hàng kia là ai?”

Quản lý Vương ngẩn ra, “Ừm.... Là một khách hàng mới của chúng tôi.” Theo lý thuyết thì bọn họ không được tiết lộ thông tin của khách hàng, song khi đứng trước mặt thầy Phương, quản lý Vương lại cúi đầu mau chóng trả lời, “Anh ta là Kim Vi, giáo sư thỉnh giảng của đại học A.”

Phương Tỉ gật đầu, không tiếp tục làm đối phương thêm khó xử, dắt Hiểu Quả về nhà.

Quay lại biệt thự, La Vực không có trong phòng khách, y đang ngồi trong vườn đọc sách, Phương Tỉ dẫn người đứng trước mặt y, y mới ngẩng đầu lên.

La Vực nhìn Hiểu Quả, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm đối phương, ánh mắt y dừng lại ở đôi mắt sưng đỏ của cậu, cẩn thận quét một vòng.

“Ai làm?” Y hỏi Phương Tỉ, giọng nói không lộ bất cứ cảm xúc gì.

Úc quá, anh La mau xử hết tụi nó đi huhu!!!

p.s: Để Hiểu Quả không bị hiểu lầm, mình khẳng định, ẻm không có yêu đương gì với thằng Kim Vi đó đâu!

34. Chương 32

La Vực hỏi, nhưng không chờ thầy Phương trả lời, y đã nói, “Đem thuốc ra đây.”

Thầy Phương mau chóng cầm hộp thuốc về, La Vực nhận hộp, lấy bông và thuốc nước ra, khẽ chọc chọc mắt Hiểu Quả, “Nhắm mắt lại.”

Hiểu Quả ngoan ngoãn nghe theo.

Cậu bị thương không nặng, mí mắt chỉ hơi rách da, cộng thêm bị nước trái cây bắn vào mắt mà thôi.

La Vực xoa xoa vết thương cho cậu, dù y đã cố gắng nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng Hiểu Quả vẫn khó chịu chớp chớp hàng mi.

La Vực hỏi, “Cậu biết người kia không?”

Hiếu Quả ngửa mặt, ở khoảng cách gần La Vực có thể nhìn thấy tơ máu đỏ hồng tràn khắp mắt cậu. Hiếu Quả chớp mắt, giống như đang cố gắng nhớ lại, lát sau, cậu lắc đầu.

La Vực cười, “Cậu không biết người ta, vậy còn túm người ta không buông làm gì? Thấy hấn ta đẹp sao?”

Hiếu Quả nghĩ tới người kia, hiếm có nhăn mũi lại.

“Không... có đẹp.”

La Vực rất hiếm khi thấy biểu cảm chán ghét trên mặt Hiếu Quả, tuy cảm xúc này rất nhẹ, nhưng thực sự đã xuất hiện, khiến La Vực vô cùng ngạc nhiên, y chăm chú nhìn cậu hồi lâu.

“Vậy cậu thấy ai đẹp?” Y vừa hỏi vừa bôi thuốc mỡ tiêu viêm lên vết thương của Hiếu Quả.

Nói chuyện với La Vực làm tinh thần vốn ỉu xiu của Hiếu Quả nhoáy cái vui lên, cậu nâng giọng trả lời, “Rõng bay!”

Đó là nhân vật chính trong bộ phim Hiếu Quả liên tục xem suốt mấy ngày nay, La Vực biết cậu rất sùng bái nó.

“Còn ai nữa?” La Vực thuận miệng hỏi.

“Chim xanh, chim đỏ.”

Đây là hai con vẹt trong bộ xếp hình gần đây nhất mà hai người mới hoàn thành, giờ đã được lồng trong khung kính treo trên tường cạnh cầu thang, Hiếu Quả cũng rất thích nó, ngày nào cũng mất một lúc lâu để đứng đó ngắm tranh.

“Vậy sao...” La Vực đổi một miếng bông khác.

“La Vực!”

“Ừ.” La Vực nghĩ Hiếu Quả đang gọi mình, liền theo phản xạ đáp một câu.

La Vực lớn hơn Hiếu Quả khá nhiều tuổi, nhưng y không để cậu gọi mình là anh, người khác gọi thì nghe có vẻ vô cùng thân thiết, mà nếu là Hiếu Quả... La Vực lại không thích thế. Cho nên ngày thường Hiếu Quả cứ gọi thẳng tên La Vực, rất tự nhiên, giống như quan hệ của bọn họ — bạn tốt của nhau. Vậy nhưng bây

giờ La Vực đợi một lúc vẫn không thấy Hiểu Quả nói tiếp, thế nên y mới biết đối phương không phải gọi tên y, mà đang trả lời câu hỏi ban nãy.

La Vực hơi ngừng động tác, nhìn Hiểu Quả, “Cậu nói gì cơ?”

Hiểu Quả không trả lời.

La Vực lại hỏi, “Cậu nói tôi làm sao? Hử?”

Hiểu Quả nở nụ cười, đầu xoay trái xoay phải, hai tay cũng rút lại, nhất quyết không nhìn La Vực.

La Vực một tay kìm cậu lại, không cho cậu né tránh. Y khẽ kéo vành tai Hiểu Quả, muốn nhìn mặt cậu. Hiểu Quả tránh không được, ấy vậy mà còn trốn trong ngực La Vực, thẹn thùng vùi vào lòng y không chịu ngẩng đầu.

Thẩm mỹ của Hiểu Quả luôn rất đặc biệt, La Vực không ngờ cậu sẽ nghĩ như vậy. Y đưa hộp thuốc lại cho thầy Phương, dùng một tay rảnh thuận thế ôm lấy đối phương.

Kề gần sát gần khiến La Vực có thể ngửi được mùi tiêu độc thoang thoảng trên người Hiểu Quả. La Vực mặc bộ quần áo ở nhà nhạt màu, thuốc kia có màu, chẳng mấy chốc đã dính vào ngực áo của y. Dù vậy, La Vực vẫn làm như không nhận ra, một tay ôm thắt lưng cậu, một tay vuốt tóc sau gáy cậu.

“Hôm nay có người bắt nạt cậu đúng không?” La Vực bỗng hỏi.

Cái đầu trong ngực y hơi ngừng lại, rồi thành thật gật gật.

“Hiểu Quả không thích bọn họ sao?”

Mắt Hiểu Quả vẫn còn hơi khó chịu, nghĩ tới mấy người cậu gặp hôm nay, Hiểu Quả “Ừ” một tiếng.

“Công việc ở vườn trái cây có phải rất mệt không?”

Hiểu Quả tiếp tục gật đầu, hồi trước thì không, nhưng dạo này có hơi mệt.

Cuối cùng, La Vực nói, “Vậy về sau không đi làm nữa được không? Cậu ở nhà mỗi ngày, chúng ta cùng chơi với nhau, ăn thật nhiều món ăn ngon.”

Cái đầu trong ngực không động đậy. Một lát sau, Hiểu Quả ngẩng đầu, tóc mái lòa xòa phủ trên trán cậu, ánh mắt nghi hoặc ngược lên nhìn La Vực.

La Vực giải thích, “Hiếu Quả không thích người trong đó, hơn nữa làm việc còn không được vui. Tôi không thích thấy cậu không vui.”

Hiếu Quả chớp mắt, “Tôi... Không...” Cậu vốn định nói mình không phải là không vui, nhưng vừa rồi quả thật cậu đã không vui. Thế là Hiếu Quả đành nói, “Tôi có, thích, đi làm. Tôi thích đi làm...”

Mọi người trong vườn trái cây đối xử với cậu tốt lắm, Hiếu Quả rất vui, những ngày làm việc ở đây dường như là toàn bộ cuộc sống của cậu.

“Vậy à?” La Vực không hiểu, “Nếu lại gặp mấy người hôm nay thì sao?”

“Ừm... Ừm...”

Hiếu Quả lộ vẻ hao tâm tổn trí, à ừm một lúc vẫn không biết làm sao.

La Vực chải vuốt từng sợi tóc cậu, sau đó kéo điện thoại treo trước ngực cậu lên.

“Tôi đã dạy cậu rồi, cậu quên sao?”

Hiếu Quả nhìn cái máy bẹp bẹp này, đầu lóc lên, “Gọi điện thoại!”

“Gọi cho ai?” La Vực hỏi tiếp.

“Anh!” Hiếu Quả bật thốt.

La Vực vừa lòng, y vươn một ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm Hiếu Quả, “Lần này phải khắc sâu vào đầu, nếu lần sau còn bị bắt nạt, Hiếu Quả sẽ không được đến vườn trái cây nữa đâu.”

Hiếu Quả vừa nghe, miệng tức thì phồng ra, “Không muốn... Không được đến, vườn trái cây.”

La Vực nhéo nhéo tai cậu, “Vậy cậu cười một cái đi?”

Hiếu Quả run lên, cậu cố gắng điều chỉnh khuôn mặt nửa buổi, rốt cuộc cũng rặn ra được một nụ cười kì quái, lông mày xịu xuống, khóe miệng lại cong lên, đã vậy hai mắt còn đầy lo lắng, làm La Vực nhìn thấy buồn cười không thôi.

“Được rồi, bây giờ vẫn cho cậu đi mà.” La Vực vừa nói vừa hồi tưởng lại vẻ mặt dễ khóc dễ cười của Hiếu Quả ban nãy, coi bộ có vẻ thực sự buồn cười không chịu nổi.

Hiếu Quả thấy La Vực vẫn cười, cậu dễ dàng bị cảm xúc của đối phương lôi kéo, vậy là cũng bật cười khanh khách.

La Vực nghe tiếng cười chân thật của cậu, y rút lại ý cười, một lần nữa nửa ôm cậu ngồi bên cạnh mình, nghiêm túc nói, “Cậu xem, cả tôi và cậu đều vui, thật tốt...”

“Vui, Hiếu Quả rất vui!” Hiếu Quả giơ tay lên, “La Vực cũng, vui!”

Quản lý Vương đã cho Hiếu Quả nghỉ ngơi vài ngày, vậy thì La Vực khỏi cần khách khí. Mặc dù ngày nào Hiếu Quả cũng ngủ sớm, buổi trưa còn ngủ thêm một giấc ngắn, thế nhưng cậu đã mệt mỏi nhiều ngày, rất cần một giấc ngủ tử tế.

Khu biệt thự cách khu vực dành cho khách thăm quan khá xa, vì vậy nơi này vô cùng thanh tĩnh, chỉ có tiếng chim hót líu lo như ở thế ngoại đào nguyên. Thế mà hôm nay, từ sáng sớm La Vực đã bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Thực ra tiếng ồn đó không lớn, biệt thự còn cách âm tốt, Hiếu Quả nằm bên cạnh y vẫn ngủ say sưa, nhưng La Vực vốn ngủ không sâu, vì thế tiếng động này cũng đủ đánh thức y rồi. La Vực kéo một góc rèm nhìn ra bên ngoài một lát, sau đó thay quần áo xuống lầu.

Phương Tử vừa thấy La Vực liền biết nguyên nhân, hần vội nói, “Hôm nay có một hộ gia đình mới chuyển tới bên cạnh, họ đang chuyển đồ vào.”

La Vực ngẩng đầu nhìn chân trời, “Mặc dù phiền phức, nhưng cũng không làm tiết trời chuyển xấu.” Nói xong, y chống gậy tự mình ra ngoài.

Phương Tử sửng sốt, muốn theo sau La Vực, lại bị y ngăn cản.

“Tôi không đi xa, chỉ ra cửa thôi.”

La Vực đúng là không đi xa, y ngồi xuống ghế đá dưới tàng cây long não mới được chuyển sang phía đối diện. Mặt trời tháng mười hai còn chưa hoàn toàn xuyên qua màn mây dày đặc, từng cơn gió mát lạnh khẽ thổi, thoải mái dễ chịu.

Chỉ tiếc, La Vực còn chưa kịp thưởng thức phong cảnh nơi xa, tiếng người phía trước đã càng thêm ồn ào, bốn phía trống trải, khiến tiếng bọn họ truyền đến cực kì rõ ràng.

“Hừ, mệt muốn chết, sao phải dậy sớm thế chứ, năm giờ đã phải đi rồi, tới đây cũng mới hơn bảy giờ.” Giọng một cô gái vang lên.

“Lệ Lệ, em cố nhịn một chút, ở đây cảnh sắc đẹp như vậy, coi như tới du lịch.” Một người đàn ông ôn nhu an ủi cô gái.

“Hai hôm trước vừa đến rồi còn gì, đã thế còn đựng phải thùng ngu nữa chứ, em chẳng thấy chỗ này tuyệt như mấy người nói, toàn cây là cây, tối có mà bị dọa chết.”

“Con bé này, càng ngày càng ăn nói không suy nghĩ!” Lại một giọng nữ ngăn cản cô gái, “Em có biết nhà này khó đặt thế nào không? Chị đã phải móc nối bao nhiêu quan hệ mới xin cho ba vào đây ở được. Lần trước em gây sự, nghe giọng điệu của quản lý Vương chị còn tưởng việc đã không thành! May mà cuối cùng có chú Hoàng giúp đỡ chúng ta.”

Lệ Lệ bị mắng không thấy nói gì, giọng nam kia lại vội vã khuyên, “Tiểu Dung đừng nóng, cuối cùng việc vẫn thành mà.”

“Tuy việc vẫn thành, nhưng chúng ta cũng không được ở lại lâu, ông chủ Hoàng phải nói mãi quản lý ở đây mới cho chúng ta vào ở nửa tháng. Em vốn tính đi tìm một nơi khác, nhưng hôm nay tới đây dạo một vòng thì nhận ra chỗ này điều kiện rất tốt, chưa kể có cả hộ lý và bác sĩ dinh dưỡng, nếu ở đây chắc chắn ba sẽ được tỉnh dưỡng tốt hơn.”

Tiểu Dung thở dài, nói tiếp.

“Kim Vi, phó viện trưởng của anh nói thế nào? Lần trước anh hỏi ông ấy nói biết tổng giám đốc ở đây mà?”

“Đúng vậy, ông ấy... ông ấy nói sẽ hỏi thử xem sao.” Kim Vi cười gượng, “Em biết đấy, dạo này anh vừa ra ngoài ăn mấy bữa cơm với bọn họ, còn có mấy hạng mục của công ty nữa, sao có thể mặt dày đi hỏi thêm chuyện này.”

Mọi người không phải đồ ngốc, nói thế này mà không thấy có gì thay đổi, ắt phải tự hiểu là đối phương không xử lý được, hoặc có cách cũng không muốn giúp.

“Vậy thì tìm chú Hoàng giúp đi, có cái gì đâu chứ.” Lệ Lệ chen mồm, “Chúng ta đi cả đường có thấy bóng ma nào đâu, không ai thêm ở đây đâu.”

“Chú Hoàng của em bận như thế, làm gì có thời gian đi giúp chúng ta, hơn nữa hộ khách ở đây đâu phải người em muốn thấy là thấy được... Haiz... Em cái con nhỏ này sao lại đi hái quả lung tung cơ chứ, chị dặn dò với em cái gì em đều quên sạch.”

“Sao chị cứ mắng em thế, chị phiền phức quá đấy!”

Sau đó, một loạt tiếng chân bùm bụp từ xa dần tới gần.

Lệ Lệ chợt thấy một người đàn ông ngồi dưới tàng cây cách đó không xa. Y đang nhìn đằng trước, bỗng cảm giác được có bó hoa rơi cạnh chân mình, liền tùy ý cúi đầu, nhặt hoa lên.

La Vực quay bó hoa một vòng, vươn tay đưa nó cho nữ sinh đứng đầu bên kia.

“Của em sao?” La Vực cười hỏi.

Nữ sinh ngơ ngác, nhận lấy bó hoa.

La Vực tiếc nuối nói, “Hoa bị ngắt sẽ không đẹp nữa, cũng giống như em.”

Câu này nghe ra có gì đó bất thường, nhưng Lệ Lệ chỉ nghĩ y khen cô ta đẹp như hoa, thế là mặt cô ta đỏ lên, cười lùi về sau đôi bước.

Lệ Lệ then thùng hỏi, “Anh sống ở đây sao?”

La Vực gật đầu, “Còn em?”

Lệ Lệ cong mắt, “Hôm nay ba em mới chuyển đến đây, kia kìa, là căn nhà đó đó.” Cô ta chỉ phía sau, ở cửa vẫn có mấy người khuân vác đồ đi qua đi lại. Lệ Lệ nhìn La Vực, ngượng ngùng hỏi, “VẬY anh... Đã ở đây bao lâu rồi?”

La Vực nghĩ nghĩ, “Không lâu, khoảng ba bốn tháng.”

Lệ Lệ đang định hỏi tiếp, chị gái và anh rể cô ta đã tới gần.

Hai người bọn họ cũng nghe được đoạn đối thoại của La Vực và Lệ Lệ. Tiểu Dung và Kim Vi liếc nhau, sau đó Tiểu Dung kéo Lệ Lệ còn chưa muốn rời đi đi trước.

Kim Vi ở lại cười cười ngồi xuống bên cạnh La Vực. Thực ra bọn họ không có mục đích gì, chẳng qua muốn hỏi bóng gió tình huống vườn sinh thái mà thôi.

Để tỏ vẻ thân thiện, Kim Vi rút bao thuốc lá mời La Vực.

La Vực nhận thuốc, nhìn đối phương ân cần châm lửa cho mình, y mới như nhớ ra chuyện gì, “Tôi quên mất, ở đây không được hút thuốc, trên đường có cameras theo dõi, hút một điếu bị phạt từng này.” Y vươn năm ngón tay, đảo qua đảo lại.

Kim Vi ngẩng đầu, xấu hổ dụi tắt hai điếu thuốc.

“Tôi không chú ý, xin lỗi.”

La Vực chỉ mỉm cười.

Kim Vi cố gắng tìm đề tài trò chuyện với đối phương, tuy người đàn ông trước mặt chỉ đáp câu một, song dựa theo cách nói chuyện của y, Kim Vi biết người này nhất định có xuất thân không tồi.

Hỏi không được thông tin gì, Kim Vi đành giới thiệu thân phận, rút danh thiếp đưa cho La Vực.

La Vực liếc mắt, “Sở nghiên cứu sinh vật của viện khoa học thành phố A? Kim tiên sinh giỏi nhỉ.”

Kim Vi vội nói lời khiêm tốn, “Đâu có đâu có, tôi chỉ làm vài nghiên cứu khoa học nho nhỏ mà thôi, ngoài ra chúng tôi cũng giúp đỡ nghiên cứu và phát triển một số dự án với các xí nghiệp, nếu ngài có nhu cầu, sau này chúng ta có thể cùng hợp tác.”

La Vực gật đầu, nhưng y không nhận danh thiếp, nhìn sang biệt thự bên kia, nói, “Vừa rồi hẳn là vợ của ngài phải không? Kim tiên sinh có sự nghiệp thành công, gia đình còn hạnh phúc mỹ mãn, quả là khiến người ta hâm mộ.”

Kim Vi sửng sốt, miệng vẫn nói, “Ha ha, đâu có đâu có, có một số việc cũng không được thuận lợi, ngài xem ba của vợ tôi bây giờ...”

Hắn đang định chuyển đề tài tới việc ba vợ mình bị bệnh, La Vực lại cắt lời hắn.

“Đúng như anh nói, có một số việc, thật đúng là không thể tốt lên được, anh nhìn tôi xem, đang yên đang lành lại bị bệnh, quả là nhân sinh vô thường. Không khéo tới ngày nào đó, tự nhiên ta lại bị ngã một cú, sau đó... không dậy nổi nữa. Anh thấy tôi nói có phải không, Kim tiên sinh?”

Kim Vi không rõ ý đối phương, hắn chỉ cảm thấy rõ ràng là La Vực đang cười, nhưng lại ẩn ẩn cảm giác sắc lạnh mơ hồ, khó hiểu tới mức quỷ dị. Hắn định hỏi lại, đã thấy La Vực đứng dậy.

La Vực lạnh lạnh quét qua tấm danh thiếp đối phương đang kẹp trong tay, cười nâng quả trứng về phía trước, vừa đi vừa nói, “Đạo này tôi có hơi bận, tạm thời không có thời gian làm thân hơn với Kim tiên sinh, tuy nhiên anh hãy nhớ kỹ. Chờ tôi rảnh rồi, chúng ta sẽ có rất nhiều chuyện cần ‘cẩn thận’ tính toán với nhau, không vội, anh cứ chờ xem.”

Nói xong, La Vực thong thả đi về biệt thự của mình dưới ánh mắt mờ mịt của Kim Vi, chỉ để lại một câu “Chờ xem” chậm chậm bay theo gió...

35. Chương 33: Biểu Hiện Chân Thực Của Hiểu Quả

Qua phản hồi của Hàng Thanh và Tiểu Tĩnh Dương, có thể nhận thấy, các hạng mục hợp tác trong dự án làng du lịch đang được tiến hành rất thuận lợi, chẳng mấy chốc đã định ra ngày ký kết. La Vực sẽ đích thân tới thực hiện những ký kết này. Y quyết định như vậy, chính là để thể hiện sự chú trọng của mình dành cho dự án này. Ngoài ra, kể từ khi tin tức La Vực bị bệnh được công bố, cổ phiếu của Kinh Lãng liên tục suy giảm, vì vậy sau một thời gian tĩnh dưỡng, đã đến lúc La Vực làm cho mọi người biết, tạm thời y còn chưa chết được.

Sếp lớn đã đặc biệt hỏi tới, thế nên mấy sếp bé trong công ty không dám tự mình làm chủ nữa. Kết quả, mấy chuyện vớ vẩn vặt vãnh cứ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, có nhiều văn kiện La Vực không mở miệng nhắc đến, thế mà các quản lý hạ tầng vẫn không dám tự quyết, bởi vì theo bọn họ, càng tránh xa mấy cơ hội trải nghiệm lực uy hiếp của ông chủ càng tốt.

Dường như La Vực đã sớm đoán được tình trạng này, y quyết định tạm thời rời khỏi vườn sinh thái đôi hôm, quay về nhà chính cho thuận đường làm việc. Nhà chính có sẵn nơi bàn chuyện làm việc và thiết bị để họp từ xa, tiện hơn ở biệt thự khá nhiều. Hơn nữa, La Vực không thích có người ngoài đôi ba hôm lại đến biệt thự quấy rầy, đợi y bận xong đợt này, y sẽ cho đóng cổng lớn, trả lại sự tĩnh lặng cho nơi đây.

Y tính rời khỏi biệt thự trong thời gian ngắn, ở nhà chính cũng có đủ đồ dùng sinh hoạt, cho nên La Vực không cần chuẩn bị gì cả, nhưng Hiểu Quả thì khác, tất cả những vật dụng hàng ngày mà cậu quen dùng đều phải mang đi theo.

Qua một thời gian, cuối cùng thầy Phương cũng tiếp thu được chuyện La Vực là người giám hộ của Hiểu Quả. Tuy nhiên, mãi tới khi biết La Vực muốn đưa Hiểu Quả về nhà chính với mình, hần mới đột nhiên nhận ra, việc hai người bọn họ cùng ăn, cùng ở, cùng ra, cùng vào không phải chỉ diễn ra một hai năm, mà rất có thể, nó sẽ trở thành quy luật đời thường trong thời gian dài đằng đẳng. Cuộc sống của La Vực cứ vậy mà có thêm một người nữa ư? Vậy thân phận của Hiểu Quả là gì? Đối tượng đặc biệt được cứu giúp? Liệu cậu có thể có cuộc sống của chính mình? Hay sẽ giống một loài thực vật ký sinh, trước kia có thể một mình sống tốt, nhưng vì có chất dinh dưỡng của đại thụ mà ngày càng ỷ lại, tới một ngày, khi đại thụ không muốn cung cấp dinh dưỡng nữa, loài cây ký sinh kia liệu có thể tiếp tục tồn tại?

Thầy Phương không phải người cảm tính, chuyện gì hần cũng lấy La Vực làm trung tâm. Vì vậy, khi phát hiện bản thân đã quá quan tâm tới chuyện này, Phương Tử vội vàng ngừng những suy nghĩ vượt giới hạn trong đầu, hần thoáng cười tự giễu, sau đó tiếp tục đi làm việc của mình.

Hiểu Quả cũng nhận được tin phải ra ngoài, ngay trong ngày hôm đó, cậu mau chóng theo chỉ dẫn của La Vực đi sắp xếp hành lý của mình, cơ mà tới ngày hôm sau, dì Chu kiểm tra hành lý của cậu vẫn phát hiện ra không ít vấn đề. Hiểu Quả gần như mang theo tất cả những gì cậu cho là quan trọng, hơn nữa cậu còn không phân loại các đồ, lại càng không để ý có nhét được vào hay không, ngoài quần áo là có thể miễn cưỡng gấp ra, những thứ khác như tranh ảnh và dép lê đều bị cậu vứt lung tung cùng nhau, mặc áo và bàn chải đánh răng bị nhét ở ngoài, chậu rửa mặt thì bỏ vào một cái túi thật to, nhét hết vào ba cái túi. Đã vậy, Hiểu Quả còn mang theo một đồng bát nhựa, đúng rồi, cậu cũng không quên xách thêm nhang muỗi và thùng rác con con. Mấy thứ nhỏ nhỏ này xếp vào, sợ là hai túi hành lý siêu lớn cũng không nhét vừa.

Dì Chu bắt đắc dĩ, đành lấy hết đồ ra dọn lại lần nữa.

Thực ra, lúc Hiểu Quả dọn đến đây cũng là dì Chu sắp xếp phòng cho cậu. Tuy thầy Phương đã sàng lọc đồ từ ký túc xá để mang đến cho cậu, nhưng trong thùng đồ của Hiểu Quả vẫn có rất nhiều đồ cũ hỏng hóc không hiểu từ đâu ra. Dì Chu không vứt chúng đi, bà nghĩ nhà lớn, cất vào tủ bát cũng được, không ngờ lại bị Hiểu Quả moi ra được, lại còn muốn mang đi theo.

Xem ra không vứt không được rồi, dì Chu thầm tính.

Vì vậy, sau khi dọn lại hành lý cho Hiểu Quả, bà gói số rác thừa, tính trộm vứt đi. Dì Chu làm cực kì bí mật, ấy vậy mà vẫn bị Hiểu Quả mất tinh tai thính bắt được.

Hiểu Quả thấy mấy món đồ của mình bị dì Chu cầm cùng mấy túi rác, thế là cậu lẩm bẩm theo sát dì Chu. Thấy bà muốn xuống lầu, cậu lập tức cẩn thận bắt lấy tay đối phương, không cho bà đi.

Dì Chu đành nói, “Mấy cái này không để lại được, cậu cất trong phòng sẽ có côn trùng đấy.”

Hiểu Quả không dễ gì buông tay, cậu cúi đầu lặp lại, “... Đừng, đừng vứt.”

Đúng lúc hai người đang giằng co, La Vực bước lên lầu.

Dì Chu thấy, vội vàng mở túi đồ ra, bất đắc dĩ nói, “La tiên sinh, cậu xem thế nào...”

La Vực chậm rãi đi tới, lật đồ trong túi ra xem. Hầu hết là rác rưởi, trong đó nhiều nhất là vỏ gói đồ ăn quá hạn, không biết Hiểu Quả thu thập từ khi nào, ngoài ra, còn có cả những đồ mà La Vực chưa thấy bao giờ.

Y nhận túi từ tay dì Chu, “Đưa cho tôi.”

La Vực tự nguyện xử lý chuyện này là tốt nhất, dì Chu lập tức chuyển túi cho La Vực, sau đó rời đi làm việc khác.

La Vực kéo Hiểu Quả về phòng ngủ, đặt túi lên bàn, cúi người ngồi xuống ghế.

Khuôn mặt Hiểu Quả vẫn còn nguyên vẻ lo lắng ban nãy, cậu thực sự rất sợ bị mất những món đồ này, ánh mắt không rời khỏi túi.

La Vực cười hỏi, “Tất cả đều là bảo bối phải không?”

Y vừa nói vừa lấy một gói trong túi, “Cậu thích ăn cái này à? Mùi vị ngon lắm sao? Ngọt? Hay là cay?”

Hiếu Quả nhú mày, cậu cố gắng hồi tưởng để trả lời câu hỏi của La Vực, nhưng chẳng bao lâu sau, cậu đã lộ vẻ khó khăn.

“Nghĩ không ra?” La Vực liếc một cái đã nhìn thấu đối phương, “Cậu xem, cậu tích trữ mấy thứ này, kết quả cũng đâu được ích lợi gì đâu.”

“Cái, cái này... Tôi nhớ, ừm... Ngọt.” Hiếu Quả chỉ vào một túi, giải thích, “Cái kia... Cái kia, tôi, chưa, chưa, ăn thử.”

La Vực đang định hỏi, cậu chưa ăn thì giữ vỏ làm gì, nhưng ngay sau đó y đã hiểu ra, những vỏ túi đó có màu sắc sặc sỡ, thậm chí còn có đủ loại hình ảnh tranh vẽ, có lẽ vì vậy mà chúng đã hấp dẫn Hiếu Quả, hoặc có thể, người khác ăn những thứ đó đã khiến Hiếu Quả chú ý, thế nên cậu mới lặng lẽ làm như vậy.

Đối với mấy người có điều kiện, việc Hiếu Quả thu gom vỏ cũ sẽ chẳng được coi là thanh nhã lịch sự, song, đó lại chính là hành động bày tỏ khát vọng cầu mà không được của Hiếu Quả một cách chân thực nhất. Cũng giống như một đứa bé nhà nghèo, không có tiền mua thứ mình thích ăn, chỉ biết lén lút đứng một góc nhìn cho bớt thèm. Chẳng ai mua mấy thứ đó cho Hiếu Quả, cậu cũng không biết tên chúng, đành giữ lại vỏ gói để sau này có tiền thì mua, hoặc có thể, Hiếu Quả không nghĩ được nhiều như vậy, cậu chỉ đơn thuần thu gom vỏ gói về để ngắm mà thôi.

Tuy nhiên, dù có là cách suy nghĩ nào thì cũng đều khiến lòng người thổn thức. Vậy mà, La Vực lại nở nụ cười.

“Không ăn được mới nhớ lâu, sau này nó sẽ trở thành thứ tốt đẹp nhất trên đời, tốt đến mức khiến người ta không nở lòng nào phá hỏng.”

La Vực nhìn Hiếu Quả, y như đang nói với cậu, lại như đang lẩm bẩm một mình.

“Ừm, xem ra cả đời đều không ăn được cũng tốt lắm.”

Nói xong, y buông mấy vỏ gói đó xuống, rồi lấy một tờ giấy và một hộp gỗ con trong túi ra. Hai món đồ này đều có vẻ cũ kỹ. Tờ giấy đã quăn hết góc, hơi ngả vàng, còn hộp gỗ thì nứt ngay chính giữa, móc khóa bằng đồng đã rỉ sét không nhìn được màu nguyên bản.

La Vực thả hộp, lật tờ giấy lên xem trước, liền thấy trên giấy gỗ hai hàng chữ in hoa nghiêm chỉnh: Em _____ thành tích ưu tú, đạt danh hiệu học sinh xuất sắc, được trao tặng bằng khen cổ vũ.

Đoạn trống giữa dòng có viết tên “Nguyễn Hiếu Quả”, phần dấu có ghi “Tiểu học thực nghiệm thành phố A”, thời gian trên giấy đã qua từ lâu.

Mấy tờ giấy khen đều có nội dung khá tương đồng, La Vực xem từng tờ từng tờ một, không ngừng lộ vẻ

kinh ngạc, y hỏi, “Cậu toàn được một trăm điểm sao?”

Suy nghĩ của Hiểu Quả còn đang đắm chìm trong đồng đồ ăn La Vực vừa nói, mãi tới khi đối phương hỏi đi hỏi lại, cộng thêm cụm từ “một trăm điểm” mới kéo lại ký ức của Hiểu Quả.

“Tôi thi được, một trăm điểm!”

“Giỏi quá.” La Vực khen ngợi như thế đây là lần đầu y nghe được chuyện này, y lại cầm hộp gỗ lên, hỏi, “Đây là gì?”

Y nghĩ có lẽ là huy hiệu hay phần thưởng gì đó, không ngờ, bên trong hộp lại là một bộ cờ vua. Nói là một bộ, nhưng thực ra, số quân cờ trong bộ không được đầy đủ, đếm kỹ sẽ thấy còn chưa được một nửa. Quân cờ bằng gỗ cũng mỏng manh như cái hộp bên ngoài, không chỉ bị mài mòn nghiêm trọng, mà còn đầu thừa đuôi thiếu, hơi dùng chút lực là vụn gỗ sẽ rơi xuống, cũ nát tới khó tưởng tượng. Song, nếu cẩn thận quan sát, y có thể nhận ra những chỗ chưa hỏng còn tỏa ánh sáng nhàn nhạt, hẳn là do có người thường xuyên sử dụng.

La Vực xoa xoa quân hậu mất bộ, hỏi, “Hiểu Quả biết chơi cờ vua sao?”

Hiểu Quả cứ thế nhìn quân cờ, như trầm tư, lại như ngẩn người phát ngốc, mãi một lát sau mắt cậu mới hơi giật giật, ngập ngừng khẽ gọi, “Mẹ...”

La Vực hỏi, “Mẹ cậu dạy cậu sao? Hiểu Quả có biết chơi không?”

Hiểu Quả không trả lời, đợi một lúc, cậu mờ mịt lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ xa lạ bờ ngỡ, nhưng vẫn lưu luyến nhìn quân cờ kia.

“Dễ lắm, lần sau tôi dạy cậu chơi nhé?” La Vực vừa nói vừa thả quân vào lại vào hộp, cài lại móc khóa, “Mấy thứ này nên để ở nhà, cứ mang đi khắp nơi nhớ mất thì sao? Mất thì sẽ không tìm lại được nữa, cho nên cứ để tôi giữ cho Hiểu Quả.”

Không biết Hiểu Quả có hiểu hay không, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn gật đầu, nhìn La Vực phân loại các đồ trong túi, để các loại vỏ gói vào một hộp riêng, còn giấy khen và hộp cờ vua thì để vào ngăn tủ, khóa lại.

La Vực đóng cửa, nắm tay Hiểu Quả dắt cậu ra khỏi phòng. Một lúc sau, Hiểu Quả liền quên chuyện vừa rồi, vui vẻ phân chán ăn uống nô đùa.

Thứ ba, La Vực đưa Hiểu Quả rời khỏi vườn sinh thái, đi đến nhà chính nhà họ La ở đầu bên kia thành phố A, tạm ở đó mấy ngày.

36. Chương 34: Bức Ảnh Gia Đình Hải Hòa Đẹp Đẹp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi La Vực về đến nhà chính, trời đã về chiều. Dưới bóng hoàng hôn, xe đi qua cổng lớn, đỗ trước một căn biệt thự to rộng.

Tất cả người làm trong nhà đều ra nghênh đón. Phương Tử xuống trước, sau đó mở cửa xe, tiếp theo, La Vực bước xuống.

Trước kia y không hay về đây, lúc phát hiện cơ thể có vấn đề y liền ra nước ngoài chữa bệnh. Ai cũng nghe tin y mắc bệnh nặng, nhưng thực ra chẳng mấy ai tận mắt thấy y tiêu tụy suy yếu. Lúc đi, vị chủ nhân căn nhà này vẫn uốn thẳng lưng bước đi nhẹ nhàng, mà giờ về, y vẫn y nguyên khí chất tuấn nhã phong độ, chỉ gầy đi đôi chút, cứ như y chỉ vừa về sau một chuyến đi dài ngày.

La Vực xuống xe, vươn tay kéo một người bên trong xuống cùng mình.

Đối phương là một cậu trai tuổi tác không lớn. Mọi người đoán cậu sợ người lạ, bởi vì cậu cứ bám chặt La Vực, núp nửa người sau lưng y, đôi mắt tò mò nhìn trái nhìn phải, thu hết ánh mắt sợ hãi xen lẫn đánh giá của mọi người vào mắt.

Vợ chồng La Thái Dung cũng có mặt, bên cạnh họ còn có một người phụ nữ tầm tuổi La Bảo Diệp, trong lòng cô ta là một đứa bé khoảng năm, sáu tuổi. Trước đó bọn họ đã nghe tin La Vực muốn chuyển về, nhưng không biết y sẽ về lúc nào, cứ tưởng còn lâu y mới về, nào ngờ hôm nay mặt trời vừa tắt nắng, La Vực bỗng tập kích, hại bọn họ không kịp trốn sát tinh, đến con gái và cháu ngoại mới tới chơi cũng đụng phải y.

Song trước mặt La Vực, hai người này luôn treo khuôn mặt hòa ái dễ gần, người ta vừa đến cổng La Thái Dung đã như chủ nhân đi ra chào hỏi, còn muốn tự mình đón y vào nhà.

La Vực không nhìn ông ta, quay sang hỏi Hiểu Quả bên cạnh, “Chúng ta tới nơi rồi, tạm thời ở đây mấy hôm được không?”

Hiểu Quả nghe xong, ngạc nhiên mừng rỡ “Woa” một tiếng, cậu nhìn căn nhà xa hoa rộng lớn phía trước, cảm thán, “Nhà, lớn ghê...”

La Vực cười cười, không bận tâm đến đám người xấu hổ đứng một bên, cứ thế dắt cậu vào nhà.

Nhà chính nhà họ La thoáng mát và tinh tế hơn biệt thự ở vườn sinh thái nhiều, vậy nhưng, đồ nội thất hoa lệ lộng lẫy và cách bài trí tinh xảo khiến nơi này như một gian phòng triển lãm trầm lặng, rõ ràng là có rất nhiều người sống, lại vẫn thiếu thốn cảm giác ấm áp của một gia đình.

Thầy Phương đi lấy hành lý, La Vực và Hiểu Quả cùng lên lầu, trên đường đi gặp La Bảo Diệp đang vội vàng rời khỏi phòng.

“Về, về rồi sao...” La Bảo Diệp nói. Không thấy La Vực đáp lại, cô ta gượng cười nói với Hiểu Quả, “Ừm... Tôi đã bảo giúp việc quét dọn một căn phòng cho khách rồi, đêm chần cũng đã được đổi mới, có thể vào ở bất cứ lúc nào.” Cô ta không dám vào phòng La Vực, đành tìm mọi cách lấy lòng vị khách cạnh y.

La Vực không nói được hay không, chỉ hỏi, “Bảo Phàm đâu?”

La Bảo Diệp ngăn ra, “Nó à, nó đến, đến công ty... Sẽ về ngay, dạo này nó nỗ lực lắm.” Vừa nói cô ta vừa giấu bàn tay cầm điện thoại ra sau lưng.

La Vực gật đầu, đi lướt qua La Bảo Diệp đang lo lắng không yên, bên môi treo ý cười khó hiểu trở về phòng.

Nhóm giúp việc vội vàng dọn phòng cho La Vực, La Vực thì ngồi ở sofa uống trà cùng Hiểu Quả. Lúc người giúp việc mang một bộ ga giường mới đến, La Vực dặn, “Mang thêm một cái gối nữa đến, đừng cao quá, còn nữa, chuẩn bị hai bộ bàn chải khăn mặt đặt vào phòng tắm của tôi.”

Nhóm người giúp việc hơi sững lại, nhưng không dám để lộ cảm xúc gì, mau chóng đi làm.

La Vực nghỉ ngơi một lúc, uống thuốc, thay quần áo xong, cũng vừa đến giờ ăn cơm.

Tuy hai chị em nhà họ La và chú Hai sống chung một nhà, nhưng bình thường họ đều tự lo vấn đề ăn uống, chỉ có ngần năm một bữa thấy vui vui, tình cờ đụng mặt ở bàn ăn thì cùng ngồi ăn đôi ba miếng với nhau, lúc ăn còn chê đồ ăn không vừa miệng, kén cá chọn canh đủ kiểu.

Cơ mà, hôm nay La Vực đã trở lại, La Bảo Diệp nhất định phải ăn cùng y. Vợ chồng chú hai muốn chạy nạn, chỉ tiếc giờ đi không kịp nữa, gì thì gì cũng phải ăn xong bữa cơm này, kể cả hai bên có chán ghét nhau tới độ nào.

Nhà chính nhà họ La cực kì để tâm tới tôn ti trật tự, vị trí chủ nhân hiển nhiên phải để người lớn tuổi ngồi, song, giờ đã không còn là thời đại lấy tuổi tác đi đo mệnh yếu, La Vực ngồi vị trí đó, ắt chú hai của y phải ngoan ngoãn ngồi chỗ khác, thậm chí, ông ta còn không được ngồi cạnh y, vị trí vốn là của ông ta giờ phải nhường cho một thằng ngốc. Giờ trong đầu La Thái Dung nghĩ gì, chắc cũng chỉ có mình ông ta biết.

Hiếu Quả rất tò mò về nơi ở mới của mình. La Vực vừa quay đầu nhìn, đã thấy cậu không theo đuôi mình nữa. Hiếu Quả đang ngơ ngác đứng một góc trong phòng khách, không buồn chớp mắt chăm chú nhìn con cá chép được tạc từ san hô đỏ.

Tượng cá chép có màu sắc sặc sỡ, loang loáng ánh ngọc, hình dáng còn đẹp đẽ đáng yêu, bảo sao không hấp dẫn Hiếu Quả.

La Vực không giục cậu, cứ để Hiếu Quả đứng đó nghiền cứu. Từ trước đến nay Hiếu Quả luôn ngoan ngoãn lễ phép, dù thích đến mấy cậu cũng không tự ý sờ tay sờ mó, cùng lắm chỉ mở to hai nhìn chăm chú, nhìn tới nỗi mũi cũng sắp dán tịt vào, cứ như làm vậy là có thể dựa vào ký ức đem tất cả những thứ mình thích về nhà.

Tuy nhiên, hứng thú của Hiếu Quả với cá chép không duy trì bao lâu, chẳng mấy chốc, cậu đã bị khung ảnh trên tường thu hút.

“Nhiều người, quá đi...” Hiếu Quả quay đầu báo cáo phát hiện của mình với La Vực.

La Vực cười hỏi Hiếu Quả, “Trên đó có những ai?”

Trên ảnh đúng là có rất nhiều người, nếu nhìn thật kỹ sẽ thấy mấy người đó rất quen, nhưng bảo Hiếu Quả đọc tên từng người thì quả là khó cho cậu. La Vực không hy vọng gì, nào ngờ Hiếu Quả lại cẩn thận quan sát một lúc, đột nhiên chỉ vào thiếu niên đứng giữa bức ảnh, vui vẻ hô lên, “La Vực!”

Câu này vừa được thốt lên, không chỉ người ngoài kinh ngạc mà ngay đến La Vực cũng không ngờ tới. Y bây giờ đã khác với y của hơn mười năm trước khá nhiều, tuy khuôn mặt vẫn tuấn tú nhã nhặn, nhưng nét ngây ngô xưa kia đã hoàn toàn biến mất. Hiện giờ vẻ ôn hòa của La Vực ẩn hiện khó thể, chín chắn lại bí hiểm khó nắm bắt.

“Cậu còn lợi hại hơn cả rồng bay nữa!”

Lời khen của La Vực đổi lấy nụ cười tự hào của Hiếu Quả, hai mắt cậu vì vui mà híp lại thành sợi chỉ.

La Vực khen một mình thấy chưa đủ, liền kêu gọi mọi người cùng phát biểu ý kiến, “Mọi người nói thử xem? Có phải rất thông minh không?”

Đáp lại y là khuôn mặt cười cứng ngắc của tất cả mọi người.

Kỳ thực, cũng không thể trách mọi người không chừa mặt mũi cho Hiếu Quả. Nguyên nhân chỉ bởi, bức ảnh này là thứ mà ngày thường mọi người luôn cố gắng bỏ qua, sao có thể trái lương tâm đi ngắm nghía cho được.

Đây là một bức ảnh gia đình, theo lý mà nói trông nó hẳn phải hòa thuận vui vẻ. Trong bức ảnh tập hợp đầy đủ tất cả mọi người trong nhà, bao gồm cả La Kinh Lăng đã qua đời.

Vậy nhưng, đây không phải là một bức ảnh gia đình khiến người ta thoải mái.

La Kinh Lãng dù đã qua bốn mươi nhưng vẫn cực kì phong độ ngồi chính giữa, bên cạnh là một người phụ nữ giống ông ta bảy, tám phần. Người phụ nữ bế một đứa bé độ năm sáu tuổi, đứa bé đang không ngừng gào khóc, một tay vung về sau đánh vào mặt La Thái Dung.

Bầu không khí trong bức ảnh cũng rất khác thường. Ánh mắt mọi người hướng về phía đứa bé, La Kinh Lãng nhú mày, La Thái Dung khó chịu vì mất mặt, Lưu Tuyết Thúy vươn tay ngăn cản, vợ chồng La Thái Hoa đầy vẻ mất kiên nhẫn, La Bảo Điệp khi ấy vẫn còn là thiếu nữ thì thờ ơ lạnh nhạt như nhìn người xa lạ. Chỉ có người phụ nữ đang bế đứa bé là dễ dàng nói, cũng vì vậy mà cúi đầu xuống, tránh được ống kính máy ảnh.

Cả bức ảnh chỉ có duy nhất một người nở nụ cười, y ngồi bên cạnh La Kinh Lãng, dáng người cao ngất, nhìn thẳng vào ống kính, từ tư thế đến biểu cảm đều hoàn mỹ không thể bói móc. Đó chính là người duy nhất mà Hiểu Quả có thể nhận ra, La Vực.

Thực ra vẻ ngoài của La Vực giống La Kinh Lãng tới năm, sáu phần, tuy nhiên La Kinh Lãng cường tráng hơn, ngũ quan cũng sắc bén hơn, La Vực thì nhu hòa hơn một chút, đôi mắt thiếu niên trong vắt, đuôi mắt dịu dàng nhuốm vẻ linh động, khi cười liền uốn thành độ cong xinh đẹp.

Nhưng chính vì sự hoàn mỹ này mà khi đứng trong khung cảnh hỗn loạn, y bỗng trở nên khác thường, thậm chí là quý dị.

Càng quý dị hơn chính là, rõ ràng đã tới thời đại chụp ảnh màu sắc nét, vậy mà bức ảnh gia đình này, lại chỉ có hai màu đen trắng.

Bức ảnh được treo ở nơi bắt mắt nhất phòng khách, dù là khách hay chủ thì chỉ cần vừa bước vào cửa đều có thể thấy nó rõ ràng, nhìn được xem nhà này có những thành viên nào, nhìn cách cư xử của các thành viên đối với nhau, nhìn xem họ có chân thành thật tâm hay không.

Khỏi cần nghĩ, người đưa ra ý kiến treo nó ở đây, chắc chắn là La Vực.

Giờ được Hiểu Quả nhắc tới, La Vực như nhớ đến câu chuyện năm ấy, y cảm thán không thôi.

La Vực hơi phiền muộn hỏi, “Mọi người có thấy ảnh này hơi nhỏ không? Đứng xa một chút sẽ không thấy rõ mặt mọi người, hay ta phóng to ảnh lên nhỉ?”

Cơ mà ngay sau đó, y đã tự mình bác bỏ.

“Vẫn là quên đi, bức tường mới chỉnh này kê cả cái giá, giờ mà phóng to ảnh lên sẽ chật chội lắm. Coi vậy mới thấy, căn nhà này không bằng ngày xưa, hồi vừa xây xong nhà này có rất nhiều đồ cổ đáng giá, giờ giấu lại không biết đi đâu hết rồi, thật đáng tiếc. Chú hai thấy có đúng không?”

Sắc mặt mọi người càng ngày càng tệ, riêng La Thái Dung bị điểm danh thì khẽ giật nảy mình, làm cho tay đang bế đứa bé của Lưu Tuyết Thúy hơi siết vào, cháu trai trong lòng bị đau tức thì khóc ré lên.

Phòng bếp bưng đồ ăn lên. La Vực ngẩng lên gọi Hiểu Quả về bàn, thấy cậu đang ngăn người nhìn đứa bé khóc nhè.

La Vực quay đầu lắc lắc ngón tay với cháu trai, thấp giọng khuyên nhủ, “Xuyt, còn khóc nữa yêu quái sẽ đến cắn cháu đấy.”

Đứa bé còn nhỏ không hiểu gì, nhưng mẹ nó vừa nghe liền vội vàng dỗ nó, “Thụy Thụy đừng khóc, con xem món gì ngon chưa này...”

Tay nghề của đầu bếp nhà chính khá tốt, tuy nhiên đa số các món ăn được bày lên hôm nay đều do dì Chu đảm nhận. Mặc dù La Vực rất khó hầu hạ, song y không yêu cầu quá nhiều về đời sống sinh hoạt, cũng không đòi hỏi những thứ quá xa xỉ, ăn uống mặc chỉ cần thoải mái là được, chẳng qua giờ bị bệnh, cho nên cái gì cũng có vẻ chăm chút xa hoa hơn trước kia. Nhưng kể cả vậy, mấy món ăn rực rỡ đủ sắc màu ngày hôm nay vẫn làm tất cả mọi người kinh ngạc, bởi lẽ, đây vốn dĩ không phải là phong cách đơn giản tinh tế của La Vực. Mọi người nhìn sang người bên cạnh của y, tức thì nhận thấy cậu ta có vẻ thích lắm, thậm chí còn nghe cậu ta gọi ra mấy cái tên món ăn cực kì ngốc nghếch, không cần nghĩ cũng biết, mấy món ăn phí công chăm chút này là dành cho ai.

Không thể tưởng tượng nổi, thật không thể tưởng tượng nổi.

La Vực qua trận bệnh này, quả đúng là đã nghĩ thấu tới tận tâm tủy, một chút việc xấu nhỏ bằng cái móng tay cũng không phạm phải.

La Vực như thể không hề nhận ra mọi người đang gượng gạo thăm oán, gấp một miếng củ sen hoa quế đặt vào bát Hiểu Quả.

“Món này có vẻ hầm nhật đi rồi, nhưng vẫn ngọt lắm, tôi không được ăn nhiều, chỉ được ăn hai miếng thôi.” Y nói với Hiểu Quả.

“Hai miếng, to.” Hiểu Quả cắn một miếng, ấy vậy mà còn cò kè mặc cả.

“Đây là miếng to nhất rồi.” La Vực trợn mắt nói dối, “Không có miếng nào to hơn nữa đâu. Hơn nữa nếu cậu cứ ăn hoài một món, no căng bụng rồi thì sao mà ăn được những món khác nữa?”

Hiểu Quả gấp miếng ngó sen trong bát của mình so so với ngó sen trên bàn, có vẻ như đã bị thuyết phục.

Chẳng bao lâu sau, phòng bếp lại bùng thêm đồ ăn tới, trong đó có một món rất nổi bật, ấy là một quả bí đỏ được khắc thành mặt ma, bên trong có rất nhiều loại hoa quả, vừa đẹp lại vừa ngon. Ban này La Á, con gái La Thái Dung dỗ con trai Thụy Thụy mãi nhưng thằng bé cứ thút thút khóc, thế mà vừa thấy đĩa bí đỏ nó đã lập tức nín ngay.

La Á muốn dỗ con, lại quen cả nhà đặt cháu ngoại là trung tâm, trực tiếp vươn tay kéo đĩa bí đỏ đến trước mặt mình, múc một miếng to đút cho con, Thụy Thụy cũng không khách khí há mồm ăn.

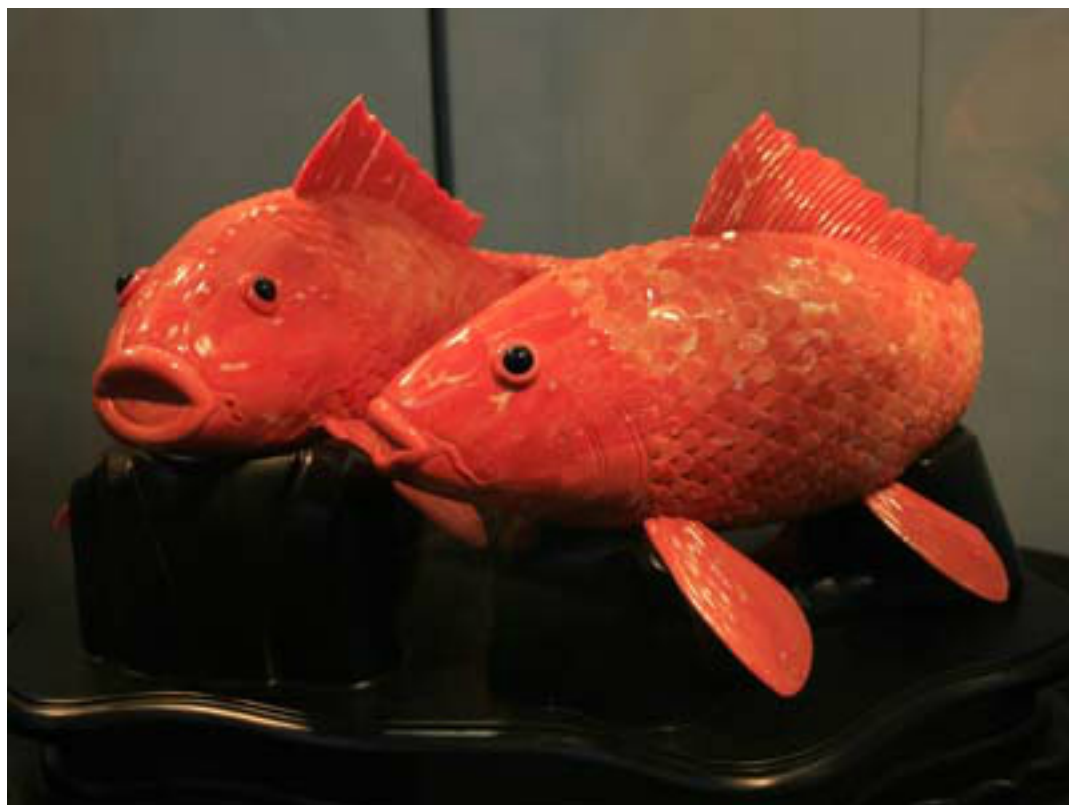
Đút xong La Á mới nhận ra không ổn, ngẩng đầu thì thấy ba mẹ vừa xấu hổ vừa kích động nhìn mình.

=====

Bonus:

Cá chép từ san hô đỏ trông như thế này, nghe nói đá này cũng đắt phết. (klq cơ mà mắt mình như dính chặt vào 2 cặp môi quyến rũ này ~)

Củ sen hoa quế: Người ta nhồi gạo nếp vào mấy cái lỗ của củ sen, sau đó nấu cùng đường nâu và mật ong, nghe coi bộ có vẻ ngọt lắm =^=

37. Chương 35: Không Lấy Được Thì Tâm Tâm Niệm Niệm, Lấy Được Rồi Lại Thấp Thỏm Lo Âu

La Á ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của ba mẹ, cô ta nhìn sang La Vực, phát hiện đối phương đang cúi đầu, như thể không để ý tới hành động vừa rồi của cô ta. Song đây không phải là lần đầu tiên La Á tiếp xúc với La Vực, biết y từ nhỏ nên cô ta cũng hiểu được tính tình của y. Tuy chỉ là một đĩa điểm tâm nho nhỏ, cô ta cũng chỉ nhất thời sơ sẩy, nhưng cô ta không dám chắc La Vực có để bụng, có làm ra chuyện gì hay không. La Á cứ suy nghĩ mãi, không biết buông thả xuống kiểu gì.

Vẫn là La Thái Dung bên cạnh già dặn hơn, ông ta vội vàng cười ha hả kéo đĩa về lại giữa bàn.

“Ôi chao, một bận không gặp dì Chu mà dì ấy lên tay quá, làm cho Thụy Thụy của chúng ta nhìn cũng muốn ăn. Thụy Thụy à, ông ngoại dạy cháu thế nào? Tuy cháu mới sáu tuổi, bình thường còn rất hiểu chuyện, nhưng cháu không thể sơ sẩy quên lễ phép đúng không, mau xin lỗi mọi người nào, để anh tha thứ cho cháu.”

Nói đôi ba câu đã chuyển hết trách nhiệm lên đầu trẻ con, đã vậy còn cố ý nhắc đến tuổi của nó, lời của ông ta có ý gì ắt mọi người đều hiểu.

Chỉ tiếc Thụy Thụy không phối hợp, nó chẳng những coi lời của La Thái Dung là gió thoảng bên tai, mà còn kéo áo mẹ đòi ăn hoa quả trong quả bí đỏ kia, khiến không khí không khỏi xấu hổ.

Ngay lúc người lớn muốn cứu vãn tình hình, La Vực vẫn luôn không nói gì chợt quay đầu hỏi Hiểu Quả.

“Nhường em ấy ăn bí đỏ được không? Mai chúng ta sẽ làm một quả mới, hơn nữa lát nữa sẽ còn có thêm nhiều món ăn nữa.”

Hiểu Quả nhìn về phía bí đỏ, lại nhìn đứa bé đang âm ỉ không thôi ngồi đối diện, ánh mắt chuyển qua chuyển lại đôi bên mấy lần. Dù rất thích ăn bí đỏ, nhưng cậu vẫn hào phóng gạt đầu.

“Tốt lắm...”

La Vực nở nụ cười, cầm khăn ăn trên bàn lau hạt cơm dính trên miệng Hiểu Quả, khen cậu một câu, kế đó nói với La Thái Dung như vừa thở phào một hơi, “Mọi người đều là người một nhà, không cần phân chia rõ ràng như vậy, cháu có đồ ăn vào miệng, sao có thể để mọi người trơ mắt nhìn không được.”

La Thái Dung cười hùa, “Đúng, đúng, bình thường chú cũng nói với bọn nhỏ như vậy, đều là người một nhà cả, không đến mức vì chút...”

La Vực ngắt lời, “Nhưng cháu cảm thấy lòng dạ chú hai vẫn chưa đủ rộng đâu. Trước kia cháu đã nói rồi, mọi người muốn gì, thích gì, có thể trực tiếp nói với cháu. Chỉ cần có thể, cháu nhất định sẽ dâng hai tay tặng mọi người, quyết không bạc đãi mọi người. Cần gì không lấy được thì tâm tâm niệm niệm, lấy được rồi lại thấp thỏm lo âu, nói cho mấy người không hiểu gì nghe thấy, có khi họ còn tưởng La Vực cháu keo

kiệt bủn xỉn!”

Giọng La Vực cứ đều đều nhàn nhạt, tới âm cuối mới hơi nâng lên một chút, vậy mà lập tức dọa La Thái Dung sợ hãi đánh rơi đĩa xuống mặt bàn.

Đầu ngón tay La Vực nhẹ nhàng gõ lên đĩa bí đỏ, nhưng La Thái Dung biết y không nói tới chuyện này. Lúc tự vạch kế hoạch La Thái Dung to gan lớn mật, song khi bị La Vực vạch trần, ông ta lập tức mềm nhũn cả người, suýt nữa thì thở không nổi.

“Chú... Chú, chuyện không phải như cháu nghĩ đâu...” Dưới ánh mắt thản nhiên như không của La Vực, La Thái Dung như con chuột bị giẫm phải đuôi cố gắng giải thích, “Chú không biết cháu nghe được lời đồn gì, nếu cháu muốn nói tới chuyện làng du lịch, cái đó, cái đó chú vốn không có ý định nhúng tay vào...”

Ông ta không muốn nhúng tay, chẳng qua lúc trước thấy La Vực bị bệnh, trong thời gian ngắn không thể lập tức quản mấy chuyện này nên mới muốn tranh thủ mà thôi, lời lẽ ngay trước mắt, không làm thì là thằng ngu chắc?

La Vực lắc lắc tay, không kiên nhẫn nghe đám câu chữ dài dòng mà đối phương sắp nói, đổi thành giọng an ủi.

“Đừng cuống đừng cuống, chú hai xem, chú sợ cháu trách chú sao? Mấy lời cháu nói ban nãy bị sóng đánh đi hết rồi sao?”

La Thái Dung kinh ngạc ngậm miệng lại, hai người bên cạnh căng thẳng nhìn La Vực.

La Vực đẩy đĩa bí đỏ về chỗ đĩa nhỏ, cười nói, “Thích ăn thì ăn nhiều một chút, chỗ cháu còn nhiều thứ khác, không thiếu chút đồ này. Cháu biết chú hai dành rất nhiều tâm huyết cho kế hoạch của công ty chi nhánh, giúp ích rất nhiều cho công ty. Vậy cũng được, thích thì giúp nhiều một chút, san sẻ công việc giúp người khác. Câu lạc bộ TK mới được đưa vào hoạt động đang phát triển tốt, đang có kế hoạch tiếp tục mở rộng tới thị trường phía Bắc, cả cửa tiệm mới ở thành phố F nữa, cháu đều giao hết cho chú hai nhé, chú thấy được không?”

La Vực nói xong lại nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, chú hai vốn đã bận rộn, làm thêm nữa chắc chú sẽ mệt lắm đúng không? Đừng lo, cháu sẽ tìm vài người tới phụ chú, mai cháu sẽ gọi cho Tiểu Tiểu, cậu ấy sẽ cẩn thận sắp xếp, cam đoan khiến chú hài lòng, chú hai không cần lo.”

Bỏ qua vẻ mặt như bị sét đánh của La Thái Dung, La Vực ra hiệu cho mọi người tiếp tục dùng cơm. Đáng tiếc y không nghe được bọn họ hưởng ứng, đành bỏ cuộc, chuyển sang vui vẻ thỏa mãn ăn cơm cùng Hiếu Quả...

Cuối cùng, bữa cơm tối này cũng hạ màn, vợ chồng La Thái Dung và con gái vội vàng ngồi vào xe chạy về nhà mình, không còn tâm tình gì sắp xếp cả đồng hành lý bị bỏ lại.

Trên xe, La Á cẩn thận hỏi, “La Vực giao việc quả thật là khiến ba bận rộn hơn, nhưng làm nhiều ăn nhiều, quyền lợi của ba cũng tăng lên mà?”

La Thái Dung giận không ra hơi, “Con thì biết cái gì!”

Lưu Tuyết Thúy vừa nghĩ đến lời La Vực nói ban nãy đã rớt nước mắt, “Việc đúng là nhiều hơn, nhưng con không nghe La Vực mới nói sao? Nó sẽ phái người từ tổng công ty xuống! Ba con năm đó chẳng được cái gì, khổ sở ở Kinh Lăng làm trâu làm ngựa suốt bao lâu, khó khăn lắm mới được làm chủ một công ty chi nhánh con con. Giờ thì hay rồi, hết thấy đều trở về con số không. Về sau ba con sẽ phải nhìn sắc mặt của nó, nhìn sắc mặt Tiểu Tinh Dương, ngay cả con chó con mèo từ đâu nhảy tới cũng phải nể mặt nể mũi. Việc vẫn phải làm, trách nhiệm vẫn phải gánh, nhưng đừng mong được quyết định cái gì! Không có ngày lành nào cả!”

Tuy La Vực muốn đá La Thái Dung ra khỏi Kinh Lăng chỉ đơn giản như giẫm một con kiến, nhưng có vẻ y không có ý định làm vậy. La Thái Dung cũng hiểu, La Vực chỉ muốn mài mòn dã tâm của ông ta, nhìn ông ta không cam lòng, nhìn ông ta có lòng mà không có sức, nhìn ông ta chết dần chết mòn trong tay mình.

“Một đĩa bí đỏ, ăn luôn tâm huyết mười năm của tôi...” La Thái Dung khóc không ra nước mắt cười nói.

La Á cũng lo lắng cho ba mẹ, nhưng cô ta cho rằng mình phải rũ bỏ trách nhiệm của mình và con mình ra khỏi chuyện hôm nay.

“Thực ra đây không phải vấn đề đĩa bí đỏ, ba mẹ không nên trách con và Thụy Thụy nhà mình, rõ ràng là La Vực muốn mượn cớ để moi móc hai người. Không ăn đĩa bí đỏ này thì anh ta cũng bắt được nhược điểm khác của hai người. Ba, mấy năm nay ba cũng tích được nhiều mảnh, cùng lắm thì không ở Kinh Lăng nữa, ra ngoài mở công ty giống chú ba, con thấy chú ấy làm ăn suôn sẻ lắm.”

“Con nói đến là đơn giản!” Lưu Tuyết Thúy cả giận nói, “Ba con đã bao nhiêu tuổi rồi, lấy đâu ra thời gian để làm lại từ đầu. Kể cả có làm lại từ đầu thì phải làm bao nhiêu lâu mới bằng một cộng lông của Kinh Lăng?! Ông ấy ở Kinh Lăng nhiều năm như vậy, nói đi là đi, chẳng lẽ vô duyên vô cớ để lại hết tất cả cho thằng nửa sống nửa chết kia?! Chú ba chú ba, con nghĩ chú ba con giỏi lắm à, có vụ làm ăn nào của ông ta không dựa hơi Kinh Lăng không, La Vực chẳng qua chỉ nhắm một mắt mở một mắt tha cho ông ta thôi. Nếu có một ngày La Thái Hoa còn dám lên lút bày trò vật vãnh sau lưng La Vực, con xem tới lúc đó La Vực có giết chết ông ta không!”

Càng nói Lưu Tuyết Thúy còn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tất cả đều do La Kinh Lăng, mắt nhìn đàn bà sao lại kém thế không biết, trước lấy một con điên, sinh ra một thằng điên, sau lại lấy một tiện nhân, sinh ra hai đứa phá gia chi tử. Tôi không hiểu nổi, La Kinh Lăng phải bắt công thể nào mới chỉ coi trọng mình thằng con này! Trước khi chết ông ta mặc kệ tất cả anh em ruột thịt đã dốc sức dốc lòng cùng ông ta, không chừa cho các ông một phần tiền, vậy thì cũng phải nghĩ cho vợ lẽ của mình chứ. Kết quả thì sao, cả cái nhà này từ trên xuống dưới đều bị La Vực giày vò thành cái gì rồi! Còn cả bà chị của ông ta nữa! Nếu không có La Vũ Lan, La Vực đã sớm...”

“Đừng nhắc đi nhắc lại chuyện cũ rích kia nữa!” Tâm trạng La Thái Dung đã hồng бет rồi còn phải nghe bà ta cần nhần chuyện cũ, “Lúc La Vực nhiễm bệnh tôi đã nói gì rồi? Lần này nó không chết, vậy tức là ông trời không muốn chừa đường sống cho chúng ta, mai này ngày nào cũng sống trong lo lắng sợ sệt!”

“Ông trời ơi, nhà chúng tôi rốt cuộc đã gây ra tội tình gì chứ.” Lưu Tuyết Thúy nước mắt nỏ, tiện đà ôm chầm cháu ngoại ngồi bên cạnh, ôm nó khóc lóc kể lể, “Thụy Thụy à, Thụy Thụy của bà à, cháu phải nghe lời bà ngoại, về sau nhất định phải tránh xa cái nhà điên khùng đó ra, bọn họ đều bị bệnh đó cháu biết không, người lớn thì rò dại, khó khăn lắm mới chết, giờ đứa nhỏ còn điên hơn, không cho ông bà ngoại được sống yên thân. À, đúng rồi, còn cả một thằng thiếu năng không biết từ đâu nhảy tới đè đầu cưỡi cổ ông bà nữa. Thụy Thụy à, bệnh của bọn họ sẽ lây, nhiễm điem với thiếu năng thì cháu sẽ hồng đầu mắt, bà ngoại không biết trông cậy vào đâu, chỉ còn cháu thôi...”

Thụy Thụy đang chơi bị bà ta đột nhiên ôm lấy, nó mất kiên nhẫn giẫy dụa, miệng vừa khóc vừa kêu, thậm chí còn vung loạn tay chân đánh bà ngoại. La Á không vui vội vàng dỗ nó, La Thái Dung bực mình quát bắt bọn họ cầm miệng.

Nhất thời, đoạn đường này thậm chí còn náo nhiệt hơn bữa ăn khi nãy nhiều.

Bên kia, La Vực vui vẻ dắt Hiếu Quả lên lầu dạo một vòng, giúp cậu xác định đại khái vị trí ở đây.

Hiếu Quả ghé vào ban công, nhìn hoa hải đường tươi tốt trong vườn, dù trời đã vào đông, từng đóa hoa lại vẫn tao nhã tỏa sắc, nổi bật giữa hai hàng đèn màu sắc.

“Hoa...” Hiếu Quả kinh ngạc vui mừng chỉ vào từng khóm hoa đang đu đưa theo gió.

Cậu nhào hơn nửa người ra khỏi ban công, La Vực đứng bên cạnh cậu, một tay ôm vòng thắt lưng cậu để cậu khỏi ngã, gật đầu phụ họa, “Ừ, có đẹp không?”

“Có!” Hiếu Quả dùng sức gật đầu, “Hoa, màu tím!”

“Không phải hoa màu tím.” La Vực giải thích, “Đèn đêm bên cạnh màu hoa mới có màu tím, cho nên hoa bị đèn chiếu cũng thành màu tím.”

“Ồ...Đèn, màu tím!” Hiếu Quả lập tức sửa lại.

“Ừ, Hiếu Quả mà đứng đó, sẽ biến thành Hiếu Quả màu tím.” La Vực xoa xoa vành tai cậu.

Ai ngờ Hiếu Quả lại lắc đầu, cậu không thích sự thay đổi này đâu, “Tôi không phải, màu tím.”

“VẬY cậu là màu gì?” La Vực thu mắt, hứng thú hỏi. Cái đầu nhỏ của Hiểu Quả cứ lắc lư trước mặt y, thế là y cúi đầu, tựa cằm lên đỉnh đầu cậu.

Hiểu Quả bị đè hơi cong thắt lưng, bị ngứa cười khanh khách.

“Cậu là màu gì vậy?” La Vực hỏi.

Hiểu Quả vừa trốn vừa cười, hơi thở của La Vực phả vào tóc cậu khiến mấy chòm tóc cậu cứ bay bay, Hiểu Quả trốn không được, đành tự hỏi một lúc, sau đó trả lời, “Tôi là, màu trắng!”

Thực ra Hiểu Quả không biết nhiều màu lắm, La Vực biết cậu chỉ nói linh tinh thôi.

La Vực từ phía sau ôm chặt cậu vào lòng, khẽ hôn lên đỉnh đầu cậu, nói, “Tuy màu trắng cũng đẹp, nhưng không đủ...”

“Ô?” Hiểu Quả nghi hoặc.

La Vực nhìn hoa hải đường đẹp đẽ đung đưa như múa dưới lều, nheo mắt cười khẽ đáp.

“Hiểu Quả... Là cầu vòng rực rỡ sắc màu.”

38. Chương 36: Nhà Ở Nơi Nào?

La Vực cùng Hiểu Quả đứng ngắm hoa trước ban công một lúc, cảm thấy hơi lạnh nên dắt cậu về phòng, không ngờ vừa quay ra đã thấy có hai người đang đến, chính là La Bảo Điệp và La Bảo Phàm mới từ ngoài về.

La Bảo Phàm thấy La Vực liền cứng đờ người, vội vàng sửa lại vẻ lơ đãng trên mặt.

La Vực liếc đối phương một cái. La Bảo Phàm mặt sưng vù, áo sơ mi xò xò lệch lệch, cổ áo vẹo hẳn sang một bên, ngửi kỹ còn thấy mùi rượu và thuốc lá thoang thoảng, không biết gã mới lần lộn ở chỗ nào về.

La Vực cười với gã, “Bạn lắm à? Vất vả thật.”

La Bảo Phàm xấu hổ, gã còn đang gắng sức huy động tất cả nơ ron thần kinh nghĩ xem nên đáp lời La Vực thế nào, La Vực đã dắt Hiểu Quả về phòng.

La Bảo Diệp chờ cánh cửa phòng đóng lại mới đề tiếng nói với em trai, “Chị đã gọi bao nhiêu cuộc bảo em về nhà ăn cơm rồi, sao giờ em mới về?”

La Bảo Phàm mắt kiên nhẫn, “Tôi không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.” Gã dùng căn phòng quen thuộc trên tầng cao nhất của khách sạn nhà mình, náo loạn cả đêm mới ngủ trưa được một lúc, sao mà để ý được.

La Bảo Diệp đã lười dằn dò gã bớt hoang đường bừa bãi, chỉ nói, “Trước khi ăn La Vực đã hỏi tới em, chị nói em đang làm việc ở công ty, em nhớ đừng nói hớ.” Thực ra nếu muốn La Vực chỉ cần tra là biết hết, nhưng La Bảo Diệp cảm thấy y sẽ không thừa hơi để tâm chuyện này.

“Biết rồi, nói mãi có thấy phiền không.”

“Chị cũng chỉ muốn tốt cho em thôi, mai em đừng ra ngoài chơi nữa. Hạng mục làng du lịch sắp kí kết rồi, mấy ngày nay có rất nhiều thành viên hội đồng quản trị, người của Hữu Kinh và vườn sinh thái đến, em tìm cơ hội ở bên cạnh nghe một chút đi, em đã bao nhiêu tuổi rồi, không mong đạt được chức vị chính thức gì ở công ty, nhưng ít ra có thể biết chút đường hướng cũng tốt.”

“Được rồi! Nói gì lắm thế!” Đạo này La Bảo Phàm đã không vui sẵn, lại còn phải nghe La Bảo Diệp lải nhải, gã nhịn không được nổi điên, chỉ vào cửa phòng La Vực ngoan độc nói, “Cả ngày nhìn chăm chăm cũng vô dụng. Chị không thấy thằng ngốc mới vào chung phòng với anh ta à? Có khi bọn họ đã có quan hệ này từ lâu rồi. Tôi còn đang tính đánh giá cao La Vực, không ngờ anh ta thực sự có sở thích hạ lưu này. Chị không thấy ghê tởm à? Suốt ngày khổ cực nghĩ kế rồi nơm nớp để ý sắc mặt anh ta, chẳng thà trực tiếp chụp hai ba tấm ảnh cho mấy tòa soạn còn hơn. Tôi xem xem về sau anh ta còn mặt mũi ngồi vị trí này ra ngoài nữa không!”

La Bảo Diệp sững sốt, vội vàng bịt miệng La Bảo Phàm, lại bị gã đập vào tay hất ra. La Bảo Diệp đỡ cánh tay bị gã đánh tê rần. Tay cô ta vô lực thông xuống, vẻ mặt vậy mà không hề lùi bước, như trước trấn định nói, “Chỉ em có bản lĩnh nhì! Em đừng quên chuyện xảy ra trong nhà năm đó! Làm cho La Vực thân bại danh liệt có lẽ không khó, nhưng trước đây, nhất định cậu ta sẽ không để chúng ta sống yên!”

Không biết nghĩ đến ký ức không vui nào, vẻ mặt La Bảo Phàm thoát cái suy sụp, gã nghiêng răng nghiêng lợi ném áo xuống đất, phẫn hận bỏ đi.

La Bảo Diệp nhìn theo bóng gã, sau đó quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt của La Vực, trong mắt ánh tia u tối, cô ta cúi người nhặt áo dưới đất, lẳng lặng rời đi.

Trong phòng.

Đi từ vườn sinh thái tới đây một đường làm La Vực có chút mệt mỏi, Hiếu Quả không ngủ trưa cũng díp cả mắt, vì vậy La Vực tính nghỉ ngơi sớm.

Khi còn ở biệt thự, hai người cũng nằm chung giường, nhưng quần áo và đồ dùng của Hiểu Quả vẫn để ở phòng y đã chuẩn bị cho cậu. Tuy nhiên lần này tới nhà họ La, La Vực không dọn phòng cho khách, trong khoảng thời gian này mọi sinh hoạt của Hiểu Quả đều cùng với y.

La Vực đưa quần áo mà dì Chu đã chuẩn bị cho Hiểu Quả để cậu đi tắm, còn y thì mở laptop xem vài email, không ngờ chờ mãi vẫn không thấy tiếng nước trong phòng tắm. Y nghĩ nghĩ, đi vào phòng nhìn, thấy Hiểu Quả đang ôm quần áo co rúm người dán vào tường, vẻ mặt căng thẳng.

La Vực nhìn vào phòng tắm, hiển nhiên trong phòng có bồn tắm, nhưng trước đó y đã bảo người giúp việc che kín lại, không ngờ cậu vẫn để phòng như vậy.

“Bên trong không có nước đâu, đừng sợ.” La Vực thấp giọng dỗ dành.

Hiểu Quả vẫn ôm chặt quần áo, miệng mơ hồ lẩm bẩm, La Vực chỉ nghe được vài từ “Không có ai, không muốn, khó chịu” không ghép được thành câu, chỉ biết giọng Hiểu Quả cực kì sợ hãi tủi thân, thậm chí còn thoảng hoặc ghen ngào nước mắt.

La Vực nhìn khuôn mặt cậu, một lúc lâu sau, y giữ chặt tay Hiểu Quả nói, “Tôi vào cùng cậu được không? Tắm xong chúng ta cùng ra ngoài.”

Hiểu Quả vẫn không muốn, La Vực phải kiên nhẫn khuyên nhủ một lúc, cậu mới nơm nớp để La Vực dắt vào phòng tắm.

Phòng tắm của phòng gia chủ đương nhiên rất lớn, bước vào khu tắm vòi hoa sen sẽ không thấy bồn tắm nữa, thế nên La Vực đi vào trước, để cho Hiểu Quả thấy không có gì nguy hiểm cả, sau đó mới đưa cậu vào. Dù vậy Hiểu Quả vẫn dồn sức toàn thân vào tay để nắm chặt lấy La Vực, khiến tay hai người bị nắm trắng bệch. La Vực không hề kêu đau, như thể y không có cảm giác gì, cứ thế tiếp tục an ủi Hiểu Quả.

Giọng nói y dịu dàng ấm áp, cũng giống lần trước, thêm một lần nữa xoa dịu cõi lòng đầy sợ hãi của Hiểu Quả, dần dần, cậu cũng bình tĩnh lại.

La Vực để ý thấy tâm trạng cậu đã ổn định, trực tiếp mở vòi hoa sen. Dòng nước ấm áp phun xuống. Khi nước chảy xuống người Hiểu Quả, cậu hơi run lên, nhưng mà cậu thấy La Vực không tránh, thế nên cũng cố gắng dũng cảm, để La Vực cởi quần áo cho mình.

La Vực vốn tính tắm luôn cùng cậu, song khi y mở cúc áo Hiểu Quả, bỗng nhiên trong lòng y trào lên một cảm giác kì lạ, cảm giác ấy rất khó diễn tả thành lời, vô cùng phức tạp, tuy chỉ dấy lên trong thoáng chốc, nhưng lại cực kì bối rối mất tự nhiên, khiến động tác của y cũng trắc trặc vụng về. La Vực lập tức đổ cho mình không có kinh nghiệm tắm cùng người khác, hơn nữa trước kia y cũng bài xích đụng chạm da thịt, bất kể là nam hay nữ cho nên mới vậy. Lập tức, y xóa bỏ ý định tắm chung trong đầu.

Dẫu thế, y vẫn chu đáo tận trách nhiệm cởi quần áo giúp Hiểu Quả. Tới khi cởi quần, La Vực chỉ kéo thất lưng cho Hiểu Quả rồi để cậu tự cởi quần. Quần áo Hiểu Quả được cởi hết xong, La Vực ra khỏi buồng tắm

vòi hoa sen, không quên đóng cửa cho cậu.

Y đứng bên ngoài nói, “Tôi ở ngay cạnh cậu, không đi. Cậu xem, cậu có thể xuyên qua cửa kính thủy tinh nhìn thấy tôi, cho nên đừng sợ.”

La Vực nói được làm được, y xoay người ngồi xuống cái tủ thấp bên cạnh bồn rửa tay.

Cơ mà Hiểu Quả vẫn lo lắng, chưa được bao giây cậu đã mở hé hé cửa, để lộ đôi mắt tròn tròn, cậu cẩn thận nhìn ngó xung quanh một phen, xác định La Vực đúng là đang ngồi chờ mình, cậu mới yên tâm rút về.

Tóc mái và ngực áo La Vực đều bị dính nước, đành ra y phải lập tức thay bộ quần áo khác, vậy nhưng y không làm, chỉ vòng hai tay ôm ngực, im lặng tựa vào đó, để mặc nước nhỏ giọt theo thái dương, chảy vào trong cổ áo.

Bên tai y truyền đến tiếng nước tí tách, vòi hoa sen có thể tự điều chỉnh nhiệt độ, vì vậy Hiểu Quả tắm rất thoải mái, dòng nước ấm áp giúp thần kinh căng thẳng của cậu thả lỏng, thế là, trong buồng bắt đầu vang lên tiếng ngâm nga.

Hiểu Quả rất thích hát, La Vực đã nghe thấy cậu hát nhiều lần rồi. Tiếng ca của cậu không có âm điệu cụ thể, nhịp điệu hỗn loạn, lời ca cũng kì quái, quả thật là chẳng đâu vào đâu, nhưng chất giọng của cậu lại rất êm tai, lúc cậu hát không hề khiến người ta phiền toái bức bối, trái lại còn giống như nghe cậu đang khe khẽ lầm bầm gì đó.

La Vực bị tiếng ca kia hấp dẫn, quay đầu nhìn về phía buồng hoa sen. Hiểu Quả có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng La Vực, La Vực cũng có thể nhìn thấy Hiểu Quả. Sau lớp kính mờ là một dáng người đang đứng đưa, làn da trắng nõn, chân tay thon dài, nếu không nghe Hiểu Quả hát, sẽ cảm thấy đây là cơ thể của một người trưởng thành, khỏe mạnh như vậy, cân xứng như vậy.

La Vực lẳng lặng nhìn, lát sau, y khẽ hạ mắt.

Có lẽ do đã tạo thành thói quen từ khi còn ở ký túc xá, tốc độ ăn cơm và tắm rửa của Hiểu Quả nhanh hơn khi cậu làm những việc khác nhiều, cậu tắt vòi hoa sen, mở cửa.

Nghe tiếng bước chân bạch bạch chạy về phía mình, La Vực không nâng đầu lên đã nói, “Mặc quần áo vào, đừng để cảm lạnh.”

Hiểu Quả nghe La Vực bảo, đành phải quay lại mặc quần áo.

La Vực chờ một lúc lâu sau cậu mới thay xong, y dắt Hiểu Quả ra khỏi phòng tắm. Thực ra, bên trong phòng tắm rất ẩm và nóng, y đợi không thoải mái lắm, giờ được thay đổi một không gian khác, La Vực không khỏi hít sâu một hơi.

Tóc Hiếu Quả vẫn nhỏ tong tổng nước, La Vực cầm khăn mặt xoa lung tung trên đầu Hiếu Quả rồi chỉnh lại cổ áo cho cậu. Tới khi cảm giác ngực thoải mái hơn, La Vực mới cầm quần áo vào phòng tắm.

Không biết có phải bị Hiếu Quả ảnh hưởng hay không, La Vực cũng thay đổi tác phong chậm rãi từ tốn thường ngày, mau chóng tắm rửa sạch sẽ rồi bước ra ngoài, liền thấy Hiếu Quả đang cuốn chăn quanh mình vui vẻ lăn qua lăn lại.

La Vực lại gần hỏi, “Làm gì vậy?”

Hiếu Quả nhồm đầu ra khỏi chăn, hưng phấn khoe, “Mềm quá đi...”

Giường gia chủ còn thoải mái hơn giường ở vườn sinh thái nữa, Hiếu Quả chưa được ngủ trên cái giường nào thoải mái vậy cả.

La Vực nở nụ cười, ngồi xuống giường, một tay đè xuống cái chăn bị cậu giày vò rồi tung, “Cậu thích phòng này sao?”

Hiếu Quả tự hỏi rồi đáp, “Thích!” Cơ bản trên thế giới này chẳng có mấy chỗ bị cậu ghét.

La Vực nhìn đôi mắt cười cong cong của Hiếu Quả, vẻ mặt đột ngột thay đổi, chậm chậm sát lại gần, dán vào tai cậu nói nhỏ, “Nhưng mà... Trong phòng này, có yêu quái đó.”

“Ồ?” Hiếu Quả hơi sững lại, cũng nghiêm túc hẳn lên. Cậu bắt chước La Vực hạ thấp giọng, cứ như sợ bị ai nghe lén.

“Yêu quái, gì cơ?”

La Vực có thể nhìn thấy bóng ngược và khuôn mặt âm trầm của mình trong đôi người đen bóng của Hiếu Quả.

“Lâu thật lâu trước kia, có một người ở trên chiếc giường này, chìm vào giấc ngủ... Cuối cùng không tỉnh dậy nữa! Những người khác nói, có một con yêu quái muốn kéo bà vào giấc mơ, không cho bà quay lại nữa.”

Hiếu Quả há hốc miệng, sau nửa buổi mới phát ra một tiếng cảm thán.

“A...”

La Vực hỏi, “Cậu có sợ không?”

Hiếu Quả ngơ ngác gật đầu.

“Vậy cậu còn thích chỗ này không?”

Hiếu Quả khó xử, cậu suy nghĩ mãi, cuối cùng lắc đầu.

“Ha ha.”

La Vực nhoẻn miệng cười, y tắt đèn, nằm xuống bên kia giường.

Giường đúng là rất mềm, gối và chăn cũng rất thoải mái, còn mang theo mùi thơm ngan ngát, dù vậy Hiếu Quả vốn dễ ngủ nằm một lúc lâu mà vẫn phát ra tiếng ngọ nguậy.

La Vực quay đầu, trong bóng đêm y có thể nhìn thấy ánh sáng phản quang từ đôi mắt to tròn lấp lánh của Hiếu Quả, biết được cậu đang nằm ngay đơ nhìn trần nhà.

La Vực cong khóe miệng, “Sao còn chưa ngủ?”

Hiếu Quả xoay người, chậm chậm nhích về phía La Vực.

“Tôi muốn, về nhà.” Hiếu Quả đáng thương nói.

La Vực sững người, “Nhà ở đâu?”

Hiếu Quả không chút do dự đáp, “Ở nhà, lớn ấy.” Cậu vẫn hay gọi biệt thự trong vườn sinh thái là nhà lớn.

La Vực trầm mặc, vươn tay về phía Hiếu Quả.

Hiếu Quả vốn đang sợ hãi, La Vực giang tay cậu liền rúc vào người y, ôm chặt lưng y, dụi đầu vào vai y.

Trong đêm tĩnh mịch, La Vực có thể nghe được tiếng tim đập, không biết đó là nhịp tim của y hay Hiếu Quả, từng nhịp từng nhịp, đều đều lại rất đổi nhịp nhàng.

“Được rồi, cậu biết không? Thực ra đó không phải là chuyện quá đáng sợ. Chết trong giấc mơ, bao nhiêu người cậu còn không được ấy...”

Ở nơi Hiếu Quả không nhìn thấy, La Vực mỉm cười thốt một câu, như thể thực sự hâm mộ người ấy.

“Nhưng mà, ngủ quên, sẽ đi làm... Muộn.” Hiểu Quả phát biểu, “Sẽ bị, trừ tiền. Quản lý... sẽ giận.”

“Nhưng nếu là tôi thì sẽ không ai tức giận đâu. À, không đúng, có khi tất cả đều tức chết đi được.” La Vực cười khê, dường như y đã mệt, hai mắt nhắm lại, “Bởi vì người ngủ không tỉnh dậy, không biết bình thường đã làm bao nhiêu chuyện tốt rồi.”

Hiểu Quả không hiểu câu này, cậu lặng im không nói, mãi tới khi La Vực thiếp đi, Hiểu Quả mới đáp, “Đừng lo, tôi... sẽ gọi anh, dậy.”

La Vực mở bừng mắt, “Gì cơ?”

Hiểu Quả lặp lại, “Khi La Vực... Không tỉnh dậy, tôi sẽ gọi, anh.” Hiểu Quả dậy sớm lắm, sẽ không muộn, từ nhỏ cậu đã tuân thủ giờ giấc, thế nên cậu cảm thấy mình hoàn toàn có thể giúp La Vực chuyện này.

La Vực không nói gì, hồi lâu sau, y nắm chặt tay, sát gần Hiểu Quả, thở dài, “Được, nếu có một ngày tôi nằm trên giường không tỉnh dậy, nhất định Hiểu Quả phải đánh thức tôi nhé...”

=====

Tác giả: Liệt kê các mối quan hệ trong nhà họ La cho cô nương nào còn chưa rõ (chỉ nhắc tới những nhân vật đã xuất hiện trong truyện)

Bốn chị em đồng lứa

La Vũ Lan, La Kinh Lăng, La Thái Dung, La Thái Hoa

Bốn chị em dâu: Trương Chỉ Thiên, Lưu Tuyết Thúy, Phạm nữ sĩ, vợ của La Thái Hoa (Tên bà ta có lẽ sẽ xuất hiện sau)

Đời con

Con của La Kinh Lăng: La Vực, La Bảo Điệp, La Bảo Phàm

Con của La Thái Dung: La Á

Đời cháu

Cháu của La Thái Dung: Thụy Thụy

39. Chương 37: Qua Lại Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục

Hôm sau, La Vực bắt đầu bận rộn làm việc. Ngày nào y cũng phải tham gia vài cuộc họp trực tuyến, chưa kể còn phải ký những văn kiện mà công ty chuyển tới. Dù vậy, thầy Phương vẫn thắt chặt giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của La Vực, không cần biết bận đến đâu, quyết không được trễ nãi cơm nước thuốc thang, sau bảy giờ tối La Vực phải được nghỉ ngơi, buổi trưa cũng cần ngủ một giấc.

La Vực coi như phối hợp với lịch trình này, tuy thỉnh thoảng không tránh được mệt mỏi, song y cảm thấy mình có thể gắng gượng tới khi sắp xếp ổn thỏa dự án làng du lịch. Thực ra trước khi bị bệnh La Vực luôn bận rộn, cơ mà được nghỉ quá lâu, hưởng quá nhiều an nhàn, giờ bỗng có chút không quen với nhịp điệu vội vã này.

So với La Vực, Hiểu Quả tạm thời không cần đi làm thì an nhàn hơn nhiều. Lúc đầu cậu không dám chạy linh tinh, ngày nào cũng rúc trong phòng xem tivi đọc truyện tranh, im lìm cả ngày, tới tối muộn La Vực bận xong mới có thời gian trò chuyện với cậu. Đến một chiều La Vực đặc biệt dẫn cậu đi khắp nhà, Hiểu Quả mới quen với chỗ này hơn, dần dần, kể cả khi không có thầy Phương và dì Chu bên cạnh, cậu cũng có gan dạo vòng vườn hoa, chơi xích đu hay ngắm hoa nhỏ xinh đẹp.

Hôm nay lại có rất nhiều khách tới nhà, ngay cả Hoàng Mậu Đình trong bữa tiệc mừng thọ Hàng Duy Ung lần trước cũng tới, đi theo hẳn là hai người đàn ông rất giống hần, chắc hẳn là người nhà họ Hàng. Kiến trúc Phúc Hưng là một thành viên trong dự án lần này, đương nhiên sẽ không bị mối thù hận vật vãnh giữa Hoàng Mậu Đình và La Vực ảnh hưởng, huống hồ, La Vực cũng chẳng để chuyện này trong lòng. Còn vị Hoàng thiếu gia thì chắc hẳn đã bị giáo huấn một trận, vì vậy lúc đến hẳn không dám xù lông tỏ thái độ, chỉ tội sắc mặt có hơi tệ.

Mọi người cùng bước vào phòng họp, không lâu sau, La Bảo Phàm vốn đang âm thầm đi theo sau La Vực đã ra ngoài, mặt đen như đáy nồi. Nếu dựa theo động tĩnh mơ hồ trong phòng ban này, ta có thể đoán được, hình như La Vực muốn La Bảo Phàm nêu ý kiến về dự án lần này, nhưng La Bảo Phàm như đi vào coi thần tiên, không chỉ không đưa ra được ý kiến hữu ích, mà còn không rõ về những chi tiết cơ bản nhất của làng du lịch. Tình huống hiển nhiên cực kì xấu hổ, không cần La Vực đuổi, tự La Bảo Phàm cũng chẳng còn mặt mũi ngồi tiếp.

Lúc ra ngoài suýt nữa gã va phải Hiểu Quả đang đi ngang qua. La Bảo Phàm định há mồm chửi một câu, lại đúng lúc thấy Phương Tỷ xuống lầu lấy tài liệu cho La Vực, đành nuốt mấy lời khó nghe vào bụng, oán hận bỏ đi.

Trong thư phòng mở cuộc họp rùm beng, Hiểu Quả lại ở phòng khách vui vẻ chạy tới chạy lui, dì Chu đi qua mấy lần suýt đâm vào cậu. Bà dừng bước, bắt đắc dĩ nói, “Hiểu Quả à, cậu đừng nhìn chằm chằm cái máy này, nó sẽ tự tìm được đường thôi!” Thấy robot hút bụi chậm chạp, Hiểu Quả vội đến độ chạy vòng vòng quanh nó, cứ như làm vậy có thể cổ vũ nó nhanh hơn. Thế là từ sáng sớm tới giờ, dì Chu bị cậu chạy qua chạy lại làm choáng hết cả đầu.

Hiểu Quả nhìn vật tròn tròn trên mặt đất, lòng lo lắng lắm.

“Cái kia.... Nó, nó bị chặn, đằng trước.”

Hiếu Quả muốn diễn đạt là, nếu cậu không nghiêm túc trông coi, robot hút bụi sẽ không thể hoàn thành công việc được đâu.

Di Chu rất muốn nói cho Hiếu Quả biết rằng, bởi vì cậu cứ chạy trước chạy sau quanh nó, cho nên robot hút bụi mới bị nhiễu loạn. Nhưng mà nếu Hiếu Quả thích, vậy cứ để cậu làm gì cậu muốn đi.

Bà nói, “Vậy cậu đưa nó đến chỗ khác được không? Đừng đứng ở đây, lát nữa người ta bưng trà tới sẽ làm bóng cậu mất. Phòng khách sạch rồi, ừm, đưa nó ra đằng sau lau đi nhé.”

“A...Được.”

Hiếu Quả nghe lời ôm robot còn kêu ong ong, đi qua hành lang nho nhỏ đến một dãy phòng khác.

Nơi này rất gần vườn hoa hải đường, Hiếu Quả đã tới vài lần rồi, nhưng bình thường Hiếu Quả chỉ đứng đó ngắm hoa thôi, sau đó đi sẽ gọi cậu về ăn cơm, cho nên nói chính xác thì Hiếu Quả chưa tới đây bao giờ.

Cậu đặt robot hút bụi xuống cạnh cửa, nhìn nó chậm rãi chạy vào trong phòng. Ở đây rõ ràng bẩn hơn các phòng bên ngoài, bình thường không có ai ở, cho nên tích khá nhiều bụi bặm, mặt tường cũng có vẻ xưa cũ, ngay đến Hiếu Quả cũng nhận thấy các mép tường có vết đen, như thể... đã từng bị hun khói.

Cậu nhắm mắt theo đuôi robot đi sâu vào trong. Hành lang rất dài, bên ngoài cửa sổ thủy tinh đầu kia có vài tán cây cao lớn che hết ánh mặt trời, vậy nên càng đi sâu vào trong lại càng tối. Cửa phòng hai bên không mở, robot cứ thế theo sát tường đi thẳng về phía trước, tới khi gần đến cuối cùng, robot bỗng xoay người, biến mất tại chỗ.

Hiếu Quả nhìn cánh cửa không đóng ở phòng cuối cùng, khẽ “A” một tiếng, vội vàng chạy vào theo.

Bên trong có kéo một lớp rèm thật dày, ánh sáng chỉ có thể mơ hồ chiếu vào. Hiếu Quả không thấy rõ lắm, chỉ biết trước mặt có rất nhiều giá gỗ, tranh lấp đầy giá và bốn bức tường, đa phần số tranh đó đều được che bằng vải bố. Tất cả những chi tiết này đã thể hiện rõ ràng, đây là một phòng vẽ tranh.

Xung quanh cực kì tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng robot khe khẽ kêu. Hiếu Quả đi một vòng lớn vẫn không tìm thấy nó, đành phải men theo tiếng động mà đi sâu vào trong. Vừa đi Hiếu Quả vừa không kìm được nhìn tranh vẽ hai bên. Sơ sơ, nội dung trong tranh dường như chỉ có hai loại, một là hoa, loại hoa trắng trắng hồng hồng, giống hệt hoa Hiếu Quả thấy trong vườn. Thứ hai là trẻ con. Những đứa bé ấy có đủ loại, có bò, có đi, có đứa còn mang đôi cánh nhỏ sau lưng, bay qua tầng mây cao rộng. Bọn chúng có đôi mắt tròn tròn, môi hồng chúm chím, nụ cười đáng yêu, Hiếu Quả thích lắm.

“Em bé...” Hiếu Quả cười lầm bầm.

Cậu xem mê mẩn, quên luôn cả robot hút bụi, mãi mới hoàn hồn, lại phát hiện không nghe thấy tiếng ong ong nữa.

“Ô?” Hiểu Quả quay đầu lại, nghe nghe thêm một lát, sốt ruột, “Không thấy nữa rồi...”

Cậu tìm kiếm trong phòng tranh, nhưng chỗ này toàn giá gỗ san sát, Hiểu Quả đi cả một vòng mà không nhìn thấy gì. Cậu đành ngồi xổm xuống, úp người cố gắng tìm. Không biết vô tình đụng vào chân giá nào, mấy giá gỗ trước mặt bỗng lung lay đổ về sau, khiến mấy giá vẽ gần nhau đều đổ nhào!

May mà có tường chống đỡ, một loạt giá vẽ nghiêng ngã nhưng không rơi xuống đất. Tuy nhiên, lớp vải phía trước liền rơi xuống đất.

Hiểu Quả gây họa ngơ ngác đứng tại chỗ, mãi sau mới vội vàng chạy đến đỡ giá lên.

“Xin lỗi...” Hiểu Quả vội vã giải thích, “Tôi, tôi không cẩn thận...”

Lúc đỡ giá vẽ đứng đầu lên, Hiểu Quả bỗng thấy tác phẩm bị che đậy đằng sau. Bức tranh sơn dầu vẽ trên tấm vải cũng đầy ắp những khóm hoa, chỉ là, chúng không tươi đẹp rực rỡ như ánh mặt trời giống trong những bức tranh khác, mà lại mịt mờ phủ bụi, đen đúa héo rũ. Thậm chí, cành lá trong tranh còn chồi lên như móc câu, nhụy hoa hóa thành nanh vuốt sắc bén, uốn éo xoắn xuýt trong vườn hoa, bao trùm cả bức tranh.

Hiểu Quả nhìn cành lá quấn bện như bàn tay vươn dài, trong lòng cả kinh, vội vàng chuyển mắt, nhưng ngay sau đó cậu lại thấy một khuôn mặt còn khủng bố hơn thế! Bức tranh ấy vẽ một đứa bé, khuôn mặt nó vặn vẹo méo mó, mắt miệng mở thật to, chân tay gầy gò khô héo, nó nằm dưới vũng bùn bẩn thỉu, tạo thành hai mảng đối lập với những đứa bé thiên sứ bay trên tầng mây. Đây đúng là một bức tranh vẽ ma quỷ!

Song, không chỉ có một ma quỷ. Hiểu Quả liếc mắt, tức thì nhìn thấy tất cả các tranh đều có hình ảnh như vậy, cứ như có vô số đôi mắt đang nhìn cậu chòng chọc.

Hiểu Quả bị dọa, cố tình lại có tiếng “Kẹt kẹt” đột ngột vang lên. Robot hút bụi vốn im tiếng không biết bị kẹt ở đâu, cố gắng di chuyển tránh khỏi gông cùm đang bao chặt lấy nó, tiếng kêu này nghe cực kì quỷ dị, cứ lặp đi lặp lại, vô cùng vô tận.

“Ô...”

Hiểu Quả khổ sở, cậu muốn chạy khỏi đây, nhưng cũng không muốn bỏ lại robot, thế là cậu đành phải do dự vô lực chậm rãi đi ra ngoài, mắt đỏ bừng.

Bất thành lĩnh, lưng cậu đụng phải một thứ mềm mềm, tim Hiểu Quả rung lên, cậu nhận không được kêu.

“A –!!”

Thứ mềm mềm kia vươn tay kéo cậu, xoay người cậu lại.

Hiếu Quả vừa ngẩng đầu liền thấy mặt La Vực.

“Sao vậy?” La Vực nhìn khuôn mặt tái nhợt của cậu, hỏi.

Hiếu Quả bổ nhào vào lòng y, sợ hãi kêu, “Có, có... Yêu quái! Yêu quái!”

La Vực ôm lấy cậu, nhìn theo hướng mắt cậu nhìn về phía phòng tranh, lộ ra ý cười lạnh nhạt.

“Đó không phải yêu quái, mà là.... Trước kia có người vẽ một vài tiểu ác ma thôi. Không đáng sợ đâu, cậu nhìn kỹ mà xem, nhìn lâu còn thấy đáng yêu, thú vị hơn tiểu thiên sứ bên cạnh nữa.”

Sự an ủi của La Vực lúc này không hề xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng Hiếu Quả, ý kiến của hai người cuối cùng cũng có sự khác biệt, Hiếu Quả không thưởng thức nổi những bức tranh này.

“Là, là yêu quái, miệng... Miệng, nó, a, sẽ ăn tôi, ăn anh, đó!” Hiếu Quả giang rộng hai tay, khoa chân múa tay miêu tả, cậu thấy những ác ma đó còn đáng sợ hơn nhân vật trên tivi, hơn nữa, Hiếu Quả vẫn nhớ như in chuyện xưa mà La Vực đã kể cho cậu nghe hôm đầu tiên họ về đây.

La Vực nghe xong, ý cười càng sâu, y quét mắt liếc số tranh to to nhỏ nhỏ trong phòng, cảm xúc trong mắt như hoài niệm lại như khinh thường. Y cười giễu cợt, dắt Hiếu Quả ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

“Được rồi, nếu sợ thì chúng ta không nhìn nữa, đóng cửa lại.”

Hiếu Quả vẫn lo lắng, “VẬY... robot...”

“Ừ, để đi tới lấy robot.”

“Yêu quái sẽ, ăn đi, mất...”

Vấn đề này đối với La Vực mà nói thì không khó chút nào.

“Thế này đi, mai tôi bảo người đặt tranh rồng bay trước cửa được không? Rồng bay lớn thật là lớn, siêu siêu lợi hại, nó phun lửa một cái, yêu quái sẽ chết hết...”

Hai người vừa nói vừa rời khỏi chỗ tối, chẳng mấy chốc, cả hai đã bước về ánh mặt trời diễm lệ.

Hiếu Quả nghe La Vực nói, hưởng ứng gật đầu liên tục. Vậy nhưng tới khi gặp lại hoa hải đường xinh đẹp xa xa, cậu bỗng cảm thấy nó không còn đẹp như lúc trước nữa, hồi tưởng lại những gì mới chứng kiến, cậu nhin không được khẽ run lên, như thể mới mơ một cơn ác mộng qua lại giữa thiên đường và địa ngục...

40. Chương 38: Trở Về Sẽ Mang Quà Về Cho Cậu

Hiếu Quả bị dọa, không muốn đi tới đi lui trong nhà họ La nữa.

La Vực không ép cậu, những lúc phải làm việc y sẽ bảo thầy Phương hoặc dì Chu ở lại cùng cậu, để cậu ngồi trong phòng hoặc vào phòng ăn ăn chút gì đó.

Dù vậy, Hiếu Quả vẫn bám La Vực nhất, có lẽ là bởi lúc trước đã có sẵn nền tảng, giờ lại thêm mấy ngày thức đấy. Ở một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, chỉ cần hai bọn họ đi cùng nhau, La Vực mà đi đâu thì ắt Hiếu Quả sẽ như cái đuôi nhỏ theo sau y đến đó. Không biết là vì sợ hay quen, Hiếu Quả rất ỷ lại vào La Vực, thậm chí cậu còn sẵn lòng mặc kệ chương trình TV đang xem hay trò chơi đang chơi, chỉ để có thể ở trong phạm vi có La Vực. Nếu La Vực bận việc phải đi, Hiếu Quả sẽ ngoan ngoãn chờ y về, tới giờ hai người đã hẹn, cứ một chốc là cậu lại chạy tới chăm chú nhìn đồng hồ treo tường, hoặc không sẽ bám cửa ngõ ra ngoài, mãi đến khi thấy La Vực về cậu mới yên tâm được.

Cứ như vậy, ngày tập đoàn Kinh Lăng ký kết hợp đồng với Kinh Khi và vườn sinh thái Lục Dã đã đến.

Hôm ấy tinh thần La Vực rất tốt, từ sớm y đã dậy ăn bữa sáng, thay âu phục. La Vực đứng trước gương chỉnh cà vạt, sau đó hài lòng quay đầu nhìn Hiếu Quả vẫn luôn ngồi một góc.

Khuôn mặt Hiếu Quả có vẻ mờ mịt, mặc dù cậu đưa mắt về phía La Vực, nhưng chẳng biết tinh thần đã bay đi đâu mất rồi. La Vực phải gọi cậu, cậu mới hồi thần nhìn y.

La Vực bảo, “Tôi phải ra ngoài cả ngày, cậu nhớ ăn cơm trưa và cơm tối, lên giường ngủ sớm.”

Hiếu Quả gật đầu.

La Vực lại dặn dò thêm mấy thứ, cuối cùng nhận quả trứng từ Phương Tử, bước ra khỏi phòng.

Nào ngờ y vừa đi, Hiếu Quả đã lẳng lặng theo đuôi. La Vực nghe thấy tiếng dép trong nhà bộp bộp vang lên ngay gần, rồi lại ngừng ngay trước đầu cầu thang.

Hiếu Quả luôn có những phản ứng khiến người ta yêu mến, biểu cảm cậu hay thể hiện nhất chính là cười,

mỉm cười ngại ngùng với người xa lạ, tươi cười xán lạn vui vẻ với người quen thân. Thế là, khi La Vực nhìn cậu, Hiểu Quả liền cười với y.

La Vực ngừng lại, nói, “Trong tủ lạnh có kem, muốn ăn thì bảo dì Chu lấy cho cậu, nhưng không được ăn nhiều.”

“Kem... Oa....” Quả nhiên, Hiểu Quả kích động kêu lên.

Ngay lúc cậu chuyển chú ý sang dì Chu, La Vực nhanh chân bước xuống lầu, thế mà lúc y bước ra ngoài cửa, tiếng dép trong nhà lại vang lên.

Y gõ quải trượng xuống mặt đất, quay đầu nhìn lại.

Hiểu Quả đứng cách y chỉ vài bước chân.

La Vực hứa, “Về sẽ mang quà cho cậu.”

Hiểu Quả tò mò, “Quà sao, là quà, gì vậy?”

La Vực vốn định nói “Chờ tôi về sẽ biết”, nhưng y cảm thấy, nhất định Hiểu Quả sẽ vì y nói vậy mà không làm gì cả, chỉ ngây ngốc đợi chờ.

La Vực đành nói, “Xem có đắt không đã, nếu tôi không mang đủ tiền thì đành chọn món nào rẻ rẻ thôi. Quà không quá đắt thì tôi sẽ mua về.”

Hiểu Quả vội vàng xua tay, “Không, không cần mua, quà đắt... Để dành tiền, trong cửa tiệm, mua cái khác.” Cậu không hiểu rõ ngân hàng là gì, chỉ nghĩ nó cũng là một cửa hàng nào đó. Hơn nữa cậu không có nhiều tiền, cho nên trước kia rất tiết kiệm, giờ đương nhiên cũng hiểu La Vực không có nhiều tiền có ý nghĩa gì.

La Vực nở nụ cười, Hiểu Quả ấy vậy mà lại chống cự được sự hấp dẫn của quà tặng. Ở một số vấn đề, Hiểu Quả có thể giữ vững lý trí cực kì tốt, hẳn nào trước kia dù chỉ có một mình mà cậu vẫn sống suôn sẻ như thế.

“Được rồi, vậy tôi sẽ mua món nào vừa rẻ vừa đẹp, tiền thừa sẽ đưa cho Hiểu Quả tiết kiệm.”

Hiểu Quả lại từ chối, cậu vỗ ngực tỏ vẻ, “Tôi, tôi cũng có, tiền, mua quà cho, anh.” Hơn nữa Hiểu Quả đã tặng quà thành công những hai lần rồi, cậu nhiều kinh nghiệm lắm.

La Vực lộ vẻ hứng thú, “Ồ, không thì thế này đi, chúng ta hẹn một thời điểm, tôi mua quà cho cậu, cậu cũng mua quà cho tôi, sau đó đến ngày hẹn thì chúng ta đổi quà cho nhau.”

“Đổi, đổi quà, được...” Hiếu Quả gật gù liên tục.

Quyết định xong, La Vực nghĩ có thể rời đi được rồi, không ngờ vừa ngồi vào xe, quay đầu lại vẫn thấy Hiếu Quả chôn chân nhìn về phía này, rõ ràng ngay giây trước khuôn mặt cậu ửng đỏ không vui, vậy mà đến lúc y quay lại nhìn cậu, Hiếu Quả đã cong môi cười với y.

La Vực trầm mặc, chậm chạp không bảo lái xe chạy đi.

Tiểu Tĩnh Dương và Phương Tử đều có trong xe. La Vực nói nhỏ với Phương Tử đôi câu. Phương Tử phản ứng khá bình tĩnh, trong khi đó Tiểu Tĩnh Dương ngồi đằng trước thì cực kì kinh ngạc, tuy nhiên hắn đã mau chóng chỉnh lại biểu tình.

Ngay sau đó, Phương Tử xoay người xuống xe.

La Vực vẫy tay với Hiếu Quả qua lớp cửa kính, bảo xe chạy đến công ty.

Phương Tử đi đến chỗ Hiếu Quả, nói với người vẫn ngơ ngác nhìn theo đuôi xe, “La tiên sinh đi làm, cậu lên lầu thay quần áo đi, lát nữa chúng ta cũng qua đó.”

Thầy Phương nói một lần nhưng Hiếu Quả không hiểu lắm, vì vậy hắn thử đổi cách giải thích khác.

“Chúng ta tới trước chờ La tiên sinh, bao giờ cậu ấy làm việc xong sẽ đến đón cậu, cậu mau đi thay quần áo đi rồi ta xuất phát.”

Vừa nghe vậy, Hiếu Quả thoáng cái vui tươi trở lại.

“A... Xuất phát, xuất phát, đi...Cùng nhau.”

Hiếu Quả quay quay một vòng tại chỗ, sau đó mới vội vàng chạy lên lầu.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Hiếu Quả, lại nghĩ đến ý muốn nhất thời của La Vực khi nãy, đáy mắt Phương Tử ánh lên cảm xúc vừa mừng lại vừa lo.

Lễ ký kết được tổ chức tại khách sạn năm sao nổi danh trong giới của tập đoàn Kinh Lăng ở thành phố A. Khách sạn có khoảng hơn ba mươi tầng, bên ngoài đồ sộ khí thế, bên trong tráng lệ tinh xảo. Để chào mừng các đối tác tôn quý, cửa chính đại sảnh đã trải sẵn thảm đỏ. Dự án lần này có ảnh hưởng đến sự phát triển trong tương lai của mấy công ty lớn, vì vậy không ít phóng viên đã có mặt từ sớm.

Là chủ nhà, La Vực đương nhiên phải tới đầu tiên. Trước khi y xuống xe, Tiểu Tĩnh Dương đưa cho y một chiếc khẩu trang. Buổi ký kết hôm nay có quy mô lớn hơn dạ tiệc nhà họ Hàng lần trước khá nhiều, tình

trạng của La Vực thực sự không thích hợp xuất hiện ở nơi công khai như hiện tại, Tiểu Tĩnh Dương cho rằng tất cả mọi chuyện nên lấy sự thật này làm trọng, những vấn đề khác hẳn có thể đỡ thay y.

Kết quả, La Vực lại từ chối.

“Nếu như vậy, chẳng thà không đến.”

La Vực nói xong, dứt khoát chống quả trượng xuống xe, đón nhận hàng loạt ánh đèn flash chói lòa. La Vực và Tiểu Tĩnh Dương cùng vào khách sạn, bước lên thang máy đến phòng tiệc ở tầng cao nhất.

Mấy vị nhà họ La hiển nhiên sẽ không bỏ qua sự kiện lớn thế này, La Thái Dung, La Bảo Phàm, La Bảo Điệp đều có mặt đầy đủ, ngay đến La Thái Hoa cũng đến, tuy nhiên ông ta chỉ đứng xa xa, như thể không muốn dính dáng gì đến cái nhà này, thuần túy chỉ đến góp vui, còn thật hay giả thế nào, chắc chỉ mình ông ta biết.

Đối tác chẳng mấy chốc đã tới, đa số những người ngồi ở đây đều biết tính tình La Vực, không ít kẻ thầm chửi bới sau lưng y, cơ mà đến đây rồi thì ai cũng trở nên khách sáo, Tiểu Tĩnh Dương chỉ có một mình gần như không để ý được hết mấy người tiến đến bắt chuyện, may mà lúc sau Hàng Thanh tới, một người phụ nữ mảnh mai nhỏ nhắn không ngờ lại có thể giúp La Vực giải quyết hơn phân nửa đám mồm năm miệng bảy này.

Hôm nay cô là một trong số những chủ sự, cũng là chủ tọa chính, đợi tất cả vào chỗ ngồi, Hàng Thanh bước lên sân khấu, giới thiệu về dự án. Cô thái độ phóng khoáng, ăn nói khéo léo, bắt đầu từ dự tính của các bên khi lên kế hoạch cho dự án này, sau đó liên hệ đến nhu cầu của xã hội đối với nghỉ dưỡng hòa mình cùng thiên nhiên, tiếp đó nhắc đến việc chính phủ sẽ nhanh chóng thúc đẩy mạnh mẽ dự án. Bài phát biểu vừa lưu loát vừa ngắn gọn, hơn nữa còn nâng cao ý nghĩa của dự án, thành công dẫn dắt hội nghị vào quỹ đạo.

Dưới sự dẫn dắt của cô, mấy vị lão tổng bắt đầu nghi thức ký kết. La Vực đã đến, sự xuất hiện của y khiến hàng loạt máy ảnh trong hội trường tức thì sáng bừng. Y không lên tiếng, cả quá trình chỉ tạo nhả ngời tại chỗ, thỉnh thoảng lễ độ gật đầu với người người bên cạnh.

Cuối cùng, những thủ tục cần làm đều đã làm, Tiểu Tĩnh Dương phát biểu lời cuối, thuận lợi kết thúc lễ ký kết.

Tiểu Tĩnh Dương bày tỏ, tập đoàn Kinh Lăng không chỉ đơn thuần lập chí xây dựng một làng du lịch sinh thái chất lượng cao đứng đầu cả nước, mà trên hết còn muốn ra sức vì sự nghiệp bảo vệ môi trường và từ thiện trong thời gian dài tiếp theo, bọn họ đã quyết định hợp tác với quỹ từ thiện “Gia đình Thiên sứ”, khởi đầu bằng việc thành lập hai mươi trường tiểu học tình thương, hiện đang lên kế hoạch mở thêm bệnh viện, chỉ mong có thể giúp đỡ được nhiều người cần trợ giúp hơn nữa.

Ý kiến này hiển nhiên nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của mọi người, trở thành một dấu chấm tròn trình cho bức tranh ngày hôm nay. Chỉ có nhà họ La là ngồi dưới đài nhìn nhau, không rõ La Vực lại muốn ra chiêu gì? Y thật sự muốn làm việc tốt? Có quỹ mới tin!

Tuy nhiên cho dù La Vực không nói gì, nhiều phóng viên báo đài cố ý đến đây cũng sẽ chẳng vì vậy mà bỏ qua cho y, tuy sau lễ ký kết có tổ chức một buổi đấu giá từ thiện, nhưng không mở cho người ngoài, vì thế phóng viên không chờ kịp vội vàng bám lấy tổng giám đốc tập đoàn Kinh Lãng, tràn cả nửa đường.

Có vài vị phóng viên báo tài chính và kinh tế chìa microphone về phía La Vực, hỏi y một đồng vấn đề.

“La tiên sinh, vì sao tập đoàn Kinh Lãng đột nhiên muốn dùng nhiều tài lực vào việc từ thiện như vậy? Trong số đó còn có kế hoạch về lĩnh vực y tế, liệu điều này có liên quan gì đến việc ngài gặp vấn đề sức khỏe trước kia không?”

“La tiên sinh, ngài có thể cho biết tình hình sức khỏe hiện tại của ngài được không, năm trước có rất nhiều tin đồn về chuyện này, xin hỏi đâu là thật đâu là giả? Ngài có ý kiến gì về việc cổ phiếu của tập đoàn Kinh Lãng tăng liên tục trong mấy ngày gần đây không?”

“La tiên sinh, có một số người bên cạnh ngài lộ ra thông tin ngài không chỉ tham gia rất nhiều dự án từ thiện, hơn nữa còn tự mình nhận chăm sóc một bệnh nhân có vấn đề trí lực, đây có phải là sự thật không?”

Đối mặt với tất cả những câu hỏi này, La Vực chỉ duy trì nụ cười khéo léo, mãi đến khi nghe câu hỏi cuối cùng, La Vực mới chuyển hướng đến nữ phóng viên kia.

Thời gian nghỉ ngơi dài khiến da y càng trắng hơn, không thấy một lỗ chân lông nào, càng nhìn gần càng thấy rõ khuôn mặt tuần tú, không biết vì bị La Vực nhìn từ cao xuống hay vì ngoại hình của y làm giật mình, nữ phóng viên kia mất tự nhiên rút về sau.

La Vực tự hỏi một lát, trả lời, “Đầu tiên, cảm ơn các vị đã dành cho tôi nhiều lời khen ngợi như vậy, tôi rất vui, tuy nhiên tôi vẫn thấy mình cần khiêm tốn hơn một chút. Vì vậy, tôi sẽ không trả lời những câu hỏi có thể nhận được nhiều bình luận khen ngợi tương tự, coi như mọi người để lại không gian cho tôi cố gắng. Thêm nữa, tôi cũng sẽ không trả lời những câu hỏi có thể dẫn đến bình luận ác ý, giá cổ phiếu hiện tại đang tốt như vậy, có ai không hy vọng nó vẫn thế được thêm mấy ngày.”

La Vực nói xong, dưới sự bảo vệ của Tiểu Tĩnh Dương và lực lượng bảo vệ, cười cười rời khỏi nơi này.

Dựa theo kế hoạch nguyên bản, bây giờ y hẳn phải quay về nhà chính, thế nhưng, La Vực lại đi thẳng đến phòng đấu giá ở tầng trệt.

Đại bộ phận các ông chủ đều có mặt, khi thấy La Vực đến, bọn họ không khỏi kinh ngạc, bởi kể cả khi sức khỏe tốt La Vực cũng rất ít khi tham gia những hoạt động như vậy, nói chi là lúc này.

Tập đoàn Kinh Lãng đã lên kế hoạch chi tiền ủng hộ, Tiểu Tĩnh Dương ra mặt, thuận lợi mua được ba vật phẩm quý giá, một chuỗi vòng cổ pha lê màu xanh ngọc bích, một bình sứ lam hoa tuyết thời nhà Tống, một bức tranh mô phỏng tác phẩm của danh họa thời phục hưng, song vừa mua vào tay đã lập tức đem quỳn góp.

La Vực chỉ ngồi một góc không lên tiếng. Những vật phẩm được đấu giá trước đó tuy chỉ lướt qua rất nhanh, nhưng thực sự là điểm nhấn của buổi ngày hôm nay. Sau khi những món đồ trên quý đều đã có chủ, buổi đấu giá chỉ còn những thứ không mấy đáng chú ý cho khách tham gia có cảm giác. Mặc dù nhiều ông chủ lớn đã rời đi, La Vực vẫn ngồi đó, nhưng cũng chẳng giờ thẽ, cứ như y chỉ đơn thuần là một người nhàm chán đứng xem.

Mãi tới khi vài món vật phẩm vội vàng lướt qua, vật phẩm cuối cùng chẳng mấy thu hút được đặt lên bàn, La Vực mới đột nhiên nâng tay.

Giá ban đầu được mặc định ở mức 1 nguyên, La Vực liền sảng khoái bỏ thêm năm số 0 đằng sau.

Hành động này của La Vực hiển nhiên đã khiến không ít người chú ý, song chẳng bao lâu sau, đã có người ra giá cao hơn.

“11 vạn.” Từ trong góc phòng đấu giá vang lên giọng nói khinh khỉnh.

La Vực nhìn theo, liền thấy khuôn mặt đắc chí của Hoàng Mậu Đình.

La Vực mở miệng, “20 vạn.”

Hoàng Mậu Đình lập tức kêu to, “21 vạn!”

Buổi đấu giá không quy định rõ phạm vi nâng giá, nhìn đối phương, rõ ràng là cố ý tranh với La Vực đến cùng, như thể muốn xem y có thể ra giá đến mức nào.

La Vực nhìn Hoàng Mậu Đình một lúc, đứng dậy đặt thẻ đấu giá xuống.

“800 vạn.” La Vực nói một câu. (độ hơn 26 tỷ VNĐ O.O)

Giọng điệu của y vẫn bình tĩnh như mọi khi, song lại khiến cả phòng xôn xao, bao gồm cả Hoàng Mậu Đình. Hắn nhìn La Vực, rồi lại nhìn món đồ trên sàn.

Đó chỉ là một bộ cờ vua thủy tinh mà thôi, chất lượng thủy tinh không quá tốt, tay nghề thợ làm cũng chẳng mấy tinh tế, giá thị trường đảm bảo không quá bảy chữ số. Tuy Hoàng Mậu Đình rất muốn hăng máu giành với La Vực đến cùng, nhưng câu “810 vạn” quần quanh khóe miệng nửa ngày, rốt cuộc vẫn không thốt ra được.

Đệt, không phải hắn không chi nổi, mà bởi cái đồ rách nát này không đáng. Lại nói, hắn mới không thèm tranh nhau với một thằng điên! Đồ có bệnh!

Hoàng Mậu Đình hạ thẻ, muốn tròng La Vực, lại nhận ra đối phương căn bản không nhìn mình, đành nghiêng răng nghiêng lợi oán hận bỏ đi.

Còn La Vực, y chỉ ôn nhu mỉm cười nhìn bộ cờ vua đã vào tay.

41. Chương 39: Vô Tình Nhìn Thấy La Vực

Hiển nhiên, tập đoàn Kinh Lăng cực coi trọng lễ ký kết ngày hôm nay. Từ nửa tháng trước, khách sạn đã bắt đầu chuẩn bị cho buổi lễ, thậm chí còn điều động rất nhiều quản lý và nhân viên phục vụ có liên quan từ nơi khác đến, tuy vậy, mọi người vẫn bận rộn không ngơi tay, nhất là mấy vị phụ trách chính, đến cơm trưa cũng không kịp ăn.

Dưới tình hình như vậy, lại có người gọi một cú điện thoại đến, làm quản lý bộ phận đại sảnh phải tạm gác công việc quan trọng, tự mình xuống lầu đón hai vị khách vào cửa.

Lúc này, các vị khách không ở buổi đấu giá thì cũng đi nơi khác vui chơi thư giãn, đợi tới dạ tiệc sẽ lại tụ tập chúc mừng, lẽ nào còn ông chủ nào đó chưa tới?

Nào ngờ tới khi đến nơi, cô chỉ thấy một người trung niên và một cậu thiếu niên. Dựa vào khí chất của người trung niên, có thể đoán được thân phận của người đó không tầm thường, nhưng còn cậu thiếu niên kia thì... Lại giống như một đứa bé thuộc gia đình bình thường. Quan trọng nhất là, cả hai người đều ăn mặc khá thoải mái, không hề có vẻ chuẩn bị tham gia buổi hội nghị tầm cỡ.

Dù vậy, tất cả những điều này không hề ảnh hưởng đến thái độ tiếp đãi của quản lý.

Thầy Phương đi trước cùng quản lý Đồng, Hiểu Quả đi sau. Mặc dù Phương Tử đã làm ở nhà họ La nhiều năm, nhưng chỉ khi sức khỏe La Vực có vấn đề thì hắn mới ở bên cạnh, trước đó rất ít khi hắn đến Kinh Lăng, vì vậy người trong khách sạn không biết hắn cũng ká điều dễ hiểu.

Ba người chưa đi được mấy bước, thầy Phương đã nhận ra Hiểu Quả bị tụt lại tí sau, đành quay đầu chờ cậu.

Hiểu Quả tò mò nhìn ngó tất cả mọi thứ xung quanh, cả đường đi lúc nào cũng ngơ ngác hé miệng, bước chân chậm dần, cuối cùng ngừng ngay giữa đại sảnh.

“Ông già, màu đỏ...” Hiểu Quả chỉ vào con rối trang trí cao độ ba, bốn mét, kinh hãi cho thầy Phương biết phát hiện của mình.

Tới gần lễ Giáng sinh, khách sạn đã bài trí hoa lệ xinh đẹp, thầy Phương nhìn ông già Noel to bự kia, rồi quay đầu nhìn quản lý.

Quản lý đại sảnh là người tinh mắt, chỉ vài bước ngắn ngủi cô đã nhận ra sự khác lạ của Hiểu Quả, tiện đà suy đoán ra một số khả năng. Tuy trong lòng kinh ngạc, song cô vẫn không lộ vẻ gì khác thường. Nhận được ánh mắt của Phương Tử, cô lập tức chạy đến trước mặt con rồi, nhanh nhẹ lấy một ông già Noel be bé trong túi quà cầm về, đặt vào tay Hiểu Quả.

“Tặng cho cậu.” Quản lý cười nói, “Ước với ông già Noel vào giáng sinh là linh lắm đó.”

Hiểu Quả không nhận lấy luôn, cậu nhìn nhìn món quà đáng yêu trong tay quản lý, rồi lại nhìn Phương Tử, thấy thầy Phương gật đầu với mình thì cậu mới nhận.

“Cảm ơn...Cô.” Hiểu Quả nói, nghĩ nghĩ một lúc cậu lại hỏi, “Ước, là gì?”

Hiểu Quả không biết lễ Giáng sinh, càng không biết ông già Noel, bởi vì nhà tình thương Thiên sứ không nói cho cậu biết, cả cô Lô cũng chưa nói bao giờ.

“Ước chính là nói điều cậu muốn cho ông già Noel, ông già Noel sẽ thực hiện giúp cậu.” Rõ ràng thiếu niên trước mặt đã lớn rồi, nhưng ánh mắt của quản lý đã làm mẹ vẫn bất giác dịu dàng hơn rất nhiều.

“Lợi hại ghê, giống... Bò Tát.” Hiểu Quả tự hỏi một lúc rồi nói, cậu không biết người nước ngoài kia, nhưng Hiểu Quả đã từng nghe các dì trong vườn trái cây nói về một người mình có thể ước nguyện.

“Ừm... không phải.” Quản lý nén cười, cô thấy mình không giải thích rõ được, đành từ bỏ, “Tóm lại là nếu ước thì mong ước của cậu có thể thực hiện.”

Nói xong, cô dẫn hai người đi thang máy đến tầng ba mươi, dừng trước một căn phòng, “Phòng đã lắp đặt các trang thiết bị giải trí hiện đại nhất, hai vị có thể chờ ở đây trong mấy tiếng tiếp theo, nếu có yêu cầu gì có thể gọi điện thoại nội tuyến báo bất cứ lúc nào.”

Không hổ là dịch vụ năm sao, căn phòng siêu lớn, có đủ các thiết bị nghe nhìn, máy chơi game, karaoke..., trên bàn chuẩn bị sẵn một đĩa trái cây tinh xảo và một ít điểm tâm, ghế sofa rộng rãi thoải mái.

Đợi quản lý rời đi, thầy Phương đánh giá một vòng, coi như hài lòng. Hắn đang định mở tivi cho Hiểu Quả xem, đã thấy Hiểu Quả núp sau sofa.

Thầy Phương kì quái hỏi, “Cậu làm gì vậy?”

Hiểu Quả lộ ra nửa khuôn mặt, căng thẳng nhìn về phía cửa sổ, nói với thầy Phương, “Cao, quá đi...”

Hầu như cậu chỉ hoạt động ở đất bằng, nơi cao nhất cậu từng đến chính là tầng bốn của ký túc xá trước kia, đã bao giờ tới nơi nào nhiều tầng như vậy đâu, may mà vừa rồi thang máy bao kín, nếu không Hiểu Quả sẽ sợ tới mức chạy trốn mất.

Thầy Phương buồn cười nói, “Sẽ không ngã xuống đâu.”

Hiếu Quả vẫn không dám lơ là cảnh giác, giỏi nhất chỉ tò mò ngó ra bên ngoài, sau đó lại nhát gan rút về luôn, không dám tới gần cửa.

Phương Tử nhìn cậu chăm chú, đột nhiên nói, “Cậu mà thế này thì không ngồi thuyền hay máy bay được đâu, sau này La Vực đi xa, cậu chỉ có thể đợi ở nhà.”

Hiếu Quả thích máy bay, cho nên rất nhạy cảm với từ này.

“Tôi muốn đi, máy bay.” Hiếu Quả chờ mong nói.

“Nhưng mà cậu sợ độ cao, La Vực sẽ không đưa cậu đi.”

Không thể đi cùng La Vực, nụ cười của Hiếu Quả nhạt đi một chút, “Tôi, không có... sợ.” Cậu nỗ lực sửa lại.

“Thật sao?” Phương Tử không tin.

Hiếu Quả gật đầu, ậy vậy mà đứng lên thật, cố gắng bước hai bước về phía cửa sổ, nhìn sắc mặt khó coi của cậu là biết Hiếu Quả quyết tâm nhường nào mới làm được như thế.

“Nhưng cậu còn sợ nước nữa, làm thế nào bây giờ?” Phương Tử lại hỏi.

Lần này, Hiếu Quả suy nghĩ thật lâu, “.... Tôi cũng, tôi cũng, không sợ.”

Cơ mà lần cam đoan này của cậu yếu hơn rất nhiều, tự Hiếu Quả cũng biết, cậu bối rối xoắn xuýt hai ngón tay lại với nhau, tâm lý đấu tranh gay gắt.

Hiếu Quả đã sẵn lòng vì La Vực mà vượt qua nỗi sợ lớn nhất của bản thân, đối với Hiếu Quả mà nói, đây là chuyện đáng khen cỡ nào chứ. Nếu là La Vực, nhất định y sẽ khen cậu liên hồi. Song, Phương Tử lại không làm vậy, không những không hứng thú, hắn còn vì hành động rõ ràng rất sợ lại cố miễn cưỡng chính mình của Hiếu Quả mà nhúu mày.

Có lẽ, nếu cuộc đời chưa bước đến điểm cuối cùng, không ai trong chúng ta có thể biết sự thay đổi trên đường đời là tốt hay xấu, cũng như tương lai sẽ thế nào...

Thầy Phương vừa nghĩ vừa thở dài, cầm đĩa cam đã gọt vỏ lên trước mặt Hiếu Quả.

“Được rồi, đừng đứng nữa. Ngồi xuống ăn cái này đi, hay cậu muốn ăn bánh bao kim sa?”

“Tôi muốn, ăn cam...”

“Ừ, để khăn tay lên đùi đã, đừng làm bẩn quần áo...”

“Quần áo, mới...”

“Tôi biết.”

“Ăn đi.”

“Tôi không ăn đâu, cậu ăn đi...”

Phương Tử và Hiểu Quả cứ thế chờ một lúc lâu, tính tính thời gian, thầy Phương đoán buổi đấu giá hẳn là đã kết thúc, nhưng để cho chắc, hẳn quyết định dắt Hiểu Quả lên lầu chờ.

Những đại sảnh hoa lệ nhất đều tập trung tại mấy tầng trệt, nhưng hôm nay có quá nhiều khách, cộng thêm quản lý khách sạn làm việc chặt chẽ, Phương Tử vốn ngại phiền nên mới bảo quản lý đại sảnh không tiếp tục dẫn đường, ai ngờ chỉ một đoạn đường ngắn ngủi hẳn đã gặp mấy người lễ độ hỏi kiểm tra, hẳn lại không có thể, không còn cách nào khác, thầy Phương đành đi tìm quản lý.

Cũng giống như lúc đi, Hiểu Quả vẫn nhắm mắt theo đuôi thầy Phương, tuy thỉnh thoảng cậu sẽ bị thứ gì đó thu hút, nhưng chỉ cần Phương Tử gọi một câu, Hiểu Quả sẽ nghe lời đuổi kịp, không khiến hẳn phải quá bận tâm. Vậy mà lần này, đợi Phương Tử nói chuyện điện thoại xong quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng Hiểu Quả đâu.

Phương Tử cả kinh, vội vàng đi ngược lại tìm Hiểu Quả, chỉ tiếc cả tầng quá lớn, ba bốn ngã rẽ đều thông với những đường khác hẳn nhau, Phương Tử chọn hai ngã, đi hơn nửa vòng vẫn không thấy Hiểu Quả đâu, trong lòng hiểu rõ không ổn.

Hẳn không còn sức bận tâm sẽ quấy rầy La Vực làm việc, trực tiếp gọi điện thoại cho y.

La Vực vừa mua được một vật phẩm trong phòng đấu giá, tuy thứ này không quá quý hiếm, nhưng giá lại cực kì cao, vì vậy người đứng ra tổ chức không thể không nâng niu, thay mấy chiếc hộp liên tiếp vẫn thấy không xứng với nó.

Lặng nhắng một lúc, La Vực nhận được cuộc gọi.

Bên bán đấu giá thấy người mua không nói hai lời, không cần đóng gói gì, trực tiếp cầm bàn cờ thủy tinh

tiêu sái rồi đi, bỏ lại bọn họ vẫn giờ hai tay không biết làm thế nào.

Khác với Phương Tỉ, La Vực hiểu rõ khách sạn không thua gì nhân viên công tác làm việc tại đây mỗi ngày, y vừa đi vừa gọi điện cho Hiểu Quả, nhưng chỉ nghe thấy tiếng tút thật lâu mà không có người nhận. La Vực dẫn Phương Tỉ đi thẳng đến bộ phận bảo vệ, cùng lúc chỉ đạo quản lý đại sảnh, “Gọi cho bọn họ, kiểm tra toàn bộ cameras hành lang từng tầng một.”

Quản lý đại sảnh dù đã đối mặt với đủ loại trường hợp, vậy nhưng vẫn không tránh khỏi ngơ ngác, cô cứ tưởng cậu thiếu niên kia là người thân của lãnh đạo nào đó, nào ngờ.... Sao sếp lớn lại đột nhiên xuất hiện.

“Vâng, được, tôi lập tức làm đây.” Quản lý hoàn hồn, vội vàng trả lời.

Phương Tỉ lặng lẽ nhìn nét mặt La Vực, khuôn mặt y vẫn thản nhiên bình tĩnh, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm từng góc cameras, không thấy tức giận, không thấy lo lắng, chỉ trừ không còn treo ý cười thoảng hoặc bên môi như trước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-nho-ngoc>